

Vụ Bí Ẩn Quyền Nhật Ký Mật Trang

Contents

Vụ Bí Ẩn Quyền Nhật Ký Mật Trang	1
1. Mở Đầu	2
2. Rương Gỗ Tếch	2
3. Nguy Hiểm Quá Khứ Và Nguy Hiểm Hiện Tại	4
4. Vụ Đắm Tàu Argyll Queen	7
5. Quyền Nhật Ký Thứ Nhì	10
6. Tần Công Bất Ngờ	13
7. Tiếng Nói Từ Thế Giới Bên Kia	17
8. Thành Phố Bỏ Hoang	20
9. Con Ma Đến	23
10. Ánh Đèn Bí Ẩn	26
11. Con Ma	29
12. Tên Gián Điệp	31
13. Nguy Hiểm Mới	34
14. Rượt Đuổi Diên Cuồng	37
15. Lại Java Jim	39
16. Mắc Bẫy	43
17. Tiếng Động Trong Đêm Khuya	47
18. Chỉ Dẫn Cuối Cùng	51
19. Hannibal Tái Tạo Trò Chơi Ghép Hình	53
20. Chìa Khóa Vụ Bí Ẩn	55
21. Bí Mật Của Con Ma	57
22. Kho Báu Hải Tặc	59
23. Vài Điểm Cuối Cùng Để Làm Rõ	62

Vụ Bí Ẩn Quyền Nhật Ký Mật Trang

Giới thiệu

Tất cả những ai ưa thích phiêu lưu sẽ thông cảm cho tôi. Nào, các bạn đọc giả ơi, hãy đi theo tôi! Ta

1. Mở Đầu

Alfred Hitchcock

Xác tàu đắm cũ kỹ! Kho báu hải tặc! Thành phố có ma! Hòn đảo ma! Ly cocktail hấp dẫn quá, phải không Hannibal Jones? Đáng lẽ, tôi không nên tiết lộ ngay từ đầu những điểm thu hút đặc biệt của câu chuyện này hả? Nhưng biết làm sao đây! Tôi không kiềm mình nổi...

Tất cả những ai ưa thích phiêu lưu sẽ thông cảm cho tôi. Nào, các bạn đọc giả ơi, hãy đi theo tôi! Ta sẽ đến bờ hồ con ma gặp Ba Thám Tử Trẻ. Nhưng các bạn nhớ cẩn thận khi tiến tới và coi chừng vùng hậu cứ nhé. Bí ẩn nguy hiểm rình rập các bạn từ khắp mọi phía!

Đối với những bạn nào, do hết sức vô tình, chưa bao giờ nghe nói đến Ba Thám Tử Trẻ, sau đây là vài lời giải thích...

Sếp của bộ ba là bạn Hannibal Jones, rất thông minh, rất tài giỏi, nhưng lại hơi tròn trịa quá. Phó có tên là Peter Crentch, lực sĩ trong nhóm. Thám tử thứ ba, Bob Andy, có nhiều chất xám hơn cơ bắp. Đôi khi người ta gọi cậu bằng bí danh “Lưu Trữ Nghiên Cứu”, theo chuyên môn của Bob.

Ba bạn sống ở Rocky, một thành phố nhỏ trên bờ Thái Bình Dương, cách Hollywood vài kilômét, tại Californie. Bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ là một xe lán cũ được tu sửa, giấu trong lòng Thiên Đường Đồ Cổ, cửa hàng bán đồ linh tinh của Titus và Mathilda Jones, chú thím của Hannibal. Ba Thám Tử Trẻ tự đặt ra nhiệm vụ là giải những vụ án rắc rối nhất và đánh bại bọn bất lương.

Hôm nay, ba bạn lại vật lộn với một vụ bí ẩn cũ xưa hơn một trăm năm. Ba bạn có làm sáng tỏ nổi vụ này không? Bí mật gì chứa trong bức thư vàng khè do năm tháng và trong quyển nhật ký của một thủy thủ đã mất tích từ lâu? Chiếc thuyền xưa kia bị đắm trong một đêm bão lớn có thật sự chở một kho báu không? Nếu đúng vậy, thì kho báu đâu rồi? Cuối cùng, những nhân vật bí ẩn xuất hiện trên đường đi của Ba Thám Tử Trẻ là ai?

Bất chấp những nguy hiểm tích tụ trên đầu, Ba Thám Tử Trẻ vẫn kiên trì... Ba Thám Tử Trẻ có giải được bức thông điệp từ thế giới người chết và có giải được bí mật hồ con ma không?

Mời các bạn đọc, rồi sẽ biết!

Alfred Hitchcock

2. Rừng Gỗ Tếch

- Nhìn xem! Hannibal Jones kêu. Một con dao kriss Mã Lai thứ thiệt đây! Bob Andy và Peter Crentch cúi xuống nhìn lưỡi dao dài gọn sáng, mắt sáng vì tò mò. Ba bạn đang đứng trong viện bảo tàng ven đường, cách Rocky vài ki-lô-mét về phía Bắc.

Peter thận trọng sờ thử lưỡi dao và rùng mình.

- Xưa kia, Hannibal tuyên bố, có rất nhiều tàu đi từ Californie về Ấn Độ. Phần lớn những đồ vật trưng bày ở đây xuất xứ từ phương Đông.

Peter và Bob lặng lẽ gật đầu. Hannibal biết vô số điều thú vị, nhưng cách giải thích của Hannibal đôi khi hơi trịnh trọng quá, Hannibal thích phô trương về sự hiểu biết của mình.

Tiếng gọi của thím Mathilda cắt ngang đột ngột bài diễn văn ngắn của Hannibal.

- Ê! Các cháu ơi! Đừng có rề rà nữa! Bây giờ phải mang tất cả những thứ này đi. Các cháu hãy bắt đầu chất đồ lên xe tải ngay.

- Dạ, tụi cháu đi ngay, thưa thím, Hannibal đáp không được hăng hái lắm.

Viện bảo tàng, chuyên về những di vật của ngành hàng hải cổ xưa chạy bằng buồm, đóng cửa vĩnh viễn. Chú Titus Jones vừa mới mua cả bộ sưu tập để mang về bán lại tại cửa hàng Thiên Đường Đồ Cổ.

Ba thám tử thở dài tiến hành mang hàng của thím Mathilda mua đến xe tải nhẹ, nơi Hans, một trong hai anh em xứ Bavière làm việc cho ông bà Jones, chất dần lên xe. Hans nén một nụ cười khi để ý sự thiếu hăng hái của ba cậu. Thím Mathilda chống hai tay bên hông, đứng theo dõi ba thám tử một hồi, rồi mới quay đi để kiểm tra danh sách những món hàng mà ông Acres, chủ viện bảo tàng, lập cho thím.

Khi kiểm kê xong, thím đi tìm Hannibal, Bob và Peter để giúp thím dọn cho xong phòng trưng bày. Đúng lúc đó, một người khách bước vào viện bảo tàng. Ông Acres ra đón khách. Đột nhiên tiếng cãi nhau vang lên.

- Tôi cóc cần biết anh đã hứa cho ai! Một giọng nói thô lỗ, rè rè và hơi dữ dằn la lên.

Giọng ông Acres lịch sự đáp lại:

- Tôi xin ông...

- Cửa tôi! Giọng nói giận dữ cắt ngang. Tôi yêu cầu anh phải giao cho tôi, ngay bây giờ!

Thím Mathilda chạy ra, cùng ba thám tử tò mò.

- Tôi rất tiếc, ông Acres nói, nhưng tôi đã bán tất cả mọi đồ vật chứa trong viện bảo tàng này, không trừ món nào, cho những người buôn bán đồ cổ trong vùng: ông bà Jones!

Ông Acres đang đứng trước một cái rương bằng gỗ tếch, có nguồn gốc phương Đông, với nẹp đồng to tướng. Đối diện với ông, phía bên kia cái rương, là một người đàn ông vạm vỡ có bộ râu đen dài. Cặp mắt đen sáng nằm sâu trong khuôn mặt rám nắng. Hai vết sẹo chạy ngang trên hai má ông xuống bộ râu rậm. Ông mặc áo măng tô thủy thủ kiểu xưa, quần xanh dương dày và mũ kết thủy thủ có dải trang sức vàng bị phai.

Kể lạ mặt trừng mắt nhìn ông Acres và hét lên:

- Rương này của tôi. Ông phải trả lại cho tôi...

- Này anh bạn, anh nghe đây... ông Acres bắt đầu nói.

- Tôi không phải là anh bạn của ông. Tôi tên là Jim. Java Jim. Phải! Người ta gọi tôi như thế! Tôi đã mang cái rương này từ xa về. Rương có chứa một... một mối nguy hiểm! Ông có hiểu không?

Ba thám tử nhìn cảnh tượng. Đột nhiên Java Jim nhìn thấy ba cậu và chửi thề.

- Bọn nhóc làm gì ở đây? Ông gầm lên. Đi chỗ khác chơi, nhanh lên! Bà già kia cũng vậy! Đi chỗ khác!

Đây là lần đầu người ta dám nói chuyện với thím Mathilda bằng giọng điệu này. Gương mặt tức giận của thím đang chuyển sang màu đỏ cà chua. Thím nạt lại tên thủy thủ:

- Cái gì! Đồ thằng hề râu, ông dám lập lại những gì ông vừa mới nói không! Nếu không thuộc phái yếu, tôi đã tóm cổ vút ông ra ngoài đường rồi!

Kinh ngạc trước phản ứng bất ngờ này, tên thủy thủ thụt lùi hai bước. Thím Mathilda tiến tới hai bước.

- E rằng ông đã nói mà không suy nghĩ, thưa ông Java Jim - ông Acres mỉm cười tuyên bố. Chị đây chính là bà Jones, người mà tôi vừa mới bán tất cả những gì có trong viện bảo tàng này. Cái rương mà ông đang đòi là của chị ấy.

Java Jim có vẻ khó khăn lắm mới trấn tĩnh lại được.

- Ô ơ... tôi xin chị thứ lỗi, hấn nói. Tôi đã không giữ được bình tĩnh. Tôi không có ý xúc phạm chị. Suốt đời, tôi đi biển, chị hiểu cho... Tôi chỉ quen nói chuyện với đàn ông... Bây giờ tôi tìm lại được cái rương... và tôi muốn giữ!

Cơn nóng giận của ông thủy thủ râu đột ngột dịu đi. Phần mình, thím Mathilda cũng bình tĩnh nhanh lại. Thím chỉ cái rương gỗ tếch.

- Nếu cái rương này của ông, thím nói, thì tại sao lại nằm ở đây?

- Tôi bị ăn cắp, thưa chị, Java Jim nhanh miệng trả lời. Một tên vô lại đã lấy cắp của tôi cách đây hai tuần, trên tàu, khi vừa cập bến San Francisco. Tên khốn nạn đó đã bán lại cho một người ngay tại kè, người này đã gửi rương đến đây trước khi tôi kịp lần ra dấu vết. Tôi đến để lấy lại tài sản của mình.

- Thật ra... thím Mathilda phân vân bắt đầu nói.

Bob vừa mới mở rương ra, chỉ một cái tên khắc bên trong.

- Có cái gì ghi trong đây!... Argyllyl Queen... Có phải tên tàu của ông không, ông Java?

- Không cậu à, Java Jim trả lời. Cái rương này xưa lắm. Suốt mấy năm, chắc là nó đã qua tay khoảng năm chục người. Khi tôi mua ở Singapo, cái tên này đã khắc dưới nắp rương.

- Tôi mới nhận được hôm qua thôi, ông Acres giải thích. Của ông Walt Baskin, ở San Francisco, gởi cho tôi. Có thỏa thuận là ông ấy sẽ gởi cho tôi một lô đồ phượng Đông cho Viện bảo tàng. Khi quyết định đóng cửa viện bảo tàng đột xuất, tôi quên hủy đơn đặt hàng này.

- Tôi sẵn sàng trả giá khá cao cho cái rương này, Java Jim nói.

- Thì... chắc là cái rương của anh thôi, thím Mathilda nói. Ông cứ trả đúng giá cho ông Acres và...

Tiếng kêu của Bob ngắt lời thím. Ngay lập tức, có tiếng cạch vang lên... một cái gì đó giống như tia chớp bay qua trong không khí và kêu rít... xem trúng tai Hannibal, rồi cắm vào bức tường, phía sau lưng Hannibal.

3. Nguy Hiểm Quá Khứ Và Nguy Hiểm Hiện Tại

Ngay lúc đó, không ai động dậy. Con dao găm - bởi vì tia chớp đã hiện ra thành một con dao găm! - vẫn còn rung, mũi dao cắm vào tường. Thím Mathilda là người đầu tiên phản ứng.

- Hannibal! Thím kêu. Cháu có bị thương không?

Hannibal lắc đầu, đôi chân mềm nhũn, ngồi sụp xuống ghế. Thám tử trưởng vừa mới cảm thấy ngọn gió của thần chết bay ngang qua.

- Ai ném cái này? Ông Acres xúc động la lên và nhìn xung quanh.

- Kh... không có ai ném vũ khí này hết! Bob cà lăm. Nó bắn ra thẳng từ cái rương này.

Ông Acres cúi xuống cái rương.

- Trời ơi! Ông thốt lên. Xem này! Ngăn mật... đây... tuốt dưới đáy! Chắc là Bob đã chạm phải cơ cấu điều khiển phần mở... một cái lò xo giấu trong đó. Vũ khí đã được giải phóng. Đây là cái bẫy trộm!

- Để đảm bảo bất cứ ai lục lạo trong cái rương này! Peter nói tiếp.

Thím Mathilda bước thẳng đến Java Jim.

- Nếu cái bẫy quỷ quyệt này là tác phẩm của ông, tôi thề là tôi sẽ...

- Không, không! Người đàn ông phản đối. Tôi nói đến nguy hiểm mà không hề biết là có cái cơ cấu mắc dịch này.

- Cháu nghĩ ông ấy nói thật, Hannibal đột ngột tuyên bố.

Hai má Hannibal đã hồng hào trở lại. Cậu nhỏ con dao ra khỏi tường và nhìn kỹ lưỡi dao:

- Đây là con dao vùng Châu Á. Có lẽ của Ấn Độ. Chắc là cách đây khoảng một thế kỷ, bọn hải tặc đã thiết lập cái bẫy này.

- Hải tặc à? Bob lặp lại.

Mất long lanh vì tò mò, Hannibal cúi xuống rương để xem ngăn mật.

- Đúng rồi! Hannibal đắc thắng reo lên. Lò xo được chế tạo thủ công và bị sét hết rồi. Cái bẫy nhằm bảo vệ đồ vật quý giá chứa trong rương. Công việc thủ công của hải tặc Java hay Mã Lai.

- Java, giống như Java Jim! Bob nhận xét.

Mọi người xúm nhau nhìn thủy thủ râu.

- Ê! Từ từ thôi! Ông thủy thủ nói. Java Jim chỉ là bí danh người ta đặt cho tôi lúc còn trẻ, vì tôi đã sống trên đảo Java. Tôi có biết gì về hải tặc đâu!

Peter lầu bầu:

- Còn mình, mình không biết Java nằm ở đâu nữa.

- Java là một hòn đảo lớn, thuộc Indônêxia, Hannibal giải thích, cũng giống như Sumatra, Tân Guinê, Borneó và hàng ngàn đảo nhỏ khác nữa. Hiện Indônêxia là một Quốc Gia độc lập, nhưng hồi xưa là thuộc địa của Hà Lan. Thời ấy, Indônêxia gồm hàng trăm vương quốc nhỏ do mấy vua Sultan cai trị, mấy vị vua Sultan này không ngăn ngại biến mình thành hải tặc.

- Giống như Râu đen hả? Peter hỏi. Đi lại bằng thuyền buồm, có súng đại bác và lá cờ hình đầu lâu hả?

- Không hẳn vậy, Hannibal trình trọng nói như đang diễn thuyết. Đó là thuộc tính của hải tặc phương Tây. Râu đen là người Anh mà, cậu nhớ chứ! Hải tặc phương Đông không có thuyền to, không treo cờ đầu lâu và hiếm khi có đại bác. Đó chỉ là những người dân bản xứ sống trên hàng ngàn đảo, trên sông trong làng, luôn rình rập và tấn công những chiếc tàu Âu hay Mỹ, bằng cách cho hàng ngàn người leo lên tàu. Mấy chiếc tàu này đi mua gia vị, trà, lụa tơ tằm và chở những bao vàng bạc để thanh toán tiền hàng. Bọn hải tặc chiếm đoạt tiền của lẫn vũ khí trên tàu. Có khi, tàu chống trả bằng cách tấn công vào tận sào huyệt bọn hải tặc. Nhưng bọn này có hàng ngàn mưu kế để tự vệ... gồm những cái bẫy giống như cán dao găm trong cái rương này.

- Cậu cho rằng thủy thủ bị cướp tìm cách lấy lại của cải, và những loại bẫy như thế này...

- Nhìn đây! Peter la lên, ngắt lời bạn. Nhìn xem mình mới tìm thấy gì trong cái rương... một chiếc nhẫn. Nó nằm trong ngăn mật!

- Có thể còn cái gì khác! Bob gợi ý.

Java Jim đẩy Peter ra để cúi xuống nhìn trong rương:

- Cho tôi xem!... Trời đất! Không còn gì nữa hết!

Hannibal xem xét chiếc nhẫn. Trên kim loại - vàng hay đồng? - có nhiều hình khắc chằng chịt, kiểu phương Đông. Mặt nhẫn là một viên đá đỏ sáng.

- Có phải đá quý thật không? Peter hỏi.

- Mình không biết, nhưng cũng có thể, Hannibal trả lời. Ở phương Đông có nhiều vàng và đá quý lắm. Nhưng rất tiếc là đồ giả cũng nhiều.

Java Jim thò tay tới để lấy món nữ trang.

- Giả hay thật, cái này là của tôi! Tôi bị người ta lấy cắp cái rương, tất cả những gì có trong rương là của tôi! Xin chị cho tôi biết chị đã trả bao nhiêu. Tôi sẽ hoàn tiền lại cho chị.

- Thì... Thím Mathilda bắt đầu nói.

- Thím ơi, coi chừng! Hannibal nhanh miệng nói. Ta chưa biết chắc rằng rương là của ông này. Không có tên ông ấy trên rương. Ta không bắt buộc phải tin những gì ông ấy nói.

- Trời ơi! Bộ cậu tưởng tôi là thằng nói láo à!

Giọng của Java Jim gầm lên như sấm.

- Ông hãy cho chúng tôi xem một hóa đơn, hay cung cấp cho chúng tôi một chứng từ gì đó về quyền sở hữu của ông, Hannibal nói tiếp.

- Tất cả bọn thủy thủ trên tàu đều đã nhìn thấy cái rương này! Tất cả mấy thằng bạn tôi đều có thể thề của tôi.

- Nếu vậy, Hannibal tuyên bố bằng một giọng cương quyết, chúng tôi sẽ chở cái rương này về kho và hứa với ông là sẽ bày bán trong vòng một tuần lễ. Như vậy ông sẽ có thời gian mang chứng cứ đến cho chúng tôi xem.

Đây là một cách giải quyết hợp lý, ông Acres gật đầu.

Java Jim không chịu đựng thêm được nữa.

- Quỷ tha ma bắt tất cả bọn mày đi! Tên thủy thủ hét lên. Tôi chán lắm rồi! Tôi lấy lại tài sản của tôi! Đừng hòng ngăn cản tôi. Trả lại tôi chiếc nhẫn ngay!

Khi thấy tên thủy thủ tiến tới với bộ điệu dữ tợn, Hannibal rút lui về phía cửa. Thím Mathilda ra đứng giữa cháu và tên thủy thủ râu.

- Từ từ! Thím khuyên.

- Bà kia, im đi! Tên thủy thủ giận dữ la lên. Tránh ra khỏi đường tôi!

Đúng lúc đó, một hình bóng cao to hiện ra ở khung cửa. Anh Hans, chàng trai tóc vàng lực lưỡng, bước vào Viện bảo tàng.

- Anh không nên nói chuyện với bà Jones bằng giọng điệu như thế! Hans tuyên bố. Nếu là anh, tôi sẽ xin lỗi bà ấy.

- Người này định giật một chiếc nhẫn từ tay Babal và muốn lấy cái rương đi! Bob la lên.

- Bắt lấy hắn! Hannibal ra lệnh.

- Được, Hans nhẹ nhàng đáp.

Khi Hans bước về phía tên thủy thủ, hắn chửi thề, đẩy ông Acres vào Hans, rồi bỏ chạy xuống cuối phòng.

- Đừng để hắn thoát! Peter hét lên.

Nhưng Hans vấp phải ông Acres, bám vào Peter và Hannibal để không bị té. Trong lúc đó Java Jim trốn ra cửa sau. Ngay sau đó có tiếng máy xe rú lên. Ba thám tử trẻ chạy ra ngoài... và chỉ thấy một đám bụi ở khúc đường quẹo!

- Đi luôn càng tốt! Thím Mathilda nói. Bây giờ ta có thể bắt đầu chất hàng lên xe.

- Không hiểu tại sao hắn nhất định muốn lấy cái rương, Bob nói khẽ. Lạ thật!

- Nói chuyện đủ rồi! Làm việc đi! E rằng sẽ phải chờ hai lần!

Một giờ sau, xe tải nhẹ đầy cứng hàng. Thím Mathilda leo lên ngồi cạnh Hans. Ông Acres giúp Hannibal, Bob và Peter tìm chỗ ngồi phía sau.

- Thưa bác Acres, thám tử trưởng đột ngột nói, lúc này cháu nghe bác nói với thím rằng ông Baskin ở San Francisco đã gửi tới cái rương này cho bác không chỉ vì đây là món đồ phương Đông, mà vì nó còn đáng chú ý ở địa phương... Ý bác nói gì ạ?

- Thì... Cậu có nhớ cái tên Argyll Queen bên trong nắp không? Đó là tên một chiếc tàu bị đắm ngoài khơi Rocky cách đây khoảng một trăm năm. Tôi từng có dịp chứa trong viện bảo tàng nhiều đồ vật khác cùng thời kỳ đó.

- Cháu nhớ rồi! Hannibal vỗ trán kêu. Argyll Queen là chiếc thuyền ba cột buồm bị đụng đá ngầm vào năm 1870.

Xe tải chạy. Hannibal chìm đắm vào suy nghĩ. Bob và Peter vừa tán dóc vừa nhìn ra đường, phía sau xe. Đột nhiên Peter nhíu mày. Khi xe tải vừa chạy vào sân Thiên Đường Đồ Cổ, Peter quay sang Hannibal:

- Babal ơi! Chắc chắn có người theo xe mình. Có chiếc Volkswagen xanh lá cây không rời bọn mình suốt dọc đường. Bây giờ nó lại rẽ theo mình vào đường hẻm này!

Ba thám tử nhảy ra ngoài sân, chạy nhanh ra cổng. Đúng là có chiếc Volkswagen xanh lá cây phía bên kia đường. Nhưng trước khi ba thám tử kịp nhìn thấy người ngồi bên trong xe rô máy chạy đi thật nhanh.

- Xui quá! Peter nói. Các cậu có nghĩ là Java Jim không?
- Có thể, Hannibal nói khẽ. Nhưng lúc này Java Jim chạy theo hướng ngược lại Rocky.
- Có thể có kẻ khác quan tâm đến vụ đắm tàu Argyll Queen! Hannibal nói thêm.

Trước viễn cảnh một vụ bí ẩn, mắt thám tử trưởng sáng lên:

- Này các cậu ơi! Đây có thể là một vụ cho Ba Thám Tử...

Thím Mathilda ngắt lời.

- Sao! Phải để thím ra kêu nữa à?... Xe tải không tự dờ hàng xuống một mình được đâu.

Ba bạn đành phải vâng lời. Vụ bí ẩn cái rương phải chờ đó...

4. Vụ Đắm Tàu Argyll Queen

Khi dỡ hàng xong khỏi xe tải, đã quá mười hai giờ trưa. Thím Mathilda băng nhanh qua đường để đi chuẩn bị bữa ăn trưa: nhà ông bà Jones nằm đối diện kho bãi. Không để mất một giây, ba thám tử quay về cái rương cũ.

- Ta sẽ tha hồ nghiên cứu nó trong bộ tham mưu! Hannibal phán. Các cậu mang vào đó đi! Mình có việc khẩn!

Hannibal chạy đi mất, bỏ lại Peter và Bob cạnh cái rương to. Thở dài và cần nhẩn, Bob và Peter nắm lấy hai tay cầm rương. Hai bạn cực nhọc mang rương vào xưởng, được Hannibal bố trí ở một góc sân. Phía dưới xưởng là “đường hầm số hai” - một ống gang to - chạy dưới một đồng hồ phế thải vào bộ tham mưu mật của Ba Thám Tử Trẻ.

Nhưng rất tiếc là các lối vào bí mật của bộ tham mưu có một bất tiện: không dự kiến để đưa đồ to vào!

- Rương không bao giờ lọt qua đường hầm được! Peter càu nhàu.

Bob và Peter đặt rương xuống đất. Đúng lúc đó, Hannibal bò ra khỏi đường hầm. Hai bạn thông báo vấn đề cho sếp.

- Hừm! Hannibal nhìn ống gang kêu. Đáng lẽ mình phải dự kiến điều này! Ta sẽ thử qua bằng lối vào dễ số ba!

“Lối vào dễ” này đơn thuần là một cánh cửa cũ, nặng và dày, tựa vào hai đồng củi. Một chìa khóa sét, giấu trong một thùng đầy đồ sét, cho phép mở cửa ra. Có hành lang hẹp, bố trí giữa hai đồng củi, dẫn đến cửa xe lán.

- Trước hết, Bob nói, ta nên đo kích thước cửa và rương đã!

- Và nên chờ không có ai ngoài sân, Hannibal nói thêm. Mình có tin báo cho các cậu. Mình mới phát hiện rằng Java Jim là một kẻ nói láo!

- Sao? Peter quan tâm hỏi.

Mình gọi điện thoại cho ông Baskin, người cấp hàng cho ông Acres ở San Francisco, Hannibal giải thích. Người bán rương cho ông Baskin không phải là một thủy thủ mà là một người buôn đồ cổ ở Santa Barbara! Người này lại mua của một người phụ nữ cách đây sáu tháng! Các cậu nghĩ sao?

- Úi chà! Peter kêu. Thậm chí có khi Java Jim cũng không phải là thủy thủ thật!

- Cậu khá đấy, Peter à, Thám Tử Trưởng nghiêm trang tán thành. Rất có thể quần áo thủy thủ của Java Jim chỉ là đồ hóa trang. Trông qua độc đáo, không giống thật lắm...

- Mình cũng nghĩ vậy, Bob gật đầu.

- Mình còn phát hiện một chuyện khác nữa, Hannibal nói tiếp. Java Jim có ghé chỗ ông Baskin, nhưng lại cho ông ấy một câu chuyện khác. Hắn nói rằng em gái hắn lợi dụng hắn đi khỏi, mang cái rương của hắn đem bán. Nên hắn tìm cách chuộc lại.
 - Tại sao hắn lại kể cho bọn mình theo kiểu khác? Peter ngạc nhiên hỏi.
 - Nếu nói là bị ăn cắp, có lẽ hắn hy vọng sẽ lấy lại được cái rương nhanh hơn. Dù sao, chuyện hắn kể cho ông Baskin chứng tỏ một điều: Java Jim biết là có một người phụ nữ đã bán cái rương. Chuyện bán này xảy ra cách đây sáu tháng, nhưng có lẽ Java mới biết được. Nếu không, hắn đã tìm từ lâu rồi.
 - Không hiểu tại sao người đàn ông này lại muốn cái rương đến thế, Bob nói. Trong rương có gì đâu.
 - Có chiếc nhẫn, Peter nhắc lại. Có thể nhẫn có giá.
 - Nhưng Java Jim không biết là có chiếc nhẫn! Bọn mình tìm ra là nhờ ngăn mặt mở ra.
 - Có thể Java biết rằng trong rương có một vật quý giá, nhưng không biết chính xác đó là gì, Peter nói.
 - Cũng có thể, Hannibal nói thêm, là cái rương quan trọng đối với Java chỉ là nó xuất xứ từ con tàu Agryll Queen. Biết đâu, có thể hắn quan tâm đến chính con tàu Agryll Queen? Ánh mắt Hannibal cho thấy đầu óc cậu đang làm việc dữ dội. Nhưng Bob đa nghi lắc đầu.
 - Babal, cậu thật sự nghĩ rằng Java Jim quan tâm đến một chiếc tàu bị đắm cách đây hơn một trăm năm à?
 - Tại sao hắn lại phải quan tâm? Peter hỏi thêm.
 - Mình cũng không biết nữa, Hannibal thú nhận. Nhưng các cậu cứ lý luận thử xem. Ngoài con dao găm và chiếc nhẫn, rương không chứa gì khác... trừ trên tàu. Mình nghĩ ta nên đào sâu lịch sử của chiếc tàu Agryll Queen.
 - Chắc là có thể hỏi thăm Hội Sử Học, Bob đề nghị.
 - Mình không có thời gian đi, Peter nói. Hôm nay mình phải giúp mẹ mua quà Giáng Sinh, rồi sau đó mình phải làm việc với ba nữa.
 - Mình cũng không có thời gian đi, Hannibal tuyên bố. Mình phải quay lại Viện bảo tàng với anh Hans để chở chuyển hàng thứ nhì. Bob ơi, cậu phải hy sinh thôi!
 - Được rồi, “Lưu trữ Nghiên cứu” đồng tình. Chuyên môn của mình là lục lọi trong sách vở mà!
- Một hồi sau, khi thím Mathilda réo Hannibal, ba thám tử chia tay nhau.
- Sau khi ăn trưa, mẹ Bob nhờ cậu đi mua đèn cây màu để gắn lên cây thông Noen và trang trí trong nhà, nên ba giờ hơn. Bob mới bước vào tòa nhà của Hội Sử Học thành phố Rocky. Người giữ thư viện mỉm cười.
- Agryll Queen, hả cậu? Có chứ! Ở đây có khá nhiều tài liệu về vụ đắm tàu này. Đó là một vụ thảm họa khủng khiếp, được người ta nhắc đến mấy chục năm sau. Người ta còn đồn về... kho báu nữa.
 - Kho báu à? Bob lặp lại.
 - Phải, nghe nói là vàng và nữ trang. Nhưng không biết có nên tin không... Cậu chờ một chút nhé. Tôi đi lấy mấy tài liệu cho cậu đây...
- Bob nóng lòng chờ đợi người giữ thư viện tử tế quay về. Cuối cùng bà cũng trở lại, tay ôm một tập hồ sơ to tướng.
- E rằng mọi thứ lộn xộn trong này - bà lắc đầu nói.
- Bob cảm ơn bà, rồi trốn vào phòng đọc nhỏ, cạnh phòng lớn, để được yên tĩnh. Phòng này không có người. Bob ngồi vào một bàn dài, mở tập hồ sơ ra.
- Bob hết sức rầu rĩ khi thấy bên trong. Hộp hồ sơ chứa đầy báo, tạp chí, quyển sách nhỏ và mẫu báo. Tất cả chất lung tung, không hề có sắp xếp. “Lưu trữ Nghiên cứu” thờ ơ dài và lấy đại một bài báo.
- E rằng cậu phải mất mấy ngày mới đọc được tất cả đồng tài liệu này - một giọng bên cạnh Bob nói.

Bob ngạc nhiên ngược mắt lên và thấy một người đàn ông thấp nhỏ, mặc comple theo kiểu xưa, áo gilê có sợi dây chuyền đồng hồ bằng vàng. Giọng nói ông trầm nhưng thân thiện.

- Tôi là giáo sư Shay, thuộc Hội Sử Học, người đàn ông nhỏ giải thích. Bà Rutherford, phụ trách thư viện của hội, vừa mới cho tôi biết là có người quan tâm đến vụ đắm tàu Argyll Queen. Chúng tôi muốn khuyến khích thanh thiếu niên nghiên cứu lịch sử. Có thể tôi sẽ giúp cậu đỡ phải tìm kiếm mất thời gian bằng cách cung cấp thông tin trực tiếp cho cậu?

- Hội của bác có nhiều tài liệu về vụ đắm tàu Argyll Queen không ạ? Bob hỏi.

- Thú thật, lịch sử địa phương không phải là chuyên môn của tôi, nhưng một tác giả của hội vừa mới viết xong một quyển giới thiệu kể lại toàn bộ chuyện này. Nên tôi biết thêm được khá nhiều. Chính cậu đã biết gì về vấn đề này rồi?

- Dạ, cháu biết rất ít: chỉ biết rằng Argyll Queen là một chiếc tàu ba cột buồm, bị đắm ngoài khơi Rocky vào năm 1870 và có tin đồn là tàu chở kho báu.

Giáo sư cười.

- Đây là loại tin đồn thường có mỗi khi có tàu bị đắm, cậu à. Nhưng cậu nói đúng về thời gian.

Giáo sư ngồi xuống đối diện Bob.

- Argyll Queen là một tàu ba cột buồm của Tô Cách Lan, xuất xứ từ Glasgow, kinh doanh gia vị và thiếc. Trên đường đi từ Ấn Độ về, tàu ghé lại San Francisco và chuẩn bị về Tô Cách Lan bằng cách đi qua Cap Horn, thì bị kẹt trong một cơn bão khủng khiếp. Tàu bị va vào tảng đá ngầm, vào một buổi chiều tháng mười hai 1870. Có rất ít người sống sót. Những người thử bơi về đất liền đều bị mất mạng. Nhưng xác tàu không chìm ngay. Và những người cố gắng ở lại trên tàu đến bình minh sống sót được... Trong số đó, có thuyền trưởng, là người cuối cùng rời tàu.

- Nhưng không có kho báu à?

- Tôi nghĩ là không, anh bạn trẻ à. Argyll Queen bị chìm ở vùng nước không sâu lắm và có nhiều thợ lặn lục soát xác tàu. Nhưng thỉnh thoảng chỉ lấy lên được có vài đồng tiền không có giá trị. Không đâu, e rằng những tin đồn này thật ra là do một thảm kịch khác xảy ra ít lâu sau và dường như có liên quan đến Argyll Queen.

- Một thảm kịch khác à? Bob quan tâm thốt lên. Chuyện gì vậy bác?

- Một trong những người sống sót, một người Tô Cách Lan tên là Angus Slunn, định cư lại trong vùng, gần Rocky. Vào năm 1872, ông bị bốn người ám sát. Chính những tên giết người này bị đám đông hành hung, trước khi kịp khai ra động cơ giết người. Một trong bọn chúng chính là cựu thuyền trưởng Argyll Queen. Khi đó, người ta bắt đầu đồn rằng thuyền trưởng giết Slunn vì Slunn đã lấy cắp một cái gì đó trên tàu... có thể một kho báu, ai biết? Người ta lại tiến hành tìm kiếm trong xác tàu đắm, lùng sục cả bờ biển cũng như từng tấc đất thuộc ông Slunn, nhưng không bao giờ tìm được gì... Angus, cũng như phần lớn thủy thủ, có viết quyển nhật ký tường thuật lại cuộc sống hằng ngày. Con cháu ông vừa mới tặng quyển nhật ký ấy cho hội chúng tôi, để giúp hội soạn thảo quyển giới thiệu mà tôi đã nói lúc đầu. Trước đó, gia đình Slunn đã đọc đi đọc lại quyển nhật ký quý báu, hy vọng tìm ra chỉ dẫn về kho báu. Hoài công! Quyển nhật ký không có thông tin nào.

Bob chau mày suy nghĩ:

- Thưa bác, có phải người ta nghĩ rằng kho báu có nguồn gốc từ Ấn Độ, giống như con tàu chở gia vị không ạ?

- Đúng vậy. Người ta nói về kho báu hải tặc... Sao vậy? Cậu có biết gì về vấn đề này à?

- Ô... dạ không, thưa bác. Cháu... cháu chỉ nghĩ thế thôi.

- Tôi hiểu... giáo sư mỉm cười nói. Đến lượt tôi đặt cậu một câu hỏi. Tại sao cậu lại quan tâm đến vụ đắm tàu Argyll Queen?

- Dạ thì... Ô... để làm bài luận văn... trong kỳ nghỉ Giáng Sinh... Bob ấp úng giải thích.

- Tất nhiên! Sáng kiến hay...

- Thưa bác, cháu có thể xem quyển nhật ký của Angus Slunn và quyển giới thiệu về Argyll Queen được không ạ? Bob rụt rè hỏi.

Mắt giáo sư như long lanh lên phía sau cặp kính. Giáo sư mỉm cười rộng hơn.

- Chắc là vẫn để làm bài luận văn hả?... Được thôi! Nếu cậu phát hiện gì mới mẻ, nhớ báo cho chúng tôi nhé. Tên cậu sẽ được đăng trong tạp chí của hội.

Nói xong, giáo sư bỏ đi. Vài phút sau, bà Rutherford mang đến cho Bob một quyển mỏng có tựa đề là “Vụ đắm tàu Argyll Queen” và một quyển tập dày có bìa nhựa. Bob bắt tay vào việc...

Hoàng hôn đang xuống khi Bob đạp xe đến Thiên Đường Đồ Cổ. Trong khi Bob đẩy xe đạp băng qua sân, Peter bước vào cổng chính.

- Nghỉ gì mà không ra nghỉ! Peter càu nhàu. Ba bắt mình làm việc cả buổi chiều. Thà đến trường còn hơn.

Hai bạn đến xưởng, ở đó Hannibal đang nghiên cứu cái rương. Bob định thông báo kết quả tìm kiếm ở Hội Sử Học, thì thám tử trưởng đưa tay lên.

- Khoan đã! Hannibal nói. Trong khi các cậu đi vắng, mình không hề bỏ phí thời gian. Nhìn xem mình tìm thấy gì trong rương đây!

Hannibal vừa nói vừa đưa ra một quyển tập có bìa dày, y như quyển nhật ký mà Bob đã đọc ở thư viện Hội Sử Học, nhưng mỏng hơn. Bob đưa tay đến để lấy quyển tập.

Đột nhiên, một giọng nói gầm gừ vang lên:

- Đưa cho tôi quyển tập này!

Java Jim đang đứng ở ngưỡng cửa, trừng mắt nhìn, còn ba thám tử thì như bị hóa đá.

5. Quyển Nhật Ký Thứ Nhì

Hannibal là người đầu tiên hoàn hồn và nhảy ra sau bàn thờ để trốn. Java Jim hung hăng bước về phía Hannibal. Thám tử trưởng ôm quyển tập thật chặt vào người.

- Peter! Bob! Hannibal đột ngột la lên. Kế hoạch số một!

Java Jim nhanh nhẹn quay lại để trừng mắt nhìn Bob và Peter. Mắt hắn sáng lên trong khuôn mặt râm nắng.

- Đừng hòng đùa giỡn nhé! Nếu không sẽ hối hận đấy!

Lời đe dọa như làm cho hai thám tử hóa đá tại chỗ. Java Jim trừng trừng nhìn hai bạn thêm vài giây nữa. Peter và Bob khó khăn nuốt nước bọt. Tên thủy thủ râu mỉm cười nham nhở, rồi quay sang phía Hannibal.

- Đưa cho tôi quyển tập! Hắn ra lệnh.

Hannibal chậm chạp đi vòng qua bàn thờ.

- Ông là tên nói láo và tên ăn cắp! Thám tử trưởng la lên.

Java Jim phá lên cười.

- Có thể, tôi còn tệ hơn thế nữa, hắn trơ trẽn thú nhận. Tôi muốn quyển tập này, hiểu chưa?

Hannibal tiếp tục đi vòng, lôi kéo đối thủ đi theo mình, cho đến khi hắn quay lưng lại với một đồng đồ cũ vứt bỏ.

- Tiến lên các cậu! Khi đó thám tử trưởng hét lên.

Đúng giây phút đó, Peter và Bob, nảy giờ khéo léo di chuyển để tiến lại gần đồng đồ bỏ, đột ngột cúi xuống. Mỗi thám tử nắm lấy một đầu ván gỗ đi xuyên qua đồng đồ. Java Jim quay lại chửi, nhưng... đã quá trễ!

- Aaaaa!

Peter và Bob đã nhảy sang một bên trong khi núi đổ bỏ sụp xuống tên thủy thủ. Những khúc ván gỗ, lò xo nệm, ghế gãy và giẻ dầy bụi rơi xuống như thác đổ. Tên râu đang hươ tay hươ chân để tự vệ chống lại làn sóng sắp tràn ngập hẳn.

Cảnh tượng quá buồn cười đến nỗi Peter và Bob đứng lại để xem và cười. Nhưng Hannibal vẫn ý thức được thực tế.

- Nhanh lên đi, trời ơi! Thám tử trưởng la. Chuồn nhanh!

Ba thám tử trẻ vừa chạy vừa vấp phải những đồ vật lăn xuống đất, nhanh chóng rời khỏi xưởng và đi thẳng vào văn phòng kho bãi. Hans đang ở gần đó, dỡ xe tải cho xong.

- Anh Hans ơi! Peter kêu. Java Jim đang ở trong xưởng! Hẳn tấn công bọn em!

- Thế à! Anh chàng cao to người Bavière bình tĩnh nói. Theo anh.

Ba thám tử trẻ lại băng qua sân, theo chân Hans. Nhưng trong xưởng không còn nghe tiếng chửi của Java Jim nữa. Ngược lại, trong chiều hoàng hôn, có một bóng người đang đi vội về phía hàng rào, ở cuối sân.

- Hẳn chạy thoát! Bob hét lên.

- Và hẳn đang mang một cái gì đó theo, Peter mắt tinh nói thêm. Quyền tập! Chắc là cậu làm rơi lúc chạy, Babal à. Xui quá!

Hans bắt đầu chạy:

- Ta sẽ chặn đường hẳn ngay hàng rào!

- Em nghĩ là không nổi đâu, Hannibal hờn hển nói. Nhìn kia! Hẳn biết cách tháo ba tấm ván. Chắc là hẳn có thấy một trong chúng ta đi vào ngả sau này.

- Rồi! Hẳn đi mất rồi! Bob tuyệt vọng kêu.

Hans và Ba Thám Tử Trẻ chạy nhanh hơn nữa. Rất tiếc! Khi cả bọn ra đến ngoài đường, Java Jim đã biến mất.

- Xui thật! Bob thở dài. Hẳn đi mất rồi!

- Anh rất tiếc, Hans nói, nhưng cái chính là các em bình an vô sự. Thôi! Anh phải đi làm việc tiếp cho xong. Gần đến giờ ăn tối rồi.

Ba thám tử quay về xưởng, để đánh giá những hư hại của “kế hoạch số một”. Peter nhăn mặt.

- Lại phải dẹp cái đồng này, Peter tuyên bố. Vậy mà cũng không giúp bắt được Java Jim! Hẳn đã chuồn mất cùng với quyền tập!

- Hẳn đã chuồn mất, đúng, nhưng không phải cùng với quyền tập! Hannibal đắc thắng thông báo.

Rồi Hannibal mỉm cười rút ra từ dưới áo sơ mi một xấp giấy mỏng. Đó là quyền tập... không có bìa.

- Lúc tìm ra quyền tập này, Hannibal giải thích, mấy trang giấy hầu như không còn dính vào bìa nữa. Mình rút mạnh ra, nhét vào cổ áo sơ mi. Lúc chạy, mình cố tình thả bìa tập ở một nơi mà chắc chắn Java Jim sẽ thấy. Vì bìa cũng khá dày, nên tên râu không thấy gì khác thường.

- Cậu khôn thật, Peter mừng rỡ nói.

- Đúng! Bob nói thêm. Đầu óc cậu làm việc nhanh không tưởng tượng nổi!

Khoái chí trước lời khen, Hannibal nói tiếp:

- Khi đến thăm ta, Java Jim vô tình tiết lộ cho ta một điều.

- Gì vậy, Babal? Peter hỏi.

- Rằng cái rương không phải là cái hắc muốn... Các cậu có để ý không? Hắc không đòi chiếc nhẫn và không thèm lấy cái rương.
- Phải, Peter thừa nhận. Hắc chỉ muốn quyển tập mà cậu tìm thấy.
- Làm như hắc biết trước là quyển tập xuất xứ từ rương, Bob nói thêm.
- Hay ít nhất làm như hắc nghi ngờ thế, Hannibal chỉnh. Theo mình, ngay từ đầu, Java Jim chỉ tìm một mình quyển tập thôi.
- A! Peter ngạc nhiên lắm bầm. Mấy trang giấy này chứa gì mà quan trọng dữ vậy?

Hannibal hươ sấp giấy lên cao.

- Đây là quyển nhật ký, Peter à. Một quyển nhật ký, trong đó tác giả ghi lại những gì mình làm và những gì xảy ra với mình từng ngày một.
- Nhật ký! Bob thốt lên. Mình vừa mới đọc một quyển nhật ký, do một người sống sót từ vụ đắm tàu Agryll Queen viết!

“Lưu trữ Nghiên cứu” trình bày ngay kết quả tìm kiếm ở Hội Sử Học.

- Quyển sách mỏng nói về vụ đắm tàu không viết gì nhiều hơn những gì giáo sư Shay nói với mình. Còn quyển nhật ký thì nói về hai năm trong cuộc đời của Angus Slunn. Ông ấy mô tả vụ đắm tàu và giải thích mình về được đất liền nhờ xuồng cứu hộ, vào sáng hôm sau, khi hết bão. Rồi ông ấy kể về mình đi đâu khắp Californie, cho đến ngày ông tìm được chỗ ở đằng hoàng để định cư và xây nhà.
- Không có chỗ nào trong nhật ký nói về kho báu à? Peter hỏi.
- Angus không hề nói đến. Ông cũng không hề nói đến thuyền trưởng hay đến một mối nguy hiểm nào đó. Dường như ông chỉ nghĩ đến chuyện xây nhà. Thật ra, quyển nhật ký của ông đọc khá đơn điệu.

Đến lượt Hannibal kể.

- Trong khi các cậu đi vắng, Hannibal bắt đầu nói, mình đã tìm thấy quyển tập mỏng này bên trong rương. Rương này có đáy kép và thậm chí có thành kép nữa. Mình đã nghi rồi, vì sáng nay, khi lắc cái rương, mình nghe thấy một cái gì đó động đập bên trong... Mình cũng không hiểu như thế để làm gì nữa: có thể là để ngụy trang cho ngăn mật, hay cũng có thể để bảo vệ phần chứa trong rương không bị thấm nước. Chiều nay mình đã xem xét bên trong thật kỹ và mình thấy có một phần gỗ màu và chất liệu khác hẳn phần còn lại. Có dấu vết sửa chữa, chắc là rất cũ. Mình cạy miếng vá đó ra và dùng cái móc lục lạo phía bên trong thành kép. Và mình đã vớt được quyển nhật ký này!
- Cậu nghĩ là có ai đó cố tình giấu nhật ký vào trong đó hả? Peter hỏi.
- Không. Mình nghĩ rằng có một lúc nào đó thành bên trong rương bị thủng và quyển nhật ký tình cờ bị lọt vào khe hở. Rồi người ta sửa rương lại mà không hay biết gì.
- Java Jim đã đoán rằng quyển nhật ký vẫn còn trong rương! Hắc muốn quyển nhật ký này. Để làm gì vậy?
- Bob, cậu hãy đọc trang đầu tiên và sẽ biết!

Hannibal vừa nói vừa đưa cho bạn mấy trang đang cầm trong tay. Bob cúi xuống và đọc lớn:

“Angus Slunn, Hồ Con Ma, Californie, 29.10.1872”.

Bob thốt lên:

- Babal ơi! Đây là cùng một người đã viết quyển nhật ký kia! Người sống sót trong vụ đắm tàu Argyll Queen!
- Quyển nhật ký kia kết thúc vào ngày nào vậy Bob? Hannibal hỏi.

“Lưu trữ Nghiên cứu” lục lạo trong túi, lấy sổ ra xem.

- Xem nào... A! thấy rồi. Quyển nhật ký kia kết thúc ngày 28.10.1872... Nói cách khác quyển nhật ký mà cậu tìm thấy là phần tiếp theo trực tiếp của quyển mình đã đọc... một phần tiếp theo mà không ai biết đến.

- Chắc chắn là có nói đến kho báu! Peter hăng hái la lên.

Nhưng Hannibal lắc đầu.

- Rất tiếc là không, thám tử trưởng thở dài. Mình đã đọc rất kỹ mà không thấy gì hay hết. Giống y như quyển của Hội Sử Học... liệt kê những sự kiện xảy ra hàng ngày!

- Nếu vậy, tại sao Java Jim muốn lấy nhật ký dữ vậy? Peter hỏi.

- Ôi! Bob tuyệt vọng thở dài, làm sao biết có phải hẩn sẩn lòng chính quyển nhật ký này hay không?...

Hannibal suy nghĩ.

- Bob, cậu có chắc chắn là gia đình Slunn vừa mới tặng quyển nhật ký thứ nhất này cho Hội Sử Học gần đây thôi hay không? Thám Tử Trưởng hỏi.

- Chắc... Ê! như thế có nghĩa là...

- Là con cháu của dòng họ Slunn vẫn còn sống trong vùng này, Hannibal nói hết câu. Đi theo mình, các cậu ơi!

Hannibal bò vào đường hầm số hai, cùng hai bạn. Khi lên đến bộ tham mưu, Hannibal chụp lấy danh bạ điện thoại.

- Đây!... Bà Angus Slunn, số 4 - đường Hồ Con Ma. Peter ơi, đưa bản đồ cho mình.

Trong khi Bob làm bìa mới cho quyển nhật ký, Hannibal nghiên cứu bản đồ.

- Thấy rồi! Chẳng bao lâu Hannibal thông báo. Cách đây năm cây số, trên vùng núi.

Thám tử trưởng hài lòng mỉm cười.

- Ngày mai ta sẽ đến thăm bà Angus Slunn.

6. Tấn Công Bất Ngờ

Sáng hôm sau, ba thám tử leo lên xe đạp, thời tiết lý tưởng để đi chơi: trời đẹp và mát. Nhưng, sau khi chạy một đoạn đường khá dài, và lúc ba thám tử rẽ vào con đường leo lên sườn núi, nắng mặt trời càng lúc càng gắt hơn. Peter kiểm tra chắc xem cả bọn có đi lộn đường hay không.

- Đúng rồi... đường Hồ Con Ma! Đường dốc quá!

- Rất tiếc! Hannibal thở dài. Ta sẽ buộc phải dắt bộ thôi. Cồ lên!

Ba Thám Tử Trẻ bắt đầu dẫn bộ xe đạp. Con đường núi ngoằn ngoèo giữa hàng cây cao.

- Không biết từ đâu mà con đường này có tên như vậy, Bob đột nhiên nói. Đường Hồ Con Ma!... Theo mình biết, vùng núi đây đâu có hồ.

Khi nghe nhận xét chí lý của bạn, Hannibal chau mày.

- Phải, lạ thật, thám tử trưởng gật đầu.

- Hay là một chỗ trữ nước, Peter gợi ý.

- Chẳng lẽ người ta lại đặt tên “Hồ Con Ma” cho một bể dự trữ nước bình thường, Bob bắt bẻ, và lại...

Bob đột ngột ngưng nói, lắng tai nghe... Peter và Hannibal cũng đã nghe thấy. Tiếng máy vang lên phía trước. Một chiếc ô tô đang chạy nhanh xuống con đường, từ Hồ Con Ma đến. Lốp bánh xe kêu rít lên mỗi khi xe quẹo. Rồi chiếc xe xuất hiện, tiến đến gần thật nhanh.

Peter nhận ra chiếc xe ngay.

- Chiếc Volkswagen xanh lá cây! Peter thốt lên.

- Chẳng lẽ là Java Jim? Bob hỏi.

- Nhanh lên! Hannibal ra lệnh. Trốn!

Với hy vọng chưa bị tài xế nhìn thấy, ba bạn vút xe đạp xuống hố bên đường và nhảy qua bụi cây đang mọc rải rác. Chiếc xe nhỏ vượt qua ba bạn như tia chớp... rồi tiếng thắng kêu rít thật mạnh và xe dừng lại.

Một người đàn ông phóng ra khỏi xe, chạy về hướng ba thám tử trẻ:

- Ê! Bọn nhóc! Nghe đây!

Đó không phải là Java Jim, mà là một người đàn ông trẻ hơn, có ria và tóc nâu bù xù. Ông mặc quần áo đen.

- Này, các cậu làm gì ở đây?

Nét mặt hung dữ của ông khiến Peter hoảng sợ:

- Chuồn thôi! Peter la lên.

Cả ba bắt đầu chạy song song với con đường, bởi vì cây cối khá rối rắm sẽ mất thời gian tìm đường. Kể lại lao đuổi theo ba bạn.

- Ai... ai vậy Babal? Bob hồn hển hỏi.

- Chạy nhanh lên! Câu hỏi để sau, Peter khuyên.

Hannibal chạy chậm lại.

- Hay ta dừng lại để nói chuyện với ông ta... Hannibal bắt đầu nói.

Đúng lúc đó, một tiếng động khác vang lên trong khu rừng: tiếng ngựa phi nước đại! Ba thám tử trẻ chứng hứng dừng lại. Một kỵ sĩ xuất hiện, chạy thẳng về hướng ba bạn. Một vật dài óng ánh trong tay phải của người cưỡi ngựa.

- Cái... cái gì... cái gì vậy? Peter cà lăm.

- Nhìn kia! Hannibal la lên.

Kỵ sĩ vượt qua khỏi ba thám tử và phóng ngựa ra đường, đâm thẳng về chỗ chiếc xe Volkswagen. Nhưng người đàn ông trẻ đầu tóc bù xù đã chạy nhanh trở về xe, nhảy lên xe, rồi máy xe khẩn cấp và biến mất trong một đám mây bụi đường. Kỵ sĩ rượt theo xe vài mét, rồi cho ngựa quay đầu chạy về hướng ba thám tử.

Con ngựa lớn dừng lại ngay trước mặt ba bạn. Kỵ sĩ trừng mắt nhìn ba bạn. Đó là một người đàn ông vạm vỡ, mặt đỏ, mắt xanh da trời nẩy lửa. Vật sáng trong tay ông là một cây gươm dài và nặng.

- Tóm được các cậu rồi nhé! Ông giận dữ nói. Lần này không thoát được đâu!

- Nhưng mà... Hannibal bắt đầu nói.

Người đàn ông, không để Hannibal phản ứng.

- Im! Ông ra lệnh. Tôi không biết các cậu đang âm mưu chuyện gì cùng với con người đã chạy thoát kia, nhưng các cậu phải nói cho tôi biết.

Đến lượt Peter phản đối:

- Tụi cháu không quen biết người kia. Ông ấy...

- Các cậu sẽ kể chuyện láo toét ấy cho cảnh sát! Bước tới!

- Nhưng thưa chú, Hannibal cố nói, tụi cháu...

- Tôi đã bảo tiến lên! Kỵ sĩ lập lại.

Ông hươu gươm một cách đáng sợ và cho ngựa bước thẳng vào nhóm bạn.

Không còn cách nào làm khác được, Hannibal, Bob và Peter đành đi trở về con đường và bắt đầu trèo lên...

Mười phút sau, cả nhóm lên được một mạn sườn dài và lại bước xuống một thung lũng có cây xanh, xung quanh là núi, trông khá hẻo lánh. Tuốt phía dưới, ngay giữa, có cái hồ bé tí. Diện tích hồ không quá hai lần diện tích sân đá banh. Một hòn đảo nhỏ, có trồng cây xanh (dường như là thông), nằm ngay giữa trung tâm. Từ đó nhô ra một vật giống như cây sào dài, ở đầu có cái đèn. Những tảng đá to, đặt giữa đảo và đất liền, tạo thành lối lội qua.

Peter há hốc nhìn hồ.

- Đây là cái hồ hả? Peter nói khẽ.

- Cầm không được nói chuyện! Kỵ sĩ càu nhàu phía sau lưng. Bước tiếp xuống dốc... thẳng phía trước. Nhanh!

Ba thám tử bước nhanh hơn, dưới ánh nắng chói chang. Một hồi sau, Peter không kiếm mình được nữa:

- Vậy mà gọi là hồ, Peter thì thào với Bob và Hannibal. Đúng hơn là cái ao!

Sau khi qua khúc quẹo cuối cùng, tất cả nhìn thấy một ngôi nhà ba tầng, xây trên một mô đất và nhìn xuống hồ. Đó là một ngôi nhà kiểu cổ, bằng tường đá trát vữa nhám thô sơ, có một tháp hình vuông với lỗ châu mai, khiến nhà có dáng dấp kỳ lạ.

- Ủi chà! Peter thốt khẽ lên. Ngôi nhà này y như pháo đài! Đứng gác từ trên đỉnh tháp, chắc là sẽ thấy kẻ thù đến từ xa!

- Đúng là ngôi nhà khá kỳ dị, Hannibal thì thào thừa nhận. Điều có thể nói là nó không thích hợp với quan cảnh chút nào. Trông nó như từ nơi khác đến!

Kỵ sĩ bước xuống đất:

- Bước vào! Ông thô lỗ ra lệnh.

Người đàn ông mặt đỏ dùng mũi gươm đẩy ba bạn vào một gian phòng rộng thênh thang có bộ đồ gỗ cổ xưa và đồ sộ. Một đồng lửa phát khói trong lò sưởi khổng lồ, nhưng vẫn không sưởi ấm được gian phòng.

Một người phụ nữ trẻ, khá mảnh khảnh, ngồi trước đồng lửa. Một cậu bé tóc hung, tầm vóc cỡ Bob, ngồi bên cạnh bà.

Khi nhìn thấy kỵ sĩ, cậu bé vui vẻ reo lên:

- Hay quá, chú Rory ơi! Chú tóm được nó, đúng không?

- Rất tiếc là không! Người đàn ông cầm gươm đáp. Tên vô lại ấy bỏ chạy bằng ô tô. Nhưng tôi tóm được đồng lõa của nó.

- Ủa, người phụ nữ trẻ ngạc nhiên kêu, nhưng đây là con nít mà anh Rory! Các cậu bé này không thể nào...

- Tuổi nào cũng làm cướp được cả, cô Flora Slunn à! Người tên Rory tuyên bố. Và đám này đủ lớn để hành động xấu!

Rory quay sang cậu bé tóc hung nói:

- Harvey, cháu hãy gọi cho cảnh sát. Ta sẽ giải quyết dứt khoát chuyện trộm cắp.

Hannibal giật mình.

- Thưa chú, vậy là người đàn ông chạy xe Volkswagen đã ăn trộm ở nhà này à? Hannibal nhanh miệng hỏi. Ông ấy lấy cắp cái gì vậy?

Người đàn ông phá lên cười.

- Làm như cậu không biết!

- Tất nhiên là tụi cháu không biết thật! Peter phản đối. Tụi cháu không quen biết gì người đàn ông đó. Tụi cháu gặp ông ấy hôm nay là lần đầu tiên. Ngược lại, tụi cháu đã để ý thấy xe ông ấy rồi, vì chiếc xe ấy đi theo tụi cháu...

Không hề tỏ dấu hiệu lo sợ, Hannibal bình tĩnh trình bày với bà Slunn:

- Thưa cô, tụi cháu đang đến gặp cô, thì gặp người lái xe Volkswagen trên đường đi. Người ấy dừng xe ngay và đuổi theo tụi cháu. Tên cháu là Hannibal Jones. Xin phép cô cho cháu giới thiệu hai bạn cháu là Bob Andy và Peter Crentch.

Tụi cháu bỏ xe đạp lại dưới hồ ven đường. Sự hiện diện của xe đạp tụi cháu ở đó cũng đủ chứng minh cho cô thấy rằng tụi cháu không đến đây trong chiếc xe của người đàn ông kia.

- Flora! Ông kỹ sĩ la lên. Phải để cho cảnh sát...

- Anh Rory, bình tĩnh nào! Bà Slunn nói.

Rồi bà quay sang bộ ba nói:

- Tôi là Flore Slunn. Còn đây là con trai tôi, Harvey. Chú này là Rory McNab, anh họ tôi. Bây giờ, cậu hãy cho tôi biết tại sao cậu muốn gặp tôi.

- Thưa cô, vì cái rương! Peter hấp tấp nói.

Hannibal giải thích rõ hơn:

- Thím Mathilda của cháu vừa mới mua một cái rương cũ, kiểu phương Đông, bằng gỗ tếch. Bên trong có khắc tên thuyền, Argyll Queen. Tụi cháu nghĩ rương này đã thuộc tổ tiên của cô là ông Angus Slunn. Từ khi có cái rương này trong tay, nhiều sự việc rất lạ lùng đã xảy ra. Nếu cô đồng ý cho cháu biết người đàn ông chạy xe Volkswagen đã lấy cắp vật gì trong nhà cô, có thể sẽ giúp cho tụi cháu hiểu.

Bà Slunn phân vân.

- Thật ra, hẳn không lấy cắp gì hết, bà tuyên bố. Lần nào cũng thế... bởi vì, các cậu biết không, người ta đột nhập vào nhà chúng tôi không phải một lần... Có kẻ bẻ khóa vào nhà, lục soát toàn bộ đồ đạc của ông Angus để lại, rồi lại ra đi mà không lấy gì.

- Không lấy gì à? Peter thất vọng hỏi lại.

Hannibal nhanh miệng nói:

- Cô nói là có nhiều vụ trộm. Nhưng chính xác thì cô bị người ta vào nhà bao nhiêu lần ạ?

- Năm lần trong suốt sáu tháng vừa qua.

Harvey không kiềm chế được nữa và la lên:

- Lúc nào cũng là đồ của ông Angus bị lục! Con nghĩ tên trộm cố tìm ra...

- Kho báu! Bob kết thúc.

- Mẹ ơi! Harvey la lên. Mẹ thấy chưa, các anh đây cũng nghĩ rằng tên trộm săn lùng kho báu!

Bà mẹ của cậu bé nóng tính mỉm cười.

- Con đừng có cuống quýt lên như thế! Bà nói. Truyền thuyết về kho báu bị mất không có cơ sở. Chúng ta biết rõ từ lâu rồi. Harvey giàu trí tưởng tượng quá.

- Có thể là không! Hannibal nghiêm trang tuyên bố.

Nói xong, Hannibal kể lại câu chuyện về Java Jim, có vẻ rất quan tâm đến cái rương gỗ tếch. Cuối cùng, Hannibal lấy chiếc nhẫn đá đỏ ra. Bà Slunn xem xét món nữ trang.

- Cậu tìm thấy trong rương hả?

- Xem nào, đến lượt Rory McNab cầm lấy nhẫn xem và nói. Ôi! Đồng thau và thủy tinh màu. Ông già Angus có cả một hộp toàn những thứ đồ dỏm như thế này. Các cậu ngốc nghếch quá! Hàng tá người đã đọc quyển nhật ký của ông già Angus mà chưa bao giờ tìm ra điều gì ám chỉ đến kho báu nào cả!

Bà Slunn thở dài.

- Anh Rory nói đúng, các cậu à. Nếu có kho báu, chắc chắn quyển nhật ký đã nói đến rồi. Mà không thấy ông nói đến chỗ nào hết. Toàn bộ câu chuyện này chỉ là bịa đặt mà thôi.

- Có phần tiếp theo của quyển nhật ký, Hannibal đột ngột thông báo, nhưng dường như nó cũng không cung cấp được thêm thông tin gì nhiều hơn!

Bằng một động tác trình trọng, Hannibal trao quyển nhật ký cho bà Slunn.

7. Tiếng Nói Từ Thế Giới Bên Kia

- Một quyển nhật ký khác à? Harvey háng hái reo lên.

- Lại chuyện gì nữa đây? Rory cầu nhàu.

Bà Slunn cầm lấy quyển sổ tay nhỏ. Sau khi đọc trang đầu một hồi lâu, bà lật từ từ các trang khác.

- Cậu bé này nói đúng, anh Rory ơi, cuối cùng bà tuyên bố. Quyển nhật ký này đúng là nét chữ của cụ Angus. Cả chữ ký ở trang đầu cũng là của cụ... Hannibal, cậu tìm thấy cái này ở chỗ nào?

Hannibal giải thích cách cậu vớt được quyển nhật ký giữa hai thành - trong và ngoài của cái rương.

- Thợ sửa thành bên trong rương không để ý rằng quyển nhật ký bị lọt qua khe hở. Mà người đó cũng không hề biết gì về ngăn mật. Nếu không cái bẫy trộm đã hoạt động!

Bà Slunn gật đầu tán thành.

- Bây giờ tôi nhớ ra cái rương của cụ Angus rồi, bà nói. Cách đây mấy năm, tôi đã bán cái rương đi, sau khi chồng tôi mất, chồng tôi cũng tên là Angus. Tôi bị kẹt tiền. Thời đó, tôi bán đi khá nhiều thứ. Hiện cuộc sống tôi cũng không dư dả lắm và ngôi nhà này rất tốn tiền. Nếu không có anh Rory giúp đỡ, nếu không làm việc cật lực, tôi đã phải bán nhà từ lâu rồi.

- Cô sẽ không bán nhà đâu, Flora à! Rory cầu nhàu. Cả nếu không có kho báu... mà kho báu cũng không có thật đâu.

- Nhưng quyển nhật ký thì có thật, thưa chú, Hannibal nhận xét.

- Cứ gọi tôi là Rory, cậu à! Tôi không chối cãi sự tồn tại của quyển nhật ký, Rory miễn cưỡng thừa nhận, nhưng đây không phải là bằng chứng là có kho báu, chính cậu cũng đã nói. Kho báu là truyện cổ tích!

- Nhưng còn bức thư nữa, chú Rory! Cậu bé Harvey nói.

- Bức thư nào? Hannibal hỏi lại.

Rory làm ngơ trước câu hỏi.

- Ta nên xem kỹ quyển nhật ký thứ nhì này, Rory nói. Đưa đây cho tôi!

Harvey lấy quyển nhật ký khỏi tay mẹ, truyền cho Rory. Rory và Harvey ngồi xuống ghế, gần lò sưởi, đọc quyển nhật ký. Bà Slunn vẫn đắm chiều suy nghĩ.

- Phải... cuối cùng bà nói. Nếu có quyển nhật ký thứ nhì, thì nó phải nằm trong cái rương này. Chồng tôi có kể rằng ông nội, tức con trai cụ Angus, đã tìm thấy quyển thứ nhất trong rương. Ông nội Slunn luôn tin rằng kho báu có thật và cụ Angus có nói đến trong quyển nhật ký. Nhưng trái lại, con trai ông nội - tức ba chồng tôi - khẳng định rằng quyển nhật ký không cung cấp được chỉ dẫn nào và chuyện kho báu chỉ là truyền thuyết.

- Tại sao con trai của cụ Angus lại tin như vậy? Bob hỏi.

- Thật ra là có một bức thư... Các cậu biết không, cụ Angus... Bà Slunn ngưng nói và mỉm cười. Có lẽ nên bắt đầu - bà nói. Chính các cậu đã biết gì về cụ già Angus?

Ba Thám Tử Trẻ kể lại cho bà Slunn nghe những gì đã biết về vụ đắm tàu Argyll Queen và về vụ ám sát Angus Slunn.

- Vậy là các cậu đã đọc bản tường thuật vụ đắm tàu à? Bà Slunn nói. Nếu vậy, các cậu gần như biết hết rồi. Tôi đã kể lại cho Hội Sử Học nghe những gì tôi biết về chủ đề này... tức là tất cả những gì chồng tôi kể cho tôi nghe. Sau vụ đắm tàu và sau khi đi lại nhiều nơi ở California, cuối cùng cụ Angus tìm ra thung lũng này. Nơi này làm cho cụ nhớ đến quang cảnh quanh ngôi nhà quê hương, ở Highlands, Tô Cách Lan... một địa điểm có một cái hồ nhỏ và một hòn đảo bé tí, nối liền với đất liền qua một con đường lội qua băng đá to, y hệt như nơi này. Chỗ đó có tên là Hồ Con Ma, còn lối lội qua tên là Đường Đi của Con Ma.

Hannibal thốt lên một tiếng.

- Vậy là cụ Angus cho xây ngôi nhà này theo mẫu ngôi nhà của tổ tiên bên Tô Cách Lan! Vì vậy mà nhà trông lạ lùng giữa khung cảnh California!

- Cậu nói đúng, Hannibal à, bà Slunn nói.

- Hay cô nói thêm về bức thư? Bob rụt rè hỏi.

- Phải! Còn bức thư thì sao? Peter nhấn mạnh.

- Khi tìm ra thung lũng và cái hồ nhỏ xíu rất giống vùng đất quê mình, cụ Angus tiến hành xây ngôi nhà này. Công việc xây cất mất hết hai năm trời. Khi xây xong, ông cho vợ và con trai sang đây. Rất tiếc! Khi đến nơi, hai mẹ con hay tin ông bị giết chết và những kẻ sát hại ông cũng không còn sống. Ít lâu sau, bà Laura, vợ ông, tìm thấy bức thư giấu trong một cái chậu mà ông để lại cho bà.

- Chỗ giấu rất hay, Hannibal ghi nhận. Chậu là một đồ dùng mà chỉ có vợ ông đụng tới!

- Con trai ông cũng nhận xét như vậy, khi bắt đầu có tin đồn về kho báu, bà Slunn nói tiếp. Con trai ông tin chắc rằng mục đích bức thư là thông báo về kho báu và cho rằng phải có chỉ dẫn trong quyển nhật ký của ông Angus. Rất tiếc con trai ông không tìm thấy chỉ dẫn nào trong quyển nhật ký... mà cũng không tìm thấy chỉ dẫn nơi nào khác!

- Cô có thể cho tụi cháu xem bức thư không ạ? Peter năn nỉ hỏi.

- Tất nhiên là được. Tôi cất trong phòng, kẹp trong quyển album hình cũ.

- Vậy là bức thư không để chung với mấy thứ đồ còn lại của ông Angus à? Hannibal hỏi.

- Không!

Người phụ nữ trẻ bước ra khỏi phòng, và quay lại ngay cùng một quyển album hình trong tay. Bà Thám Tử Trẻ chụm đầu lại để đọc bức thư ố vàng do năm tháng.

Laura yêu,

Em sắp đến đây. Nhưng gần đây, anh có cảm giác có kẻ đang rình rập anh. Chỉ có Chúa mới biết chuyện gì sẽ xảy ra với anh! Cho nên, anh vội cầm bút viết bức thư này cho em, mà anh hy vọng là chỉ có em đọc được mà thôi.

Em hãy luôn nhớ rằng anh yêu em nhiều lắm và anh đã thề là sẽ lo đầy đủ cho em có cuộc sống giàu có. Em hãy nhớ thêm rằng anh yêu ngôi nhà và bí mật cái hồ. Em hãy lần theo những bước đi, những việc làm cuối cùng của anh, em hãy đọc những gì ngày tháng của anh đã xây cho em. Em hãy xem bí mật trong gương...

Ba thám tử thối mắt nhìn nhau, rồi đọc lại bức thư.

- Theo ông nội chồng tôi, bà Slunn nói tiếp, “cuộc sống giàu có” hàm ý đến kho báu để lại cho bà Laura. Dòng cuối cùng thúc ông tìm kiếm tất cả những gì có thể nhìn thấy trong tấm gương trong nhà. Do cuối cùng ông không tìm thấy gì, ông quyết định rằng dòng chữ “hãy đọc những gì năm tháng của anh đã xây cho em” muốn nói là phải tham khảo quyển nhật ký của ông Angus mới tìm ra được chỉ dẫn về kho báu. Rất tiếc! Lần này ông lại thất bại nữa.

- Bởi vì ông không có quyển nhật ký thứ nhì, Hannibal nói. Thư nói là phải “lần theo những bước đi, những việc làm cuối cùng”. Nói cách khác, bà Laura phải đọc những gì ông Angus đã làm thời gian cuối cùng để tìm ra vết chỉ dẫn đến kho báu. Mà những việc làm cuối cùng nhất của ông Angus được ghi trong quyển

nhật ký thứ nhì. Quyển này ghi chép lại hai tháng cuối cùng trong cuộc đời ông... trước khi ông viết bức thư. Vậy ông Angus đã làm những gì hai tháng cuối cùng?

Rory cầu nhàu, rồi bỏ quyển nhật ký thứ nhì trở xuống.

- Không nói gì đến kho báu! Rory thông báo. Trong quyển nhật ký này đúng là ông Angus có kể ông đi đâu, làm gì để chuẩn bị món quà bất ngờ cho bà Laura, nhưng...

- Như vậy cũng không biết được gì nhiều hơn! Harvey buồn rầu thở dài.

- Không biết được gì thêm, Hannibal thừa nhận. Nhưng mà... thưa cô, ông Angus đặc biệt quý cái gì trong ngôi nhà mình ạ? Còn bí mật Hồ Con Ma là gì ạ?

- Hannibal ơi, tôi không biết ông Angus thích cái gì trong nhà - mẹ của Harvey thú nhận. Còn bí mật của hồ, đó là một truyền thuyết Tô Cách Lan cổ xưa. Nghe nói vào những buổi sáng sương mùa đông, ma của một người dòng họ Slunn, bị bọn Viking giết hại hồi thế kỷ IX, hiện hình để quan sát biển cả và theo dõi xem có kẻ thù đến hay không. Nguồn gốc tên hồ Con Ma là truyền thuyết đó.

- Ôi! Rory khi dễ kẻ. Hết chuyện kho báu hoang đường, lại thêm chuyện ma!

- Đối với Java Jim, thì chuyện kho báu có vẻ thật đấy chứ, Peter nhận xét.

- Đối với người đàn ông chạy Volkswagen cũng vậy, Bob nói thêm.

- Và tất cả những vụ trộm kia chứng tỏ có rất nhiều người tin là có kho báu - Hannibal kết thúc.

Rory bực bội không nói thêm tiếng nào.

- Thưa cô? Hannibal hỏi sau một lúc im lặng. Hiện có bao nhiêu người biết về nội dung bức thư và quyển nhật ký thứ nhất?

- Tôi không biết chính xác, nhưng bao nhiêu năm rồi, chắc là nhiều lắm.

- Điều này giải thích được các vụ trộm, Hannibal nói. Chắc là Java Jim biết hết và cho rằng bức thư nói đến quyển nhật ký đầu tiên. Mà do có khoảng thời gian hai tháng giữa phần đuôi nhật ký thứ nhất và vụ ám sát ông Angus, có lẽ Java Jim đã suy ra rằng có một quyển nhật ký thứ nhì.

- Toàn là chuyện tào lao! Rory lầm bầm khế.

- Trái lại, cháu nghĩ bức thư này cung cấp cho ta nhiều chỉ dẫn quý báu., Hannibal tuyên bố. Xem ông Angus viết gì này: “anh vội cầm bút viết bức thư này cho em, mà anh hy vọng là chỉ có em đọc được mà thôi”. Những hàng tiếp theo chỉ là một trò chơi ghép hình dành cho bà Laura. Cháu tin chắc rằng ông Angus thật sự có giấu một kho báu đâu đó. Và tụi cháu sẽ tìm ra kho báu đó bằng cách giải vụ bí ẩn và tham khảo quyển nhật ký thứ nhì.

Bob, Peter và cậu bé Harvey hòa theo Hannibal. Cả bọn đều thống nhất với Hannibal.

- Có lẽ cậu nói đúng, bà Slunn thở dài. Nhưng làm sao có thể hy vọng giải ra vụ bí ẩn trong khi chính bà Laura đã không thành công? Bức thư này gửi cho bà mà.

- Cô sẽ thấy, tụi cháu sẽ tìm ra lời giải. Bob tự tin tuyên bố.

- Tụi cháu đã từng giải những vụ rắc rối hơn vụ này nhiều, đến lượt Peter trịnh trọng khẳng định.

Chính Hannibal cũng ưỡn ngực.

- Thưa cô Slunn, tụi cháu đã quen với chuyện thể loại như thế này, Hannibal khoa trương tuyên bố.

Hannibal rút tấm danh thiếp ra khỏi túi đưa cho bà Slunn.

Rory hầu như giật tấm danh thiếp khỏi tay cô em họ và giận dữ đọc. Ông đa nghi nhìn ba thám tử. Hannibal giả vờ như không thấy ánh mắt giận dữ của ông.

- Tụi cháu sẽ rất vui lòng được phục vụ cô, Hannibal trịnh trọng nói với bà Slunn.

- Đúng! Peter nói thêm.

Harvey hăng hái reo lên:

- Mẹ đồng ý đi, mẹ ơi! Con sẽ giúp các anh thám tử!

- Ủ, thì... Bà Slunn mỉm cười. Tôi không thấy có gì mà phải từ chối, mà nếu tìm ra kho báu, thì chắc chắn sẽ không thiếu việc mà tiêu!

- U-ra! Bob, Peter và Harvey đồng thanh reo lên.

Bà Slunn cười:

- Còn bây giờ, ta ăn chút gì nhé? Đội săn lùng kho báu phải lấy sức chứ.

Rory bỏ danh thiếp xuống.

- Flora ơi, đây là trò đùa trẻ con mà!

- Em không nghĩ thế, anh Rory à.

- Dù sao, đó cũng không phải việc của tôi, Rory hung hăng tuyên bố.

Nói xong, ông bỏ đi, đập cửa thật mạnh phía sau lưng.

Hannibal chau mày nhìn theo ông.

8. Thành Phố Bỏ Hoang

Sau khi ăn trưa với mọi người, Rory bỏ đi, miệng lầm bầm như thường lệ, để tìm đốn vài cây thông Noel dọc đường. Bà Slunn và bốn cậu bé trở về phòng khách để xem xét tỷ mỉ phần thứ hai quyển nhật ký của ông Angus.

- Xin mọi người lưu ý rằng thật ra quyển sổ chép tay này không phải là nhật ký! Hannibal nói. Ông Angus không nói đến kế hoạch của mình. Ông giấu đi những suy nghĩ thầm kín và riêng tư. Ông không hề mô tả bất cứ cái gì. Cách tường thuật của ông rất vắn tắt. Ông chỉ viết một hai hàng để kể về cái mà có lẽ ông cho là cốt yếu nhất. Chẳng hạn như: “Hôm nay làm việc ngoài sân”. Tiếp theo một đoạn, đọc được: “Thấy một con đại bàng”. Trông giống như quyển nhật ký hàng hải hơn. Chỉ là một loạt những sự kiện, không hề có lời giải trình nào.

- Quyển nhật ký đầu tiên cũng giống y hệt như vậy, Bob tuyên bố.

- Việc liệt kê những việc lật vật không cho ta biết được gì, Hannibal nói tiếp. Tuy nhiên, trong thư ông Angus căn dặn phải theo dõi những việc làm và xem “những gì ngày tháng của ông đã xây”. Vậy ta phải bám theo những bước đi, những công việc của ông!

Harvey cúi xuống quyển nhật ký.

- Nhật ký bắt đầu thế này: “Hôm nay mình bắt đầu làm món quà bất ngờ dành cho Laura. Mình đến Powder Gulch tìm nhân công và gỗ mủ”.
- Vậy đúng là ông ấy xây một cái gì đó! Peter nhấn mạnh.

- Ông ấy nói thế trong thư, Hannibal nhắc lại. Rồi sao nữa Harvey?

Cậu bé tóc hung lật qua mấy trang liền.

- Không có gì đáng quan tâm suốt hai tuần lễ. Chỉ có những ghi chép ngắn như: “Đã thấy một con đại bàng”. Rồi ông Angus đến một hòn đảo.

- Cô Slunn ơi! Hannibal hỏi. Cô có đoán được “món quà bất ngờ dành cho Laura” có thể là gì không ạ?

- Rất tiếc là không! Mẹ của Harvey thở dài. Có thể cái tủ hay cái giường không?

- Ta sẽ suy nghĩ và bàn về điểm này sau, Thám Tử Trưởng quyết định. “Nhân công và gỗ mủ”. Ở Hồ Con Ma, ở đây có mủ không hả Harvey?

- Theo em biết, thì không có... Ý anh nói mỏ vàng hả?
- Hay ông Angus bố trí một cái mỏ bí mật? Peter gợi ý.
- Có thể! Hannibal thừa nhận. Nhưng mình có linh cảm mơ hồ rằng ta sẽ không tìm thấy câu trả lời ở đây. Ông Angus đã nói là phải theo dõi các hoạt động của ông dường như ông ấy đi lại khá nhiều. Có thể ta sẽ tìm ra chỉ dẫn ở chỗ khác. Hay ta thử đến Powder Gulch? Các cậu nghĩ sao?
- Có xa đây không? Peter hỏi.
- Không xa lắm, Harvey trả lời. Khoảng tám cây số, đi ngược lại con đường lớn.
- Mình thấy lạ là cậu không biết chỗ đó, Peter à! Hannibal nói. Đây là một địa danh nổi tiếng trong lịch sử địa phương. Mình có đọc được khá nhiều về chuyện này. Nghe nói đâu...
- Bob ngắt lời bạn kêu lên:
- Nhớ rồi! Thành phố ma!
- Thành phố... ma hả? Peter chưng hửng hỏi lại. Hừm! Có nhất thiết phải đến đó không?
- Đương nhiên! Hannibal vừa khẳng định vừa đứng dậy. Đi càng sớm càng tốt. Nói cách khác, là phải đi ngay.
- ... Sau khi đạp khá nhanh, cuối cùng bốn bạn đến một tấm bảng hư hỏng. Dòng chữ “Powder Gulch” rất khó đọc. Mũi tên chỉ vào con đường đất nhỏ. Mười phút sau, Ba Thám Tử Trẻ và Harvey phát hiện “thành phố ma” ngay dưới chân.
- Người ta gọi nó như thế vì nó bị bỏ hoang từ lâu lắm rồi! Hannibal giải thích.
- Tất cả bước xuống xe đạp để nhìn cho rõ. Nhà chòi cũ kỹ nằm rải rác quanh một cái vịnh đã cạn khô. Những tòa nhà đổ nát dựng lên hai bên con đường duy nhất. Trên mặt trước của tòa nhà lớn nhất có dòng chữ “Quán”. Một tòa nhà khác còn mang bảng “Cửa hàng thực phẩm - bách hóa”. Tòa nhà thứ ba đề chữ “nhà tù”. Còn có xưởng rèn và chuồng cho thuê ngựa. Phía bên kia đường, ngay bên sườn núi, là cửa vào của một mỏ vàng, xưa kia chính là lý do tồn tại của thành phố.
- Dân Powder Gulch rời bỏ khu này năm 1890, khi mỏ vàng bị cạn, Hannibal giải thích thêm. Khi đó vịnh được bố trí làm bể chứa.
- Peter bắt đầu cẩn thận.
- Bộ cậu hy vọng tìm thấy cái gì ở đây hả Babal? Chỗ khi ho cò gáy này bị bỏ hoang đã một trăm năm nay rồi!
- Cũng có thể, nhưng có một điều chắc chắn: ông Angus muốn bà Laura ghé chỗ này. Có thể thời đó có tòa báo. Nếu tìm ra nơi in...
- Có thể người ta còn giữ báo lưu, Bob hy vọng nói.
- Theo mình, các cậu ảo tưởng vô vọng, Peter nói.
- Ta cứ xem thử! Hannibal đề nghị.
- Bốn bạn leo lên xe, đạp đến thành phố hoang vắng và chưng hửng dừng lại. Cánh cổng có khóa dựng sừng trước mặt bốn bạn. Toàn bộ Powder Gulch được bảo vệ bởi một hàng rào kiên cố.
- Trời ơi! Harvey thốt lên. Không vào được. Các anh có để ý thấy không? Mấy dòng chữ sơn trên nhà thật to trông kỳ kỳ. Rõ ràng là mới vẽ đây thôi! Này các anh có nghĩ là có người sống ở đây không?
- Anh... anh cũng không biết nữa, Hannibal đắm chiêu thú nhận.
- Nhóm bạn chờ thêm một hồi, lắng tai, cố nghe xem có tiếng động từ thành phố hay không. Nhưng Powder Gulch vẫn im lặng.
- Các bạn ơi, mình nghĩ ta phải trèo qua hàng rào này thôi! Cuối cùng Hannibal nói.

Cả bốn không do dự bỏ xe đạp xuống, bắt đầu trèo hàng rào. Trong nháy mắt, bốn bạn qua được phía bên kia, đứng nhìn con đường đầy cát bụi.

- Peter! Bob nữa! Hannibal quyết định. Hai cậu sẽ đi tiền trạm mấy tòa nhà bên trái. Harvey và mình sẽ đi khảo sát nhà tù và chuồng thuê ngựa, bên phải. Sau đó, ta sẽ cùng nhau đi đến mỏ vàng. Các cậu thử xem có cái gì liên quan đến Angus Slunn không!

Bob và Peter im lặng gật đầu và bước ngay vào cửa hàng tạp hóa. Vừa mới bước qua ngưỡng cửa, Bob và Peter giật mình đứng sững lại... Cửa hàng trông y như cách đây một trăm năm. Quầy chất đầy hàng hóa. Thùng trái cây khô và thùng bột, nằm dưới đất, bên cạnh những đồng chén đĩa và bộ yên cương bằng đồng. Những khẩu súng cổ xưa treo trên tường, sáng bóng như mới. Không có hạt bụi trên quầy bán.

- Không... không thể được! Bob cà lăm. Có người ở đây!

- Nếu vậy, kẻ đó vẫn còn sống trong quá khứ! Peter lo sợ nhận xét. Tất cả những thứ có trong cửa hàng dường như xưa đến một thế kỷ. Một cửa hàng dành cho... dành cho ma, Peter rùng mình nói hết câu.

- Cậu nói đúng, Bob nhìn xung quanh thừa nhận. Cửa hàng này thuộc một thời khác. Như thế... như thế thành phố này vẫn còn người ở... Ôi!... Peter ơi!... Xem kia! Trên quầy... Có một quyển sổ ghi chép cũ!

Hai thám tử rón rén bước đến quầy. Quyển sổ để mở. Trên đó, bên cạnh một danh sách tên, có ghi số hàng hóa mà mỗi khách hàng đã mua. Bob run tay lật trang sổ. Bob lật như thế đến ngày 20 tháng 10 năm 1872. Peter đọc qua vai bạn:

- Angus Slunn - Hồ Con Ma: ba trăm ván gỗ mỏ có cột chống, hai thùng bột, một thùng khô bò, bốn bao đậu khô.

Peter huýt sáo khẽ:

- Ủi chà! Bao nhiêu thực phẩm là đủ nuôi cả một đội quân!

- Có lẽ thực phẩm dành cho những người mà ông ấy thuê, Bob gợi ý, nhân công mà ông ấy đề cập đến trong nhật ký. Chắc là đông người lắm... Này Peter ơi, dường như ở đây không còn gì để xem nữa, đúng không?

- Mình cũng nghĩ thế. Chuồn thôi!

Khi ra khỏi cửa hàng, hai thám tử hít thở thật mạnh. Hai bạn không thích không khí bên trong và cảm thấy thoải mái hơn khi đi thám hiểm chỗ khác. “Quán” nằm ngay bên cạnh.

- Trong những thành phố cổ xưa của dân làm mỏ, quán rượu là một nơi mà đàn ông thường tụ tập uống rượu, tán dóc, nghỉ ngơi, gặp gỡ với nhau và khi cần, để lại lời nhắn cho bạn bè. Chắc chắn ông Angus đã dừng lại đây nhiều lần để uống nước.

- Giống như... giống như trong cửa hàng, Peter chưng hửng nói khẽ. Y như thợ mỏ đã có mặt ở đây cách đó không lâu và vừa mới ra ngoài. Mình nghĩ...

Peter không nói được nhiều hơn. Tiếng nói chuyện ồn ào vừa vang lên khắp quán rượu cũ! Cây dương cầm bắt đầu chơi một bản nhạc vui nhộn, điệp khúc của một quá khứ đã chết... nhưng không có ai ngồi trước bàn phím! Chai và ly kêu leng keng lên khắp quán. Peter và Bob cảm giác như xung quanh mình có người đang nói chuyện và uống nước. Tiếng kêu rắc vang lên từ cái bàn tròn có ván bài poker bỏ dở... Một hình bóng mờ hồ hiện ra phía sau lưng hai bạn.

- Không được động đây! Một giọng nói ồ ồ đe dọa ra lệnh.

Kẻ mới xuất hiện cầm hai khẩu súng trong hai tay.

- Một con ma! Peter hét lên. Chạy đi, Bob ơi!

Hai thám tử lao ra ngoài đường. Đám đông vô hình vẫn tiếp tục nói chuyện mạnh phía sau lưng, trong tiếng đàn dương cầm vẫn đang chơi. Khi ra được đến ngoài, Bob và Peter vất chân lên cổ chạy về hướng mỏ.

Đường hầm dài trong mỏ có ánh sáng! Hai thám tử lao vào bên trong, chạy nhanh xuống dốc đâm vào lòng đất. Đột nhiên, hai bạn thấy Hannibal và Harvey trước mặt.

- Babal ơi, Peter bắt đầu nói, bọn mình bị con ma tấn công!

Peter ngừng nói đột ngột... Chính Hannibal và Harvey cũng tái xanh mặt mày và đang run rẩy. Hai bạn đang nhìn về cuối mỏ vàng. Khi đó, Peter và Bob nhận thức được một số tiếng động mà lúc này do hoảng hốt không để ý nghe thấy: tiếng nước chảy, tiếng máy móc kim loại kêu lách cách, và một tiếng cười ma dại, gần như quỷ quái. Đột nhiên, tiếng súng vang lên. Bốn bạn cảm giác như một viên đạn vừa mới bay sát bên mình. Tiếng động vang dội lại trong đường hầm.

- Cái... cái gì vậy? Cái gì vậy? Peter cà lăm.

Hannibal cố gắng nuốt nước miếng.

- Mình... mình không biết, Hannibal trả lời. Bọn mình vào đây... thế là... hấn bắn. Hấn...

Khi đó, Bob và Peter nhìn thấy kẻ mà thám tử trưởng nói đến...

Cách đó vài mét, trong đường hầm, người đàn ông đang chìa khẩu súng săn cũ thặng vào nhóm bốn bạn. Đó là một ông thợ mỏ già râu bạc, mặc áo sơ mi bằng vải len đỏ, quần da và mang ủng da.

Tiếng nói của ông vang lên, khùng khiếp:

- Sao dám vào đây mà không xin phép trước!

Rồi tiếng cười của ông - thô thiển và khó chịu - vang lên. Người đàn ông đưa nòng súng cao lên một chút. Ngón tay ông bấm cò!

9. Con Ma Đến

Phát súng bắn ra. Rồi thêm một phát nữa. Nhưng không ai bị trúng.

Mặt tái xám do sợ, Peter đứng sững tại chỗ và nhắm mắt lại thật chặt.

- Mình... có bị thương không? Peter rên rỉ hỏi.

Thấy không có ai trả lời, Peter quyết định mở mắt ra nhìn bạn bè. Tất cả đều tái xanh.

- Hấn chỉ muốn hù ta thôi! Harvey hy vọng nói.

- Nhưng để làm gì? Peter hỏi.

Người đàn ông râu lại phá lên cười man dại, đưa súng lên vai và đe dọa:

- Sao dám vào đây mà không xin phép trước!

Nói xong, ông lại bắn nữa.

Hai phát súng lại vang lên mà không trúng ai.

- Trật nữa! Harvey la lên.

Harvey dừng cảm bước lên phía trước.

- Ông muốn gì?... Harvey bắt đầu nói.

- Khoan đã, Harvey! Hannibal đột ngột ra lệnh. Mọi người hãy đứng yên và nhìn.

Tất cả tuân lệnh, mắt theo dõi ông thợ mỏ già. Tiếng nước và tiếng máy kêu vẫn vang dội trong mỏ. Sau một phút dài, lại nghe tiếng kích nhẹ, tiếng ù ù khẽ, rồi một lần nữa ông thợ mỏ già phá lên cười man dại:

- Sao dám vào đây mà không xin phép trước! Ông la lên và đưa súng lên vai.

Hai phát súng liên tiếp bắn ra, mà không gây hại gì. Hannibal thở phào cười:

- Người máy! Hannibal kêu. Chỉ là người máy, các bạn à! Và băng ghi âm! Tiếng động và tiếng nói chỉ là ghi âm.

Bob la lên vỗ đầu thật mạnh:

- Ngốc quá! Bob thốt lên. Bây giờ nhớ ra rồi. Mình có đọc cái này trong báo... một đoạn ngắn, lúc đó mình không để ý... Nói là sẽ tu sửa Powder Gulch thành trung tâm giải trí cho du khách. Đi dạo bằng ngựa, hội đánh dấu súc vật, tưởng nhớ thời xưa, đủ thứ. Vì vậy mà có hàng rào xung quanh thành phố!

- Đương nhiên, Hannibal thở dài. Mình cũng có đọc đoạn báo ấy. Nhưng cũng khá lâu rồi, mình quên mất! Peter bước lại gần thợ mỏ, chạm vào má ông.

- Mặt ông ấy bằng nhựa, Peter thông báo. Nhưng trông giống thật quá. Chắc là con ma làm bọn mình sợ trong quán rượu cũng là người máy như thế này. Cũng y như thật!

- Khoa học tiên bộ không ngừng, Hannibal mỉm cười nói khẽ. Nhưng ta hãy quay trở lại vấn đề đang quan tâm. Có ai tìm thấy một chỉ dẫn gì có thể cung cấp thông tin về ông Angus Slunn không?

Khi đó, Bob nói đến quyển sổ tìm thấy trong cửa hàng bách hóa và về số lượng thức ăn mà ông Angus đã mua cho một số lớn công nhân.

- Cả nếu như số người thuê không đông, Hannibal tính nhẩm, lượng thực phẩm lớn chứng tỏ công việc sẽ kéo dài lâu. Và khối lượng đặt mua cũng chứng tỏ món quà bất ngờ xây cho bà Laura là khá tầm cỡ. Điều mà ta vẫn chưa biết là tính chất và địa điểm của cấu trúc đó...

Hannibal rút quyển nhật ký của ông Angus ra khỏi túi và bẻ môi:

- E rằng trong đây không có gì để giúp ta.

- Bọn mình có thể trở vào quán rượu xem còn có cái gì khác nữa không, Peter khuyên.

- Đồng ý, Hannibal tán thành. Ta hãy đi ngay. Sau đó, ta sẽ ghé qua nhà tù... Rồi ta sẽ đi tìm nhà in.

Bốn cậu bước ra khỏi mỏ vàng cũ. Khi đi ra, Bob và Peter để ý một số chi tiết bỏ sót khi vào: toa xe mỏ được tu sửa, dụng cụ cũ được cạo sạch rỉ, và một người máy khác, một ông thợ mỏ râu đen cầm cuốc.

Peter nở một nụ cười rộng:

- Ủi chà! Mấy người máy này trông y như thật. Ông thợ mỏ cầm cuốc này nhìn giống y chang...

Nhưng ông thợ mỏ râu đen lại thả cuốc đang cầm trong tay, lao đến Hannibal, giật quyển nhật ký ông Angus khỏi tay thám tử trưởng và bỏ chạy thật nhanh!

- Java Jim! Bob sửng sốt kêu.

Bốn cậu ngạc nhiên đứng lặng người một hồi. Hannibal trấn tĩnh lại trước.

- Hấn lấy cắp mất quyển nhật ký! Bắt lấy hấn!

Cả bọn lao rượt theo tên vô lại, dọc theo con đường đầy nắng mặt trời.

- Hấn thoát mất! Harvey thất vọng kêu.

Tên thủy thủ râu chạy nhanh xuống con đường, bỏ xa dần nhóm rượt đuổi.

- Cướp! Cướp! Peter kêu thất thanh.

- Bắt lại! Bắt lại! Harvey hét lên.

Khi nghe tiếng kêu vô vọng của nhóm bạn, Java Jim quay lại cười... Khi đó Java Jim đi qua trước quán rượu. Đúng lúc đó một hình bóng cao lớn bước ra... một người đàn ông mặc đồ đen, hai tay cầm hai khẩu súng to.

- Con ma! Peter chưng hửng kêu.

Đến lượt Java nhìn thấy hình bóng đáng sợ hiện rõ trong khung cửa. Tên thủy thủ thốt lên một tiếng, rồi nhảy sang một bên... và vấp phải máng nước uống cho ngựa. Hấn té nằm dài xuống đất, tay thả quyển nhật ký của ông Angus ra. Java Jim ngồi dậy, rồi lại mất thăng bằng nữa.

- Hấn là trộm! Peter hét lên. Bắt lấy hấn!

“Con ma” liếc nhìn về hướng bốn bạn, bước xuống vài bậc thêm gỗ của hành lang viền theo quán rượu và đi thẳng đến chỗ Java Jim. Hai khẩu súng sáng lên dưới ánh nắng. Java Jim không ngồi đó chờ. Hắn chạy tiếp đến hàng rào, trèo qua một cách khéo léo đáng kinh ngạc, rồi biến mất vào bụi cây mọc quanh vịnh.

Trong khi đó, bốn bạn đến chỗ “con ma”. Ở đây, dưới ánh nắng, trông ông chỉ như một người ăn mặc theo kiểu cao bồi. Hannibal vội vàng lượm quyển nhật ký mà Java Jim đã bỏ rơi.

- Các cậu làm gì ở đây? “con ma” hỏi. Đáng lẽ các cậu không được ở đây. Nào, kể cho tôi nghe chuyện xảy ra và trả lại cho tôi quyển tập này, nếu là của thành phố.

- Thưa chú, đó là của tụi cháu, Hannibal lễ phép đáp. Tụi cháu xin lỗi vì đã trèo qua hàng rào, nhưng tụi cháu tưởng chỗ này không có người và tụi cháu muốn tiến hành một cuộc điều tra nhỏ.

Thám tử trưởng giải thích cả bọn đang muốn tìm hiểu xem ông Angus đã làm gì ở Powder Gulch. Hannibal kết thúc bằng cách tuyên bố:

- Chú đã làm tụi cháu hết hồn hết vía bằng mấy hiệu quả đặc biệt!

“Con ma” phá lên cười.

- Tôi quyết định thử với các cậu. Tôi là người quản lý ở đây mà!

Ông gãi đầu.

- Cậu nói Angus Slunn à? Có thể tôi sẽ giúp được các cậu đấy. Ta sẽ đi xem hồ sơ lưu trữ trong văn phòng tôi. Nếu ông Angus Slunn của các cậu đã làm một việc gì đó tại đây, thì tôi sẽ tìm ra!

Đi theo người hướng dẫn, bốn cậu băng qua quán rượu và bước vào văn phòng nhỏ. Người quản lý xem xét các phiếu trong hồ sơ.

- Tất cả họ tên tìm thấy trong hồ sơ lưu trữ đều được ghi vào danh mục lại đây. Việc này thuộc kế hoạch trùng tu của thành phố. Xem ở mục Slunn có gì nào.

Ông lấy tám phiếu, đọc rồi lắc đầu.

- Không có gì! Chỉ có hai thông tin. Thứ nhất về phần mua hàng mà các cậu đã đọc được trong sổ kế toán. Thông tin kia liên quan đến một thông báo hai hàng, đăng trong báo Powder Gulch năm 1872, trong đó ông Angus giới thiệu việc làm tạm thời cho thợ mỏ. Thế thôi.

- Ngõ cụt! Peter thở dài. Bọn mình...

Một giọng nói gầm lên phía bên ngoài ngắt lời Peter:

- Ê! Các cậu ơi!... Harvey ơi!... Mọi người đâu hết rồi?

- Chú Rory! Harvey la lên.

Mọi người vội vàng bước ra ngoài. Rory McNab đang đứng ngoài đường cùng với người đàn ông đã nói chuyện với Bob ở Hội Sử Học: chính giáo sư Shay! Nhà uyên bác thấp nhỏ mặt tròn bước đến gặp ba thám tử.

- Ô là là! Ông rên rỉ một cách buồn cười. Các cậu làm tôi hết hồn! Tôi gặp ông McNab ngay trước cổng. Ông ấy nói rằng có lẽ các cậu đang ở đây, rồi chúng tôi tìm thấy xe đạp của các cậu. Chúng tôi cứ lo sợ các cậu bị làm sao...

- Các cậu vào đây mà không được phép! Rory giận dữ la lên. Tôi biết thế nào các cậu cũng sẽ bị rắc rối. Chính vì vậy mà tôi phải đi tìm các cậu... để xem các cậu có bị dẫn vào chuyện lôi thôi nào không.

- Ông đừng lo, ông McNab à, viên quản lý nói tử tế. Các cậu này không làm gì xấu cả. Thưa ông giáo sư, có thể ông sẽ quan tâm khi biết tôi đã thử nghiệm hiệu quả đặc biệt với các cậu bé này... Các cậu biết không, ông giáo sư Shay đây là tư vấn về sử cho chúng tôi. Hội Sử Học giúp chúng tôi trong công tác trùng tu.

- Tốt, tốt! Giáo sư lẩm bầm. Để xem sau.

Mắt giáo sư sáng long lanh phía sau cặp kính. Ông vẫy tay chào viên quản lý và lôi kéo nhóm bạn ra xa hơn.

- Chuyện quyền nhật ký thứ nhì là sao vậy? Giáo sư sốt sắng hỏi. Có đúng là các cậu đã tìm thấy một quyển nhật ký thứ nhì không? Các cậu thật sự nghĩ rằng kho báu có thật à? Đúng là một phát hiện! Phát hiện lịch sử! Nhanh lên! Kể tôi nghe đi...

Hannibal tường thuật lại việc phát hiện quyển nhật ký và sự quan tâm của Java Jim. Khuôn mặt tròn của giáo sư Shay chuyển sang màu đỏ.

- Cái gì! Giáo sư thốt lên. Tên... tên kia! Java Jim hả? Hẳn định lấy cắp kho báu Slunn sao? Hẳn muốn lấy để dùng riêng... hẳn muốn phân nhỏ kho báu ra... biết đâu hẳn định cho nấu chảy toàn bộ số vàng? Khủng khiếp! Về mặt lịch sử, kho báu ấy là vô giá. Thử nghĩ! Một kho báu hải tặc còn nguyên vẹn! Đó sẽ là vinh dự và uy tín cho Hội Sử Học và Viện Bảo tàng. Nhưng này... các cậu có tìm thấy được chỉ dẫn nào ở đây không?

- Thật ra, Hannibal chậm chạp nói, tụi cháu biết được rằng, dù “cấu trúc” tạo thành món quà bất ngờ cho bà Laura có là gì đi nữa, nhưng nhất định phải là một thứ to lớn.

- Phải... có thể thế... nhưng nó không nằm ở đây! Giáo sư nói khê. Có lẽ là Hồ Con Ma! Đừng quên, tôi là chuyên gia trong lĩnh vực này. Tôi có thể phát hiện những cái mà các cậu bỏ qua! Các cậu hãy mang xe đạp đến ô tô tôi và tất cả sẽ ra hồ. Để lại kho báu cho Java Jim là một tội ác!

Rory cười khẩy.

- Chẳng lẽ ông giáo sư cũng tin những chuyện tầm phào ấy?

- Anh McNab à, tôi nghĩ có thể mấy cậu bé đã nghĩ đúng! Nào! Đưa xe đạp đây!

Bây giờ thì hàng rào đã rộng mở. Bốn cậu cho xe đạp vào thùng xe hòm của giáo sư Shay. Rory đi bằng xe riêng của mình. Hannibal nhìn theo Rory một cách lạ lùng...

10. Ánh Đèn Bí Ẩn

Giáo sư Shay và bốn cậu dành trọn phần buổi chiều còn lại để xem xét thật kỹ thung lũng nhỏ và chân đồi xung quanh. Cả nhóm còn lục soát cẩn thận hồ và hòn đảo nhỏ xíu. Cuối cùng các thám tử chạy lon ton theo ông giáo sư hăng say đi vòng quanh ngôi nhà ba lần để tìm một dấu vết nào đó. Rất tiếc! Mọi người không tìm thấy gì!

Lúc mặt trời đang lặn qua chân trời, tất cả tập hợp ngoài hiên nhà. Bà Slunn đồng cảm nhìn bốn bạn và giáo sư. Còn Rory thì hút thuốc, nét mặt mĩa mai.

- Không có gì! Giáo sư Shay thất vọng tuyên bố. Angus Slunn không xây gì khác ngoài ngôi nhà này! Mà nhà thì đã được lục soát rất kỹ từ lâu lắm rồi. Không thấy dấu vết gỗ mỗ chỗ nào hết.

Rory cười.

- Mọi người khủng hết rồi! Nếu ông già Angus có xây một cái gì bằng gỗ mỗ, thì với thời gian tất cả đã biến mất hết rồi. Và nếu có kho báu, tôi không tin chuyện đó, thì không bao giờ mọi người tìm ra đâu.

- Sẽ tìm ra chứ! Bob kêu lên.

- Đương nhiên là sẽ tìm ra, bà Slunn lập lại và nghiêm khắc nhìn Rory. Cả nếu kho báu không phải là kho báu thật, thì các cháu cũng sẽ tìm ra một cái gì đó.

- Trời! Mẹ ơi! Harvey nói. Mẹ nói y như chính mẹ cũng không tin.

Hannibal lợi dụng cuộc tranh luận để đọc lại bức thư của ông Angus Slunn.

- Phải chi ta biết được nhiều hơn một chút, thám tử trưởng thở dài. Bức thông điệp này có một lời giải nào đó... nhưng nó được viết lâu quá rồi... Không hiểu ông Angus có thể yêu mến cái gì trong nhà mình?

Mẹ của Harvey lắc đầu.

- Trong khi mọi người đi Powder Gulch, bà giải thích, tôi đã nhọc công đọc đi đọc lại nhiều lần những bức thư của bà Laura. Bà nói nhiều về tình yêu mà chồng bà dành cho mảnh đất dòng họ Slunn, bên Tô Cách Lan, và về quan cảnh đẹp trên hồ. Chỉ thế thôi. E rằng không giúp gì được cho cậu nhiều, Hannibal ơi!

- E rằng cuộc điều tra của ta vô vọng! Giáo sư Shay khê nói.

- Phải thừa nhận ta đã lao vào một vấn đề nan giải! Hannibal thở dài.

- Sao! Harvey xúc động thốt lên. Anh Hannibal ơi, em hy vọng anh sẽ không bỏ cuộc chứ?

- Ôi! Peter kêu. Em chưa biết Hannibal. Cậu ấy chỉ mới bắt đầu điều tra mà thôi.

- Dù sao, các cậu à, tôi sẽ không giận nếu các cậu bỏ cuộc đâu, bà Slunn tử tế nói.

- Cháu không hề nghĩ đến chuyện ấy, Hannibal khẳng định. Ông Angus không nói rõ ta phải tìm chỉ dẫn nơi nào, buộc ta phải mò mẫm. Như Peter vừa mới nói, ta chỉ mới bắt đầu điều tra mà thôi. Ta đã có được vài chi tiết về hoạt động của ông Angus Slunn. Vậy ta cứ đi tiếp... Xem quyển nhật ký ông ấy nói tiếp thế nào đây...

Thám tử trưởng mở quyển nhật ký ra.

- Đến ngày 11.11.1872: "Hôm nay, mình căng buồm đến đảo cây bách. Xém bị đắm tàu chở tải nhiều. Chủ nhân hòn đảo đồng ý với yêu cầu của mình. Về đến nhà lúc mười hai giờ trưa, hoàn toàn mãn nguyện. Quà cho Laura tiến triển tốt"... Tuần lễ sau chỉ nói đến cuộc sống bình thường hằng ngày. Đường như ông Angus không ra khỏi nhà!

- Hannibal ơi! Peter kêu. Cậu có đồng ý không? Ông ấy nói tàu chở tải nặng.

- Đúng! rất có thể câu trả lời nằm trên đảo!

- Nhưng hòn đảo ấy... Harvey bắt bẻ... nó nằm ở đâu? Em chưa bao giờ nghe nói đến một hòn đảo có trồng cây bách trong vùng này.

- Mình cũng chưa bao giờ nghe, Hannibal thú nhận. Thế còn cậu Peter?

Peter là nhà "hàng hải" của bộ ba và biết rõ vùng biển địa phương. Peter đọc lại đoạn nói đến hòn đảo trong quyển nhật ký ông Angus, rồi lắc đầu:

- Theo mình nghĩ, Peter tuyên bố, "đảo cây bách" không còn được gọi như vậy nữa. Thời đó, thậm chí có thể đảo hoàn toàn không có tên nữa kia. Nếu vậy, thì đó không phải là đảo lớn - bởi vì các đảo lớn đều đã được đặt tên - mà là một hòn đảo nhỏ, cách bờ không xa. Chắc chắn đảo không xa. Nếu không, ông Angus đã không thể đi về trong nửa ngày. Có lẽ đảo là tài sản của một gia đình duy nhất và có nhiều cây bách. Mình sẽ hỏi thăm.

- Hỏi ngay tối nay! Hannibal ra lệnh. Ngày mai ta sẽ đến đó.

- Tôi sẽ đi cùng các cậu, giáo sư Shay há há nói. Tôi có thuyền buồm. Ta sẽ lấy thuyền tôi... với điều kiện là hòn đảo ấy không xa Rocky quá!

Rory đứng dậy nhún vai:

- Ma! Đảo không tên! Người đã chết hơn một thế kỷ nay! Tôi nói lại: mọi người khủng hết rồi!

Nói xong, anh chàng Tô Cách Lan rời khỏi sân hiên. Bà Slunn thông cảm nhìn theo.

- Xin mọi người hãy thứ lỗi cho tính cách hơi thô lỗ của anh Rory, bà mỉm cười nói. Anh ấy là người nóng tính và có óc thiết thực, nên không bao giờ tin loại chuyện như thế này. Nhưng thật ra là con người rất tốt. Khi chồng tôi mất, mẹ con tôi trải qua những lúc rất khó khăn. Từ khi anh Rory đến đây, hơn một năm nay, cuộc sống mẹ con tôi đỡ cực hơn. Có lẽ do chuyển đi, nên hôm nay anh ấy bức bối trong người.

- Chuyển đi à? Hannibal đột ngột hỏi lại. Vậy là gần đây, chú ấy không có ở đây à?

- Không có. Anh Rory đi Santa Barbara ba ngày để bán đồ giúp tôi. Anh ấy mới về tối hôm qua.

Hannibal trông đăm chiêu.

- Thưa cô, thật ra chú Rory là gì với cô? Hannibal hỏi. Cô nói chú ấy chỉ mới đến nhà cô từ một năm nay à?

- Phải. Anh ấy từ Tô Cách Lan đến đây. Là anh họ xa của chồng tôi. Anh ấy chỉ đến thăm thôi... Nhưng rồi... ở lại luôn! Chỉ để giúp tôi. Anh ấy là người kiêu hãnh... và cứng đầu nữa! Anh ấy nhất định không chịu nhận của tôi cái gì để đền ơn việc làm... chỉ nhận phần ăn ở thôi. Viện cớ anh ấy là người trong nhà.

Hannibal đứng dậy ra hiệu cho các bạn.

- Bob! Peter! Trễ rồi!... Thưa cô, tụi cháu xin phép đi về ạ.

- Tôi sẽ đưa các cậu về bằng xe, giáo sư Shay đề nghị.

Xe đạp đã nằm sẵn trong hòm xe. Chẳng bao lâu, xe chạy nhanh trên con đường lớn về hướng Rocky.

- Bác giáo sư ơi! Hannibal đột ngột nói. Cháu thắc mắc một điều. Theo bác nghĩ, làm sao Java Jim có thể biết nhiều thông tin về gia đình Slunn và bức thư của ông Angus như vậy?

- Tôi cũng đã tự hỏi thế, cậu à. Dân trong vùng, ai cũng biết tin đồn về kho báu. Đúng là Java Jim có vẻ không phải người vùng này! Nhưng có thể hẳn là con cháu của một người sống sót ở tàu Argyll Queen... có khi là con cháu của chính thuyền trưởng, ai biết được?

- Trời ơi! Bob kêu. Như vậy sẽ giải thích được tất cả, Babal ơi.

- Phải, Hannibal đăm chiêu đáp.

Giáo sư Shay chở ba thám tử về Thiên Đường Đồ Cổ nửa tiếng trước giờ cơm tối. Ba thám tử vào bộ tham mưu bằng đường hầm số hai.

- Babal ơi, Peter đột nhiên nói, làm sao biết chắc ông già Angus không xây một cái mộ ở Hồ Con Ma... một cái mộ giấu kín? Bí mật?

- Dĩ nhiên là ta không biết chắc, Hannibal trả lời. Nếu có mộ, ta cần một chỉ dẫn chính xác mới tìm ra được. Nhưng không hiểu truyền thuyết về con ma Tô Cách Lan có liên quan gì với mộ? Hay với gương?

Bob suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Cô Slunn có giải thích với bọn mình rằng con ma rình rập bọn Viking có thể đổ bộ lên bờ hồ ở Tô Cách Lan. Có thể có ý ông Angus muốn nói như vậy? Con ma nhìn hồ... chắc là kho báu giấu đâu đó dưới hồ!

- Cũng có thể, Hannibal thừa nhận. Nhưng mình xin lập lại điều mình vừa mới nói: ta cần có một chỉ dẫn để định vị chỗ đó... Này! Các cậu có nghe cô Slunn nói gì về chú Rory không?

- Có! Peter nói. Chú Rory giúp rất nhiều. Là một người làm việc siêng năng.

- Và tính tình nóng nảy, Bob nói thêm. Nhưng điều này thì bọn mình đã biết rồi.

- Cô còn nói chú ấy đã đi xa ba ngày, Hannibal nói tiếp. Chỉ mới về tối hôm qua. Điều này có nghĩa rằng chú ấy rất có thể đã có mặt ở Rocky ngày hôm qua, khi ta bị Java Jim tấn công... và cả ở Viện bảo tàng... và thậm chí ở San Francisco ngày hôm trước nữa!

- Cậu nghĩ chú ấy đồng lõa với Java Jim hả? Bob hỏi. Chú ấy thông đồng với hắn để chiếm đoạt kho báu hả?... Rõ ràng là chú ấy rất có lợi thế để biết về nội dung bức thư ông Angus và cả những đồ mà bà Slunn đã bán!

- Khỏi phải nói, Hannibal rầu rĩ nói khẽ... Peter ơi! Mình xin cậu hỏi thăm gấp địa điểm hòn đảo cây bách. Cậu đừng quên rằng ta phải đến đó sáng mai, bằng tàu của giáo sư Shay.

Sau khi ăn tối, Hannibal giúp chú Titus và thím Mathilda trang trí cây thông Noel. Lúc mười giờ tối, chuông điện thoại reo.

Peter hốt hử thông báo:

- Xong rồi Babal ơi! Mình tìm ra đảo rồi. Đảo Cabrillo! Gia đình Cabrillo là chủ nhân hòn đảo năm 1872. Cây bách phủ đầy hòn đảo, đảo nằm cách cảng không đầy năm kilômét về phía Bắc.

- Hay quá!

Hannibal gác máy xuống, lên phòng. Nhưng trước khi bật đèn phòng, Hannibal ra cửa sổ ngắm đèn trang trí lễ Giáng sinh trong thành phố... Phần lớn các nhà gần Thiên Đường Đồ Cổ đều trang trí đèn sáng muôn màu.

Thám tử trưởng định quay vào, thì thấy tia chớp nhanh. Hannibal nhìn theo hướng đó. Một tia chớp khác lại sáng nữa. Rồi một tia thứ ba. Hannibal thấy lạ. Đúng chỗ mấy tia chớp bắn ra thì không có nhà. Khi mấy tia sáng ngừng lại tiếp tục nữa, Hannibal đột ngột hiểu ra! Các tia sáng xuất phát từ sân kho bãi đồ linh tinh... và từ một điểm chính xác: bộ tham mưu của ba thám tử trẻ!

Đúng lúc này, có một kẻ đang có mặt bên trong chiếc xe lán mật!

Hannibal tức điên lên, chạy nhanh xuống nhà, băng qua nhanh như mũi tên, lao vào Thiên Đường Đồ Cổ. Cổng vào vẫn đóng kín. Không có ai bẻ khóa! Hannibal chạy đến lối vào mật, nằm trong xưởng sửa chữa vật. Đó chỉ là hai tấm ván xoay được trong hàng rào xanh lá cây.

Khi Hannibal vào được xưởng sửa chữa vật. Các tia chớp ngừng đột ngột. Hannibal không thấy ai gần đường hầm số hai... Khi đó, thám tử trưởng cẩn thận đi vòng qua một đồng đồ bỏ, đến “cửa vào dễ” số ba. Đến đó, Hannibal bị sốc. Cánh cửa cũ bằng gỗ mở tang hoang, phía đằng sau cửa xe lán cũng hé mở!

Trong xe lán, điều đầu tiên Hannibal thấy là quyển nhật ký của Angus Slunn trên bàn, đúng nơi Hannibal bỏ lại. Nhưng thay vì khép, thì quyển nhật ký đang mở ở trang cuối cùng.

Khi đó thám tử trưởng hiểu ra nguồn gốc mấy tia chớp đã thấy. Đèn flash máy ảnh! Có kẻ đã đột nhập vào bộ tham mưu để chụp hình quyển nhật ký!

11. Con Ma

Sáng hôm sau, Hannibal, Bob và Peter đạp xe đạp đến cảng. Harvey đã có mặt ở đó, chờ ba bạn, bên cạnh tàu của giáo sư Shay. Cậu bé đang run vì lạnh nhưng vẫn mỉm cười khi thấy Ba Thám Tử Trẻ.

- Các anh biết không, cậu bé nói ngay, đêm qua em suy nghĩ rất nhiều và em đi đến kết luận rằng rất có thể tải nặng mà ông Angus chở chính là kho báu! Thế nào hôm nay ta cũng sẽ tìm ra.

- Harvey, em lạc quan như vậy là tốt, Hannibal bắt đầu nói, tuy nhiên...

Xe hòm của giáo sư Shay chạy tới, ngắt lời Hannibal. Giáo sư, mặt tròn trịa và hồng hào hơn bao giờ, nhảy xuống xe, chạy đến chỗ bốn bạn.

- Xin lỗi các cậu, tôi đến trễ, nhưng sáng nay Hội Sử Học bị rắc rối. Có kẻ đột nhập vào toan lấy cắp hồ sơ Argyll Queen. Một người đàn ông râu đen.

- Java Jim! Bob và Peter đồng thanh la lên.

Giáo sư gật đầu:

- Đường như chính hấn.

- Nhưng để làm gì? Harvey hỏi. Ai cũng biết chuyện đắm tàu mà.

- Có thể có một chi tiết mà mọi người bỏ qua, Hannibal nói.

Nói xong, thám tử trưởng giải thích cho giáo sư và Harvey rằng tối qua có kẻ đã chụp lại quyển nhật ký thứ nhì của ông Angus.

- Trời đất! Giáo sư xúc động kêu. Nếu vậy, có thể bây giờ Java Jim đã biết bằng ta rồi. Thậm chí có thể hấn ra đảo trước ta nữa... Nhưng xem trời kìa, sương mù như thế không biết có nên đi biển không!

- Không có gì nguy hiểm, Peter khẳng định. Vẫn còn nhìn tốt. Sương mù chỉ dày đặc ngoài khơi thôi. Mà đảo thì không xa đây lắm, tàu thì chắc chắn rồi.

- Vậy thì lên đường nhanh!

Peter lái tàu rất khéo: cậu cho tàu chạy vào cái vịnh nhỏ kín gió, rồi cột tàu vào cái cột to bằng gỗ mục hết một nửa. Mọi người bước xuống nhìn xung quanh. Những cây bách, trông già cỗi, đã bị gió biển bẻ cong và có hình thù vô duyên.

- Hừ hừ... Bob rùng mình kêu. Nếu ông Angus chôn kho báu ở đây, thì làm sao bọn mình có thể tìm ra, sau một trăm năm. Ai biết được ông ấy chôn chỗ nào!

- Không đâu, Bob à, Hannibal nói. Mình đã suy nghĩ nhiều. Mình tin chắc, ông Angus không chôn kho báu. Trước hết, ông ấy biết thuyền trưởng Argyll Queen đang đuổi theo mình, đất mới đào xới sẽ nổi bật vào mắt bất cứ ai.

- Phải... cậu nói đúng.

- Theo mình, Hannibal nói tiếp, ông Angus không chôn kho báu, mà giấu một nơi nào đó, ở chỗ có đánh dấu để chắc chắn bà Laura nhận ra ngay... một dấu vết không sợ năm tháng, bởi vì ông Angus không biết vợ ông sẽ mất bao nhiêu thời gian mới tìm ra được.

Harvey nảy ra một ý:

- Hay là ông Angus xây một cái gì đó ở đây cho bà Laura? Harvey gợi ý. Có thể ông mua một mảnh đất trên hòn đảo này để làm món quà bất ngờ cho bà?

- Anh có nghĩ đến, Hannibal đáp. Ta sẽ cố tìm một cái gì đó xây bằng gỗ mủ hay một cái gì đó có thể có liên quan đến dòng họ Slunn.

- Bức thư nói là phải theo những bước đi và những việc làm của ông Angus và đọc những gì ngày tháng của ông đã xây dựng, Bob nhắc nhở. Đó chính là hướng tìm! Rồi thư nói đến con ma và gương. Hai cái này có thể là dấu hiệu.

Cả nhóm tiến hành leo theo con đường mòn giữa hai ngọn đồi và nhanh chóng đến được một khoảng trống kín. Ống khói cao dựng đứng ngay trước mặt... nhưng xung quanh không có gì hết. Ống khói xây bằng đá to, có lò sưởi đồ sộ, giữa một đồng cỏ nát vô hình.

- Nhà biến mất rồi! Peter nhận xét lớn tiếng. Thế là hy vọng tìm gương hay tìm một vật gì khác cũng tan thành mây khói!

- Ồ!... Nhìn kia!

Bob chỉ những dấu vết bụi quanh một tấm đan to phẳng, ngay giữa lò sưởi. Rõ ràng là tấm đan đã được nhắc lên cách đây không lâu, rồi đặt trở về chỗ cũ.

- Có ai đến trước ta! Giáo sư Shay kêu. Và dường như rất mới đây!

Gần như lo lắng, mọi người nhìn vào ngọn đồi đầy sương mù và vào cây bách cong queo. Không có gì động đây, ngoài những làn sương mù quấn quanh cây

- Ta hãy xem thử dưới tấm đan có gì, Bob gợi ý.

Hannibal và Peter nhắc tấm đá nặng. Năm cái đầu cúi xuống lỗ trống không.

- Không có gì hết, Peter thở dài. Và có lẽ chưa bao giờ có gì... ít nhất là mới đây! Nhìn đi! Lốp bụi dày và khô dưới đây... không có dấu vết nào.

- Nhưng có kẻ tưởng tấm đan này có thể giấu một cái gì đó quý giá, Hannibal nhận xét.

- Bọn mình không hề thấy chiếc tàu nào trong vịnh, Peter nói. Nhưng xa hơn một chút, có một bãi cát cũng có thể cập bờ.

- Ta hãy chia nhau ra và cố tóm tên vô lại, nếu hắn còn đây! Giáo sư Shay la lên. Nhưng cẩn thận nhé. Tôi sẽ ở lại đây. Nếu thấy ai đó, các cậu hãy la thật lớn lên và chạy trở về phía tôi.

- Ta hãy nhân tiện cố tìm tất cả những gì có thể giống một dấu vết nào đó, Hannibal nói thêm. Hang động, đồng đá hay tượng khắc trong đá.

Tất cả im lặng gập đầu. Rồi, đứng đối mặt hướng Bắc, nhóm nhỏ tản ra thành một hàng từ phía bên này đến phía bên kia đảo. Dần dần khi đâm vào sương mù, mỗi bạn xa nhau dần. Nhóm bạn nhanh chóng không còn nhìn thấy nhau. Harvey, ở đầu mút trái, vẫn còn thấy Peter, rất mơ hồ.

Cậu bé tiến hành leo bờ dốc nhất ngọn đồi phía Tây. Biển nằm phía bên phải, giấu dưới màn sương mù. Đột nhiên phía bên phải, sương mù dày đặc lên và Harvey không còn thấy Peter nữa. Cậu bé tóc hung vô tình cảm thấy lo sợ và nhìn xung quanh, thử tìm kẻ mà cả nhóm đang lùng. Đột nhiên, Harvey cảm thấy như có ai động dậy. Trong cơn xúc động, Harvey vấp té, trượt theo dốc thẳng đứng, kéo theo một đồng đá lớn.

- Ủi da! Harvey cầu nhàu và lồm cồm ngồi dậy.

Khi ấy, Harvey nhìn thấy nó!

Ngay trước mặt, qua màn sương mù, một hình bóng ma quái đang cúi xuống nhìn Harvey. Một hình bóng cong queo, lưng gù và gương mặt nhọn hoắt có cái mũi quăm và một con mắt duy nhất.

- Con ma! Harvey hét lên. Cứu với!

Con ma cúi xuống một chút và đưa tay về hướng cậu bé khiếp sợ.

12. Tên Gián Điệp

- Cứu! Cứu! Harvey la lên nữa và bước lùi để tránh vòng tay của con ma.

Giọng Peter vọng đến:

- Chuyện gì vậy?

- Con ma! Harvey lập lại. Ở đây!

Peter hiện hình từ màn sương mù, nhưng khi thấy con ma, Peter nín thở lùi lại hai bước. Con mắt của con ma đang nhìn chăm chăm vào Peter.

Có tiếng chạy đến. Đến lượt giáo sư Shay, Hannibal và Bob xuất hiện. Mọi người đang há miệng nhìn con ma, thì màn sương mù tan bớt đi. Bob la lên:

- Ủa... cây mà!

- Cây bách... bị gió cuốn cong queo! Giáo sư nói thêm.

Đúng vậy, con ma gù chỉ là thân cây có cành trông giống như hai cánh tay biến dạng. “Con mắt” to tương ứng với lỗ hổng trong tán lá cây tạo thành cái đầu. Gió thổi đỉnh cây làm cho con mắt sống động một cách đáng sợ.

- Ủ, Harvey xấu hổ nói khẽ, phải công nhận cây bách giống con ma quá.

Hannibal la lên:

- Đó chính là con ma! Mọi người có hiểu không? Chắc là dấu hiệu do ông Angus để lại.

- Dấu hiệu à? Peter hỏi lại.

- Cậu nghĩ vậy sao Babal? Bob nói.

Giáo sư Shay mở mắt thật to.

- Trời đất! Tôi nghĩ Hannibal nói đúng đấy. Ta hãy thử tìm một chỗ giấu quanh cây bách này. Chắc là kho báu không xa đâu.

- Em tìm bên trái, Harvey thông báo.

- Mình tìm bên phải, Bob nói.

- Hannibal, cậu hãy xem xét phía trên cao sườn dốc, giáo sư Shay khuyên. Tôi sẽ thám hiểm phía dưới.

Peter đứng lại một mình tại chỗ, trong khi cả nhóm tản ra từ cây bách cong queo.

Peter dăm chiêu nhìn sang trái, sang phải, lên trên, xuống dưới, rồi gọi:

- Ê! Các cậu ơi!

Các bạn không nghe. Mọi người quá chú tâm cào bụi đất phủ các khối đá xung quanh và nhắc những cục đá nhỏ lên. Giáo sư Shay đang dùng gậy lục lọi trong một khe hở.

- Ê! Các cậu ơi! Peter gọi lần nữa. Mình nghĩ các cậu sẽ không tìm thấy gì đâu.

Hannibal quay lại.

- Cái gì? Cậu nói gì?

- Anh Peter ơi, ra đây giúp em một tay! Harvey gọi.

Nhưng Peter lắc đầu:

- Mình không nghĩ cây bách này là dấu hiệu của Angus để lại đâu, Peter bình tĩnh nói.

- Cậu nói cái gì đấy? Giáo sư Shay lầm bầm. Tốt hơn hết là cậu ra đây giúp mọi người đi...

- Nhìn đây, Peter dùng ngón trỏ chỉ bên phải. Thêm hai con ma nữa kìa!

Thật vậy, hai hình bóng ma quái hiện lên trong màn sương mù.

- Nhìn đằng kia nữa đi... hướng ngược lại. Có ba con ma nữa!

Gió khá mạnh vừa mới thổi lên. Khi gió làm tan dần màn sương mù, những cây bách hình thù kỳ quái hiện lên đây đó. Nhóm người tìm kiếm đứng thẳng người dậy. Giáo sư Shay thở dài vứt đi cây gậy đã trở nên vô ích.

- Đều là cây bách cả. Nhìn dưới góc độ nào đó, đúng là tất cả trông giống như ma.

Đến lượt Hannibal thở dài.

- Peter nói đúng. Có quá nhiều cây-ma trên đảo này để ông Angus chọn làm dấu hiệu. Trừ phi...

- Trừ phi cái gì? Peter hỏi.

- Trừ phi ông Angus chọn đại một cây làm dấu hiệu. Phải mất hàng tháng để tìm quanh mọi cây bách. Và có thể cuối cùng lại không tìm được gì cả!

- Các cậu à, e rằng ta phải bỏ cuộc thôi, giáo sư Shay nói.

- Cũng chưa có gì chứng minh là ông Angus đã giấu kho báu trên đảo, Hannibal nhận xét. Ta phải...

Một đồng đá sỏi sứt lở ngắt lời thám tử trưởng, Hannibal ngược mắt lên. Bây giờ sương mù đã gần như tan mất hẳn. Hannibal nhìn thấy rõ một con ma mới đứng trên đỉnh đồi.

- Lại một cây bách nữa! Harvey cười khẩy.

- Cây không thể làm sứt lở đá được, Hannibal nhận xét và không rời mắt khỏi hình bóng khả nghi.

- Trừ phi nó có chân, Peter nói đùa.

- Nhưng... nó có chân mà! Giáo sư Shay đột ngột la lên. Nó lại di chuyển kìa. Không phải cây. Mà là người! Ê, anh trên kia! Đứng lại!

Nhưng con ma biến mất. Tiếng bỏ chạy làm rung sườn đồi phía bên kia.

- Nhanh lên! Giáo sư Shay kêu. Bắt lấy hắn!

Giáo sư vừa nói vừa chạy, bốn cậu theo sát gót. Khi lên đến đỉnh đồi, tất cả nhìn thấy một bóng người đang chạy vòng qua đồi về hướng vịnh.

- Chắc là hắn có tàu, giáo sư hỗn hển nói. Thử chặn đường hắn xem! Nhóm nhỏ nhanh chóng quay đầu và chạy thật nhanh về vịnh. Peter và Harvey bỏ xa những người còn lại. Hai cậu gần như bay, chứ không chạy, đến bờ.

Nhưng tên chạy trốn đã biến mất.

- Hướng này! Hannibal hét lên phía sau lưng.

Thật vậy, kẻ lạ vừa mới biến mất sau một tảng đá to. Peter và Harvey lao theo hướng mới chỉ. Bob và giáo sư Shay đi tắt qua một chỗ đá lởm chởm để gặp lại Peter và Harvey. Hannibal hỗn hển đi theo.

Giáo sư Shay, Bob, Peter và Harvey đến tảng đá gần như cùng lúc. Nhưng quá trễ. Ngay dưới chân tảng đá, có bãi đất dài và hẹp. Một chiếc xuồng máy đang đậu sẵn ở đó. Tên chạy trốn đã leo lên xuồng, chuẩn bị cho nổ máy, và khi đó quay lại. Tất cả nhìn thấy mặt kẻ lạ.

- Người đàn ông chạy chiếc Volkswagen xanh lá! Bob sững sốt la lên.

Giáo sư Shay nhìn người đàn ông trẻ có tóc và ria đen ra đi. Giáo sư nhú mày

- Đó là cậu Stebbin, cuối cùng giáo sư nói.

Xuồng đã đi xa rồi.

- Thằng vô lại, giáo sư nói khế.

Rồi đột ngột trấn tĩnh lại, giáo sư la lên:

- Nhanh! Ra tàu!

Tất cả quay đầu để chạy ra vịnh, đúng lúc Hannibal hỗn hển đang bắt kịp. Thám tử trưởng hiểu ngay rằng người bị săn đuổi đã chạy thoát.

- Xui thật! Thám tử trưởng thất vọng kêu.

Không đứng lại nghỉ, Hannibal lại chạy lon ton theo cả bọn. Khi Hannibal đến vịnh, dây cột đã được tháo xong và máy tàu đang nổ, Hannibal cực nhọc leo lên tàu. Peter lái tàu chạy ra khơi. Tên chạy trốn vẫn còn trong tầm nhìn và Peter hy vọng còn bắt kịp được.

- Cho chạy hết máy, Peter à! Giáo sư Shay ra lệnh. Phải bắt hắn lại!

Giáo sư huơ nắm đấm về hướng xuồng máy nói thêm:

- Đồ vô lại! Tên trộm!

Hannibal đã lấy lại được nhịp thở quay sang giáo sư:

- Bác có quen biết người này à? Hannibal hỏi. Ai vậy bác?

- Cậu Stebbin, trợ lý cũ của tôi, giáo sư Shay giận dữ giải thích. Khi tôi mới biết nó, nó chỉ là một anh chàng sinh viên nghèo, mới tốt nghiệp đại học Ruxton. Tôi muốn giúp đỡ nó. Nhưng nó đã ăn cắp! Nó toan bán đi những món đồ lịch sử quý giá của Viện bảo tàng Hội Sử Học! Tôi đã buộc phải đuổi và kiện nó ra tòa. Nó bị xử một năm tù.

Chiếc xuồng máy nhanh chóng chạy ra khỏi chiếc tàu buồm của giáo sư.

- Ta không thể nào bắt kịp được, Peter thở dài. Máy không đủ mạnh.

Giáo sư Shay tức giận nắm chặt hai tay.

- Hannibal à, cậu đã tự hỏi không hiểu làm cách nào Java Jim lại biết nhiều thông tin về kho báu và gia đình Slunn?... Thì câu trả lời đó! Bây giờ tôi nhớ lại rằng Stebbin có vẻ rất quan tâm đến Argyll Queen và ông Angus Slunn... Chắc là nó đã trốn tù hay được tạm tha. Chắc chắn nó cấu kết với tên Java Jim. Trời ơi! Đây là một tên tội phạm trẻ nhưng nguy hiểm!

- Có lẽ chính Stebbin đã chụp lại quyển nhật ký tối hôm qua, Bob nói.
 - Phải, Hannibal tán thành. Và nhờ quyển nhật ký, hắn biết được về hòn đảo, nhưng không tìm thấy gì. Bởi vì nếu cuộc tìm kiếm của hắn thành công, thì hắn đã không ở lại để rình rập xem chúng ta sẽ tìm thấy gì.
 - Nói cách khác, mọi người đều như nhau, Bob kết luận. Hòa! Không ai tìm thấy gì.
- Im lặng, mọi người đều tập trung suy nghĩ. Giáo sư Shay không thể rời mắt khỏi chiếc xuồng máy đang biến mất dần ở xa. Khi đến phiên thuyền buồm chạm đất liền, mọi người đành phải nhìn nhận thực tế: không còn dấu vết gì của Stebbin, xuồng máy hay chiếc Volkswagen.
- Tôi sẽ đi báo công an ngay, giáo sư Shay vẫn còn giận tuyên bố. Dù sao, nó đã đột nhập vào nhà cậu tối hôm qua.
 - Nhưng cháu không nhìn thấy ông ấy. Một cách công bằng mà nói, cháu không thể thề rằng chính là ông ấy.
 - Nhưng cậu nghĩ thế! Ít nhất, tôi cũng phải báo rằng thằng du côn này đang có mặt ở vùng này. Công an sẽ chăm sóc nó.
 - Chán thật! Peter thở dài. Ta đã để cho hắn ta chạy thoát, và vẫn chưa tìm ra kho báu.
- Giáo sư chậm chạp lắc đầu:
- Rất tiếc cho các cậu. Cuộc săn lùng kho báu này không có kết quả. Một trăm năm... thời gian quá dài...
 - Phải thừa nhận rằng ta không tiến triển được bao nhiêu, Hannibal nói.
 - Đừng nản chí! Harvey kêu. Ta hãy tiếp tục đi theo con đường mà ông Angus đã vạch ra. Trong quyển nhật ký của ông chỉ còn một tháng nữa thôi. Không nên dừng lại dọc đường.
 - Nếu các cậu quyết định tiếp tục, giáo sư Shay buồn rầu nói khẽ, tôi e rằng tôi phải để các cậu tự làm tiếp. Tôi không được phép bỏ bê công việc mình. Nhưng nếu tìm thấy dấu vết gì hay hay, nhớ báo tôi biết.
- Giáo sư leo lên xe hòm chạy đi. Khi xe biến mất, Harvey quay sang ba thám tử trẻ đầy hy vọng.
- Peter đặt câu hỏi mà Harvey đang trông:
- Babal ơi! Bọn mình không bỏ cuộc chứ?
 - Trước hết, ta phải đi ăn trưa cái đã, Hannibal nói ỉu xiu. Mình cần suy nghĩ... Chiều nay ta sẽ trở ra Hồ Con Ma... và ta sẽ quyết định...
- Thám tử trưởng thở dài thật kêu:
- Trong vụ này, còn có một cái gì đó không rõ! Hannibal nói thêm.
- Bốn bạn chán nản lấy xe đạp chạy về nhà.

13. Nguy Hiểm Mới

Bob đang ăn sáng thì Hannibal gọi điện thoại đến. Giọng thám tử trưởng để lộ sự kích động lớn. Hannibal khoa trương thông báo:

- Bob à, mình nghĩ mình đã hoàn toàn đi lầm đường trong cách suy luận. Mình đã suy nghĩ và mình đã đi đến một khái niệm hoàn toàn mới về bài toán mà ông Angus đã đề ra.
- Bob mỉm cười. Khi Hannibal bắt đầu nói chuyện theo kiểu cầu kỳ này, là chắc chắn đang có một ý nghĩ nào đó trong đầu. Thám tử trưởng không hề tỏ dấu hiệu chán nản.
- Rõ ràng Hannibal rất tự tin.
- Hẹn gặp nhau tại bộ tham mưu, Hannibal nói ngắn gọn. Mình có kế hoạch!

Bob gác máy, vội đi lấy xe đạp... Khi đến kho bãi đồ linh tinh, Bob thấy Hannibal và Peter đang đứng chờ mình bên cạnh xe tải nhẹ. Trong khi Hans lên ngồi sau tay lái, Hannibal ra hiệu cho Bob bỏ xe đạp lên xe, giống như Hannibal và Peter. Rồi đến lượt ba thám tử leo lên xe ngồi. Hans khởi động máy.

- Mình nói với chú Titus rằng bà Slunn có khá nhiều đồ cũ cần bán. Thám tử trưởng giải thích và không nói gì thêm.

Peter và Bob không dám hỏi. Hai bạn biết rằng Babal chỉ tiết lộ suy luận và kế hoạch của mình vào lúc do chính Babal chọn.

Xe tải nhẹ đến Hồ Con Ma. Harvey đang đứng trước cửa chờ. Hannibal nói Harvey dẫn ba thám tử đi gặp mẹ. Bà Slunn đang ở phía sau nhà. Hannibal đi thẳng vào vấn đề ngay.

- Thưa cô, khi đọc quyển nhật ký của ông Angus, tất cả tụi cháu đều tưởng rằng tải tàu là một cái gì đó mà ông chở ra đảo. Nhưng cháu đã đọc kỹ quyển nhật ký lại. Theo cô nghĩ, ông có thể đi tìm cái gì trên đảo?

Bà Slunn mỉm cười yếu ớt.

- Trời ơi, Hannibal! Làm sao tôi đoán ra được? Tôi đâu có ở đó lúc ấy! Nhưng tôi nghĩ ông Angus có thể mua một cái gì của chủ nhân đảo Cabrillo.

Hannibal gật đầu, với nét mặt của một người không hề hy vọng sẽ nhận được một câu trả lời đạt yêu cầu cho câu hỏi của mình. Nhưng Hannibal vẫn hỏi nữa.

- Thưa cô, cháu xin cô hãy thử suy nghĩ nữa đi. Ngoài ra, cháu còn nghĩ đến cái khác nữa. Trong thư để lại cho bà Laura, ông Angus căn dặn: “Hãy đọc những gì ngày tháng của anh đã xây cho em”. Ngày tháng! Cháu nghĩ ta phải lần theo dấu vết của ông, khắp những nơi ông đến, và xem ông làm việc gì, từng ngày một. Và chỉ khi nào nắm được mọi yếu tố, thì mới giải được vụ bí ẩn. Giống như trò chơi kiên nhẫn. Phải nắm trong tay tất cả những mảnh của trò chơi ghép hình, thì mới tái tạo lại được.

- Có thể, Peter đồng tình. Có lẽ vì vậy mà thành phố và đảo không cho ta biết được gì.

- Được, vậy ta hãy tiếp tục đọc kỹ quyển nhật ký của ông, Harvey nói. Sau đó là đến gì hả anh Hannibal?

Hannibal rút quyển nhật ký ra khỏi cái túi rộng lớn

- Ngày 21.11.1872, ông Angus viết thể này: “Nhận được thư anh em Ortega báo rằng đơn đặt hàng đã làm xong. Mình sẽ cần đến xe lớn”. Ngày 22.11, thì thể này: “Đã về từ Rocky cùng với hàng Ortega. Công việc rất tốt! Bộ phận nào cũng đúng kích thước yêu cầu. Đúng là phép lạ trong một đất nước mới mẻ và còn hoang dã!”. Sau đó là những ghi chép thông thường về công việc “tiến triển”... và có hai chi tiết đáng lưu ý... Hannibal ngược mắt lên. Mọi người lắng tai nghe.

Thứ nhất là vào ngày 23.11: “Để ý thấy hai người lạ trong vùng. Thủy thủ”. Chi tiết kia là vào ngày 28.11: “Bọn lạ đã ra đi. Chắc là về báo cáo với thuyền trưởng”.

- Đúng với thời kỳ ông nghĩ ông bị theo dõi! Bob nhận xét.

Hannibal nghiêm trang gật đầu.

- Phải. Dễ tưởng tượng ông đang ở vùng này một mình, chờ vợ con. Ông đã quyết định lập cư tại vùng này. Có thể ông không muốn ôm kho báu chạy trốn nữa. Rồi ông có linh cảm. Ông đoán được số phận đang chờ ông. Khi đó, ông quyết định giấu kho báu. Do ông có nhiều thời gian, ông dùng cái ông đang xây để làm bức thông điệp - dấu hiệu cho bà Laura.

- Sau đó nhật ký viết thể nào nữa? Harvey nóng lòng hỏi.

Hannibal cúi đầu trở vào nhật ký:

- Ngày 5.12, ông Angus viết: “Đi Santa Barbara để làm nét chấm phá cuối cùng cho món quà của Laura. Đã tìm ra cái mình cần. Một vật rất đẹp, mua rẻ vì cửa hàng vừa mới bị hỏa hoạn thiêu hủy”. Thường bắt hạnh cho người này, ông Angus có nghĩ đến vụ đắm tàu và kho báu không nữa!

Hannibal khép quyển nhật ký lại.

- Tối hôm qua, Hannibal giải thích, mình đã hỏi thăm về anh em Ortega. Họ là nhà buôn đá gạch nổi tiếng ở Rocky. Chắc chắn ông Angus đã mua mấy chiếc xe hàng của họ, nếu ông đang xây một cái gì đó. Xưởng vật liệu xây dựng Ortega vẫn còn. Không biết xưởng còn lưu giữ sổ sách cũ hay không, có thể ta sẽ tìm ra một thông tin có ích nào đó khi xem hồ sơ lưu.

- Hay quá! Harvey hăng hái la lên. Đi ngay đi!

- Chắc chắn là ta sẽ đi rồi, Hannibal cam đoan. Nhưng do ta cũng phải đi Santa Barbara, nên ta sẽ chia làm hai nhóm. Ta biết là chính Stebbin đã chụp lại quyển nhật ký. Nghĩa là thời gian đã rất gấp. Cần phải hành động nhanh. Bob và Peter sẽ đi thăm Công Ty Ortega. Harvey và mình sẽ đi Santa Barbara cùng anh Hans. Nếu biết được vật mà ông Angus đã mua ở đó, Harvey sẽ nhận ra vật ấy.. nếu nó vẫn còn ở đây.

Bob lo lắng hỏi:

- Cậu có chắc chú Titus cho phép anh Hans chở cậu đến đó không?

- Có thể... để làm cho bà Slunn vui lòng! Hannibal mỉm cười nói.

Hannibal quay sang mẹ của Harvey nói:

- Thưa cô, cô có thể bán cho tụi cháu ít đồ cũ, rồi nhờ anh Hans chở Harvey đi Santa Barbara... để làm ơn không ạ!

Bà Slunn cười.

- Cậu khôn quá, Hannibal à! Bà Slunn kêu. Nhưng cậu nói đúng. Đúng là tôi có nhiều thứ mà chú của cậu sẽ thích mua. Bây giờ, đến phiên tôi có việc nhờ các cậu. Các cậu có thể cùng nhau khiêng cái chậu dâm bụt này ra trước nhà không? Khi các cậu đến, tôi định nhờ anh Rory giúp. Nhưng có các cậu đây, khỏi phải phiên anh ấy.

- Dạ được, Hannibal nhanh miệng nói. Tụi cháu sẽ làm xong trong nháy mắt.

Nhưng chậu rất nặng. Bốn cậu phải đặt trên khung gỗ tìm thấy trong góc nhà xe. Mỗi cậu nắm một đầu. Hì hục hì hục, vấp lên vấp xuống, bốn cậu đi vòng qua nhà và đặt chậu dâm bụt trước cửa. Vừa mới xếp chậu xong, thì có tiếng máy xe vang lên. Xe hòm của giáo sư Shay đang chạy nhanh tới.

Chính giáo sư xuống xe, bước nhanh về chỗ bốn cậu.

- Tôi đến báo các cậu! Giáo sư nói. Tôi đã gặp cảnh sát trưởng Reynolds để nói về Stebbin. Tên vô lại này được tạm tha cách đây sáu tháng. Nhưng nếu nó đột nhập vào nhà cậu thì sẽ phải trả giá đấy. Stebbin cũng biết rõ như vậy. Nếu bị bắt lại, có nghĩa là phải ngồi tù!

- Cách đây sáu tháng, Peter nói lại. Là lúc nhà này bắt đầu bị trộm!

- Đúng. Hannibal buồn rầu nói. Không hiểu...

Hannibal đột ngột ngừng nói, nét mặt căng thẳng, mũi khịt khịt.

- Đây... Hannibal hỏi. Có người thấy gì không?

Đến lượt Peter cũng khịt mũi theo.

- Khói! Peter la lên. Có cái gì đang cháy!

Harvey la lên:

- Từ phía sau nhà!

Tất cả lao ra sau. Mọi người chạy vòng qua ngôi nhà to. Khi đó, mọi người hiểu ra: khói bay từ nhà xe cũ.

Bà Slunn ló đầu ra cửa sổ.

- Trời ơi! Bà la lên. Cháy!

Hannibal đột ngột dừng lại, lúnh quýnh lúnh quýnh trong túi... Rồi hoang mang nhìn hai bàn tay trống không. Cuối cùng Hannibal hốt hoảng lên.

- Quyền nhật ký! Thảm tử trường tuyệt vọng la lên. Khi giúp mang chậu đâm bụi, mình bỏ nhật ký trên bàn thờ... trong nhà xe!

14. Rượt Đuổi Diên Cuồng

Hannibal cùng ba bạn chạy ra nhà xe. Khói dày đặc hơn, nhưng không thấy lửa.

- Chỉ có gỗ cháy, Peter nhận xét. Đá không cháy được!

Harvey chạy đi tìm bình dập lửa. Peter và Bob cởi nhanh áo khoác cũ ra và bước theo Harvey vào nhà xe. Nhóm bạn nhìn nhanh và biết ngay:

- Góc nhà bị chạm mạch! Harvey la lên.

Bà Slunn và giáo sư Shay đứng bên ngoài nghe tiếng bình dập lửa xịt và tiếng áo khoác cũ đập vào lửa. Hannibal, vốn thực tế, đã chạy đi ngắt điện

Một hồi sau, khói giảm, rồi đám cháy tắt đi. Lửa cũng không kịp gây hại nhiều. Peter đắc thắng xuất hiện trở ra. Cậu cầm trong tay quyển nhật ký của ông Angus.

- Hơi bị vàng một chút thôi, Babal à! Peter rạng rỡ thông báo. Nhưng mình thắc mắc một điều... Mình tìm thấy nó dưới đất, gần cánh cửa nhỏ phía sau, cửa dẫn ra rừng. Và cửa này mở.

Hannibal chau mày.

- Mình đặt nhật ký trên bàn thờ mà, mình nhớ chắc, Hannibal tuyên bố. Vậy có lẽ có kẻ toan lấy cắp, nhưng do đám cháy, đã buộc phải bỏ chạy thật nhanh... Và khi chạy trốn, kẻ này làm rơi chiến lợi phẩm. Chỉ có thể giải thích cách đó mà thôi! Hannibal càng khó hiểu hơn cả Peter! Nếu Stebbin đã chụp lại quyển nhật ký và nếu hẳn làm việc với Java Jim, thì cần gì phải lấy cắp quyển nhật ký ngay bây giờ?

Hannibal bị rút ra khỏi dòng suy nghĩ bởi tiếng chạy đến. Đó là Rory. Rory chỉ vào nhà xe la lớn:

- Phía sau!... Sau nhà xe! Tôi thấy nó từ cửa sổ. Nó đang chạy qua cây rừng. Nhanh lên!

- Nhanh! Đến lượt giáo sư Shay kêu. Có thể còn kịp bắt hắn lại.

Hannibal không nghĩ thế, nhưng vẫn lao vào rừng theo mọi người. Rory dẫn đầu.

- Tôi nhìn thấy nó... đằng kia... phía trước! Anh chàng Tô Cách Lan đột nhiên gầm lên.

Nó đang cố ra đường.

Nhóm rượt đuổi tản ra giữa cây rừng, khó tiến lên do cây mọc rậm rạp. Giáo sư Shay cố gắng đi theo đường thẳng, mong chặn đường kẻ đang chạy trốn. Hannibal và Bob, ở phía hậu quân, đứng lại để nhìn vào trong rừng.

Im lặng đột ngột giáng xuống, như thể tất cả cũng đã đứng lại để lắng tai nghe và nhìn xung quanh. Rồi cách một khoảng về phía trước Hannibal và Bob, một giọng nói lầm bầm rằng “có lẽ tên vô lại ấy đang trốn”. Hannibal và Bob tiếp tục thận trọng tiến lên thêm khoảng một trăm mét. Một cành cây đột ngột kêu rắc phía bên phải.

- Bob ơi! Hannibal kêu khẽ.

Hannibal không kịp nói gì thêm. Một tiếng la vang lên bên tai thảm tử trường. Một hình bóng bắn ra từ bụi cây. Hannibal ngã xuống đất, trong một mớ hỗn độn chân tay quấn vào nhau, có tiếng kêu la đủ loại.

- Bắt được rồi! Peter la lên.

- Cứu! Cứu với! Hannibal hét lên phần mình.

Bob rầu rĩ rên:

- Kia Peter! Bọn mình đây mà! Cậu vừa mới bắt được Babal!

Mớ xà ngang đang lặn lộn trước mặt Bob dừng lại ngay. Hannibal ngược mặt lên và thấy Peter nằm dài bên cạnh và đè mình.

- Từ từ!

- Ủa! Peter sững sốt thốt lên. Cậu đó hả?... Mình cứ tưởng... Mình nghĩ...

- Thôi! Đang ra! Hannibal cầu nhàu và lồm cồm ngồi dậy, phủi quần áo. Lần sau, cậu phải nhìn kỹ rồi hẵng lao vào tóm người ta.

Peter nheo mắt tỉnh ngịch.

- Cậu hãy thú nhận rằng chính cậu cũng tưởng là cậu bắt được tên trộm, đúng không?

- Trông hai cậu buồn cười quá! Bob trêu.

Đến lượt Hannibal và Peter cũng phá lên cười theo. Hai thám tử vẫn đang cười khi giáo sư Shay, Rory và Harvey quay trở lại. Mắt giáo sư tức giận sáng lên sau cặp kính. Khuôn mặt tròn trịa và hồng hào của ông biểu lộ một nỗi thất vọng trông gần như hài hước. Rory cũng tức giận không kém.

- Nó thoát rồi, anh chàng Tô Cách Lan giải thích. Quỷ tha ma bắt nó! Tôi đã thấy nó rất rõ! Đó chính là Java Jim, theo lời mô tả của các cậu.

- Java Jim à! Giáo sư Shay phản đối. Anh McNab thân mến à, ý anh muốn nói Stebbin chứ! Tôi cũng đã thấy nó.

- Ông nói gì vậy! Rory thô lỗ cầu nhàu. Tôi nhìn thấy một kẻ trông như thủy thủ, có râu đen.

- Không phải là râu! Mà là ria râu, giáo sư chỉnh lại.

- Đây! Tôi cũng đã gặp Stebbin rồi và nếu là nó thì tôi đã nhận ra!

- Nhưng... giáo sư Shay bắt đầu nói.

Rồi ông im lặng và có vẻ suy nghĩ.

- Thật ra cũng có thể tôi nhìn lầm. Tôi chỉ thoáng thấy hấn thôi.

- Còn tôi đã nhìn thấy rất rõ! Rory cam đoan. Tôi chắc chắn là nó.

- Cái cọ cũng vô ích thôi! Hannibal nói. Ta đang mất thời gian. Về!

Nhóm nhỏ nhanh chóng về đến nhà. Bà Slunn đang lo lắng chờ. Hans đã bỏ xe tải để xem có chuyện gì và đang đứng cùng bà.

- Tên vô lại thoát rồi, Rory cầu nhàu. Nếu tôi ra khỏi nhà nhanh hơn, tôi đã tóm được nó rồi!

- Vậy chú đang ở trong nhà à? Hannibal vô tư hỏi.

- Đương nhiên rồi. Tôi ngửi thấy mùi khói, tôi nhìn ra cửa sổ... và tôi thấy tên đó rình rập gần nhà xe.

- Phải báo công an, giáo sư Shay tuyên bố. Tôi đến để chỉ báo mọi người rằng Stebbin đang được tạm tha. Bây giờ tôi phải đi đây. Nhưng tôi phải đi báo đồn công an... lần này thì về Java Jim!

- Phải, phải, ông nói đúng, Rory tán thành (giọng nói Rory đột nhiên trở nên thân thiện một cách lạ lùng). Chắc là tôi phải xin lỗi các cậu! Rory nói thêm với ba thám tử trẻ. Tôi vẫn không tin là có kho báu, nhưng tôi thừa nhận rằng, ngoài các cậu, còn có những người khác tin là kho báu có thật.

Anh chàng Tô Cách Lan lắc đầu và thở dài:

- Theo tôi, đối thủ của các cậu là những người nguy hiểm. Chính công an phải chăm lo đến bọn chúng. Chứ không phải các cậu!

Giáo sư Shay cũng nói theo ý đó:

- Tôi rất tiếc phải nói với các cậu là tôi hoàn toàn đồng ý với anh McNab.

- Phải, cũng có thể... bà Slunn bắt đầu nói.

- Nhưng thưa cô, tội cháu không hề bị nguy hiểm! Hannibal nhanh miệng cam đoan. Rõ ràng là Java Jim đã có trong tay tất cả những gì hắn muốn. Hắn sẽ không toan tấn công tội cháu nữa. Trên đảo, Stebbin cũng chạy trốn được. Cả hai đều sẵn lòng kho báu. Hay nhất là tội cháu phải tìm ra trước. Bob và Peter sẽ thận trọng. Còn Harvey và cháu thì đã có anh Hans đi cùng.

- Dù sao, tôi vẫn không thích! Rory sầm mặt càu nhàu.

- Tôi nghĩ các cậu này sẽ biết giữ mình, bà Slunn bình tĩnh đáp.

- Đúng đấy, mẹ à! Harvey rạng rỡ nói.

Giáo sư Shay mỉm cười.

- Tôi cũng thế thưa chị, tôi tin các cậu này. Bây giờ tôi phải đi đây. Các cậu nhớ thông tin cho tôi nhé!

Giáo sư nhỏ bé leo lên xe hòm và biến mất. Rory miễn cưỡng giúp Hans chất lên xe tải nhẹ đồ đạc và bàn ghế cũ mà bà Slunn chịu bán cho chú Titus. Khi làm xong, Rory bước ra xe Ford cũ của bà Slunn.

- Có thể mọi người dư thừa thời gian, nhưng tôi thì không. Chưa nói tôi còn phải sửa nhà xe nữa!

Peter và Bob đã leo lên xe đạp ngồi để chuẩn bị chạy về Rocky tiến hành điều tra về hãng Ortega.

Phần mình, Harvey và Hannibal leo lên xe tải nhẹ. Hans cho xe chạy đi Santa Barbara.

15. Lại Java Jim

Bên cạnh Hans, trên ghế trước, Hannibal ngồi không yên. Thám tử trưởng cứ mong đến Santa Barbara ngay.

- Nhanh lên, anh Hans! Ta phải đến đó trước!

- Em đừng lo, ta sẽ đến đó kịp mà, Hans bình tĩnh trả lời. Tốc độ chỉ làm cho xe rơi xuống hố thôi. Không giúp gì được cho ta!

Hannibal thở dài, cắn môi do nóng lòng. Harvey vừa mới đọc lại một đoạn nhật ký của ông Angus, đột nhiên ngẩng đầu lên. Trông cậu bé sững sốt:

- Anh Hannibal ơi! Ông cố của em có nói đến chuyến đi Santa Barbara, nhưng không nói rõ là đến đâu! Ta sẽ đi đâu khi tới đó?

Hans lầm bầm:

- Santa Barbara là một thành phố khá lớn.

- Đủ lớn để có hồ sơ lưu trữ nghiêm túc, Hannibal đáp. Ta sẽ tìm ra nơi ông Angus đến, bằng cách sử dụng hướng dẫn mà ông đã đưa ra.

- Chỉ dẫn à? Harvey ngạc nhiên lặp lại. Chỉ dẫn nào?

- Ông nói đã mua một cái gì đó trong một cửa hàng “vừa mới bị hỏa hoạn thiêu hủy”, Hannibal đắc thắng đáp. Năm 1872, Santa Barbara đủ nhỏ để vụ hỏa hoạn này được ghi vào hồ sơ lưu trữ của báo địa phương!

Xe đến trung tâm thành phố vào giữa chiều. Tòa báo địa phương nằm trong một tòa nhà cũ, trên quảng trường chính. Nhân viên hướng dẫn đưa khách lên lầu hai, gặp một ông tên là Pigeon. Tổng biên tập là một người đàn ông mảnh khảnh và luôn mỉm cười.

- Năm 1872 à? Ông nói. Không, lúc đó tòa báo này chưa có. Nhưng đúng là có, tòa báo địa phương, chắc hẳn phải nói đến tai họa mà các cậu nói!

- Chú có biết tội cháu có thể xem hồ sơ lưu trữ của tờ báo ấy ở đâu không ạ? Hannibal hỏi.

- Chính tòa báo này đã tiếp nhận lại, nhưng do thiếu chỗ chúng tôi buộc phải hủy mọi tài liệu trước năm 1900.

Thám tử trưởng rên lên.

- Tất cả à... có phải tất cả là tài liệu thật sao?

- E rằng... nhưng... khoan đã!... tôi biết một người có thể giúp được các cậu. Đó là ông tổng biên tập già đã làm việc ở tòa báo hơn 60 năm. Ông say mê lịch sử những việc lật lật, cả những sự kiện rất xưa. Tôi gần như chắc chắn là ông ấy có bộ sưu tập riêng những số báo mà ông yêu quý, mà một phần là do thân sinh của ông để lại.

- Ông ấy có sống ở Barbara không ạ? Hannibal hy vọng hỏi.

- Có chứ.

Ông Pigeon lật hồ sơ ra xem và rút một phiếu:

- Ông ấy tên là Jesse Widmer và ở số 160 Anacapa Street. Chắc chắn là ông ấy sẽ vui lòng tiếp các cậu.

Chẳng bao lâu xe tải nhẹ dừng lại trước số nhà. Đó là một ngôi nhà nhỏ xíu,, nằm ở cuối một lối đi dài vòng qua một tòa nhà lớn hơn. Hannibal và Harvey bước nhanh theo lối đi, trong khi Hans ngồi chờ trong xe. Hannibal đột ngột đứng lại.

Một cánh cửa vừa mới đóng sập lại cách đó không xa. Có tiếng người bỏ chạy.

- Anh Hannibal nhìn kia! Harvey la lên.

Cửa vào ngôi nhà nhỏ hé mở. Tiếng kêu yếu ớt vang đến tai hai bạn:

- Cứu! Cứu tôi với!

- Có người cần giúp. Đi! Hannibal vừa nói vừa lao tới, cùng Harvey.

Hans cũng đã nghe thấy. Anh nhảy xuống xe và chạy tới.

Cửa nhà dẫn vào một phòng khách sạch sẽ và ngăn nắp. Sách được xếp thẳng hàng trên kệ. Có “trang một” của một số báo có dòng tít giật gân được đóng khung cẩn thận. Giấy của những tờ báo này đã vàng; chắc chắn là báo không mới.

- Cứu!

Tiếng kêu xuất phát từ phòng khác, phía bên trái. Hai cậu bước vào một văn phòng chất đầy báo lưu và tạp chí. Máy đánh chữ đặt trên bàn làm việc. Một trang giấy in được một nửa cho biết có ai đang đánh máy.

Một người đàn ông lớn tuổi nằm dưới thảm. Mắt ông nhắm nhác nhìn những người mới vào. Miệng ông dính ít máu. Mặt ông bị trầy xước.

- Mein gott! Hans kêu khê khi thấy ông già bị thương.

Hans nhẹ nhàng dìu ông già ngồi dậy và cho ông ngồi xuống ghế bành. Harvey chạy đi tìm ly nước. Ông già uống thật nhiều.

- Người có râu, ông già bị thương nói khê. Có vết sẹo trên mặt. Trông giống thủy thủ... Các người là ai vậy?

- Java Jim! Harvey thốt khê.

Hannibal tự giới thiệu mình.

- Chính ông Pigeon đã đưa địa chỉ của bác cho tụi cháu. Bác đúng là ông Jesse Widmer, phải không ạ?

- Phải... Java Jim à? Là người đã tấn công tôi hả?

- Thưa bác Widmer, tụi cháu nghĩ thế. Nhưng mà hấn muốn gì ở bác?

Cụm nhà báo thở thật sâu, trong khi Hans dịu dàng lau vết thương cho ông. Rồi ông già mỉm cười, để chứng tỏ ông không bị thương nặng.

- Người đó đến mà không có một lời giới thiệu nào. Tôi không quen biết gì hấn. Hấn đến hỏi về một vụ hỏa hoạn đã thiêu hủy một cửa hàng năm 1872. Hấn có nói đến vụ đắm tàu Argyll Queen nữa.

- Hấn đang chạy theo kho báu, Peter nói

- Vậy là có kho báu! Và con người đó đang tìm à? Do vậy mà hắn rất quan tâm đến hồ sơ của tôi.
 - Thế bác đã tiết lộ gì cho hắn ạ? Hannibal hỏi.
 - Tôi không nói gì hết! Tôi không thích cái mặt hắn. Khi đó, hắn đánh tôi và lục lạo hồ sơ của tôi. Có lẽ hắn tìm được cái hắn muốn, bởi vì hắn bỏ chạy mang theo vài mẫu báo cắt.
- Hannibal thất vọng kêu lên một tiếng.
- Mẫu báo cắt à? Bác có biết về cái gì không ạ?
 - Chắc là về vụ hỏa hoạn năm 1872! Nhưng các cậu đừng buồn. Tôi có một hộp đầy phim về thời kỳ đó. Đó là cách tôi lưu thêm những bài báo mà tôi cần để viết quyển sách về sử biên niên địa phương. Đó, cậu hãy đặt cuốn phim này vào đèn chiếu... Rồi... Bắt đầu là tháng 9.1872...
- Ông cho chạy máy.
- Thấy rồi! Chẳng bao lâu Hannibal reo lên. Ngày 15 tháng 11. Cửa hàng Right, nhà buôn thiết bị hàng hải, bị hỏa hoạn làm hư hại nhiều... Chắc chắn là cái đó!
 - Right, ông Widmer lập lại. Cửa hàng này vẫn còn. Nằm gần cảng.
 - Ta đi nhanh! Harvey kêu.
- Hans lắc đầu.
- Trước hết hãy gọi bác sĩ cho ông Widmer đã, Hans nói.
- Ông già lắc đầu kịch liệt:
- Không, không! Không cần! Tôi cảm thấy khỏe hẳn rồi. Nếu có vấn đề, tôi sẽ gọi bác sĩ của tôi... Các cậu hãy đi nhanh để bắt tên râu! Tin hắn bị bắt sẽ là liều thuốc tốt nhất cho tôi. Đi đi! Nhanh!
- Hannibal hơi do dự. Rồi cậu mỉm cười với ông già, cảm ơn ông rồi ra đi cùng Hans và Harvey. Hans leo lên ngồi sau tay lái. Xe tải nhẹ chạy ra cảng. Cửa hàng Right rất dễ tìm. Cửa hàng bán thiết bị hàng hải nằm trên một con đường vuông góc với kè. Bảng hiệu dễ thấy.
- Một người đàn ông đứng tuổi tiếp ba người khách.
- Tôi có thể giúp gì được cho các cậu? ông hỏi.
- Harvey nóng lòng trả lời bằng một câu hỏi:
- Chú có lưu sổ sách từ 1872 không ạ?
- Hannibal bình tĩnh hơn giải thích:
- Tụi cháu đang tìm...
- Chủ cửa hàng ngắt lời:
- Nếu các người là bạn của tên râu thô lỗ lúc nãy, ông sẵn giọng nói, thì xin mời các người ra khỏi cửa hàng tôi.
 - Dạ không, thưa chú! Tụi cháu không phải là bạn của tên vô lại kia! Hannibal la lên.
- Rồi thám tử trưởng trình bày mục đích đến cửa hàng.
- Cậu nói Angus Slunn à? Chủ cửa hàng nói. Tôi rất tiếc nhưng, cũng như tôi đã nói với vị khách khó chịu kia, một số lớn sổ sách của chúng tôi đã bị hủy do tai nạn.
- Hannibal hết sức thất vọng.
- Vậy là không có cách nào biết được ông Angus Slunn đã mua cái gì ở cửa hàng chú năm 1872 à?
 - Rất tiếc là không! Sổ sách kế toán của chúng tôi đều đã bị... Chờ một chút... Có thể tôi vẫn cung cấp được cho các cậu vài thông tin... Các cậu có thể chờ một chút không?

Sau khi nói những lời mang lại một tia hy vọng cho khách, chủ cửa hàng leo lên bậc thềm cầu thang dẫn lên một cánh cửa có đề “Cấm vào”. Ông biến mất.

Hannibal đứng lại tại chỗ kiên nhẫn chờ đợi. Đột nhiên, sau khi nhìn ra ngoài đường, Harvey kêu lên một tiếng.

- Anh Hannibal ơi! Harvey thì thầm gọi với một giọng hồi thúc.

Thám tử trưởng nhanh chân bước lại chỗ Harvey.

- Gì vậy?

- Ngoài kia có kẻ như đang rình rập cửa hàng!

- Đâu?

- Cuối đường... bên này. Khi thấy mình bị lộ hấn thụt lùi mất. Nhà ở góc che mắt hấn. Có thể là Java Jin!

Hannibal liếc nhìn cuối cửa hàng. Chủ tiệm vẫn chưa quay ra. Hans đang mê say ngắm chiếc đồng hồ thuyền. Hannibal ra hiệu cho Harvey. Cả hai lặng lẽ bước ra ngoài.

- Ta hãy cố nhìn mà không để bị lộ, thám tử trưởng nói.

Hai bạn thận trọng bước theo con đường xuống kè. Đến góc đường, hai bạn thò cổ nhìn xung quanh. Harvey phát hiện ra ngay chiếc xe:

- Anh Hannibal ơi, chiếc Volkswagen xanh lá!

Xe đậu phía bên kia kè. Hannibal nhìn thấy một người đàn ông trẻ có ria đang bước nhanh qua vùng cát ướt về hướng chiếc tàu cũ nằm trong nước cạn.

- Không phải Java Jim, mà là Stebbin!

Hai cậu nhìn thấy kẻ khả nghi biến mất phía sau chiếc thuyền mắc cạn. Mũi Stebbin nhấp nháy như đang nói chuyện.

- Ông ấy có hẹn với ai đó, Hannibal nói nhỏ.

- Hay là với Java Jim? Harvey gợi ý.

- Đi! Theo anh! Hannibal ra lệnh.

Hannibal cương quyết bước qua kè lại gần thuyền.

- Nếu là Java Jim đang nói chuyện với Stebbin, ta có thể nghe được và biết kế hoạch của bọn này. Mà... anh cũng muốn biết làm cách nào mà Java Jim lại nảy ra ý đi thẳng đến nhà bác Jesse Widmer mà không cần qua ông Pigeon!

Hannibal im lặng, để ngón tay lên miệng. Thám tử trưởng áp sát người vào mạn chiếc thuyền cũ, lắng tai nghe. Nhưng không có âm thanh nào vang từ phía bên kia.

- Xa quá, Harvey nói khẽ. Phải đi vòng qua.

- Không được! Sẽ đụng đầu bọn chúng. Này anh có sáng kiến hay hơn. Ta hãy leo lên và rình từ trên cao!

Mạn chiếc tàu cũ có thang sắt. Do độ nghiêng thang leo lên không phải là chuyện dễ. Nhưng Hannibal mấp vắn lên được phía trên. Harvey khéo léo leo theo. Hai bạn rón rén băng qua boong tàu để đến gần phía bên kia... boong tàu đột ngột sụp xuống dưới trọng lượng hai bạn: gỗ đã mục nát! Hai bạn té vào một lỗ tối tăm.

- Úi da! Hannibal lồm bồm và bị lún xuống một cái gì vừa mềm và ướt.

- Bọn mình bị rơi xuống đồng bao bố cũ, Harvey nói. Cũng còn may!

Khi hoàn hồn, hai bạn cố đứng dậy trên sàn tàu nghiêng và nhìn xung quanh. Hai bạn đang ở trong hầm tàu... một nơi tối tăm, hôi mùi gỗ mục... Ít ánh sáng xuyên qua mấy tấm ván hở của sàn tàu... và qua lỗ mà Hannibal và Harvey tạo nên khi té xuống. Rất tiếc, cái lỗ này nằm rất cao phía trên đầu hai bạn.

- Phải tìm một cái gì để treo lên, Hannibal nói. Thử tìm đi!

Nhưng dù có lục hầm tàu, hai bạn không tìm được gì, ngoài mấy bao bố. Không có thùng, không có dây, không có thang. Ngược lại có cái gì đó động đập trong góc. Chuột!

Harvey khố sở nhìn thám tử trưởng.

- Không có cách nào ra khỏi đây được anh Babal ơi!

- Thử tìm nữa đi, Hannibal đề nghị, nhưng không hy vọng lắm.

Một lần nữa, hai bạn khám xét chỗ giam của mình. Đến một lúc nào đó, khi đang đứng phía đụng vào nước, Hannibal phát hiện một điều.

- Harvey ơi! Hannibal gọi khẽ. Ở đây... trong vỏ tàu. Thấy khe hở này không? Lúc thủy triều cao, có lẽ nước chảy vào chỗ đó!

Mà khe hở lại nằm phía trên đầu! Harvey rùng mình. Hai bạn vội vàng quay lại chỗ bị té xuống.

- Thử la lên xem! Harvey đề nghị.

Đúng lúc đó, một bóng người che lấp lỗ hổng trên boong tàu. Một khuôn mặt cúi xuống. Một khuôn mặt trẻ có ria nâu!

- Đừng tổn hơi sức làm gì, Stebbin nghiêm trang khuyên. Vào mùa đông không ai đi dạo quanh đây đâu. Và từ ngoài kè, chắc chắn không ai nghe thấy nổi!

Hannibal và Harvey ngược mặt lên nhìn người lái chiếc Volkswagen xanh lá cây. Mắt ông như sáng rực trong bóng tối. Cũng với giọng nghiêm trang, ông tuyên bố:

- Mà tôi lại cần nói chuyện với các cậu!

16. Mắc Bẫy

Bob và Peter cực lực đập về Rocky. Hai thám tử đến hãng Ortega vào lúc giữa chiều. Một người đàn ông nước da sạm đang bận chất gạch vào xe tải nhẹ. Bob và Peter đến gần ông, nói cần gặp chủ hãng. Người đàn ông lau mồ hôi trán trước khi trả lời:

- Doanh nghiệp này do hai anh em Ortega sáng lập. Ông ký và bác ký của tôi. Tôi tên là Emiliano Ortega. Nói cách khác, ngày nay tôi là người chủ duy nhất!

Ông nở một nụ cười rộng, rồi nói thêm:

- Tôi là nhà cung cấp đá tốt nhất vùng này. Rất tiếc, ngày nay đá mắc quá. Người ta thích gạch hơn.

Ông có vẻ thích nói chuyện. Bob hy vọng hỏi thử:

- Có thể chú cung cấp được cho tụi cháu thông tin về doanh nghiệp của chú... vào thời...

- Được! Các bạn trẻ muốn biết gì nào?

- Ngày 22 tháng 11 năm 1872, hãng của chú đã bán cho ông Angus Slunn một xe kéo chất đầy cái gì đó. Tụi cháu cần biết đó là gì.

- Cái gì! Emiliano chưng hửng kêu. Các cậu muốn biết chúng tôi bán cái gì cho ông ấy vào năm 1872? Cách đây hơn một thế kỷ à?

- Dạ tất nhiên cũng hơi lâu quá rồi, Peter thở dài.

- Chú không có cách nào giúp được tụi cháu à? Bob thất vọng nói.

- Hơn một thế kỷ! Emiliano Ortega sững sờ lặp lại.

Rồi ông đột ngột phá lên cười:

- Đương nhiên là tôi giúp được chứ! Người dòng họ Ortega cẩn thận lắm. Mọi hồ sơ lưu trữ đều cất giữ rất tốt... từ lúc doanh nghiệp được thành lập. Theo tôi!

Ông dẫn khách lên phòng làm việc, mở một tủ chất đầy hồ sơ cũ mới lẫn lộn. Sau khi lục lạo một hồi lâu trong một tập hồ sơ to, ông lấy một quyển tập ra, thổi bụi, đặt xuống bàn và mở ra.

- Xem nào: tháng 11... Ngày 22... đây! Angus Slunn... Angus Slunn. À!... “Angus Slunn, Hồ Con Ma - đơn đặt hàng đặc biệt: một tấn đá granit đẽo, thanh toán bằng tiền mặt và khách hàng tự mang đi”. Thế thôi.

- Một tấn đá granit à? Peter hỏi lại. Nhưng... loại granit gì? Ý cháu muốn nói... đá kích thước như thế nào ạ?

- Tôi không biết. Ở đây chỉ ghi trọng lượng vật liệu thôi. Đây là một đơn đặt hàng đặc biệt và nếu xét về giá cả, thì không phải kích thước bình thường. Tôi không thể nói gì hơn.

- Thời đó người ta yêu cầu “những đơn đặt hàng đặc biệt” loại gì ạ? Bob hỏi.

- Thì, ông Ortega vừa xoa má suy nghĩ vừa trả lời, có lẽ, trong trường hợp này, không phải chỉ là giao đá từ mỏ đơn thuần. Có lẽ đá phải được đẽo theo một cách thức nào đó, chắc là để có một hình thù hay một trọng lượng nhất định nào đó. Rõ ràng là đá thô phải được gia công. Thậm chí có thể là đá mài... nhưng nếu vậy, thì người ta đã ghi vào đây rồi... Hay ông Angus Slunn muốn xây thêm nhà phụ?

- Tụi cháu cũng không biết nữa, Bob thú nhận. Nhưng gần nhà ông ấy không có nhà phụ bằng đá granit nào hết...

- Có thể là đơn đặt hàng về đá bất kỳ cỡ nào: to hay nhỏ, Emiliano Ortega nhận xét. Đá có thể dùng để xây nhà, nền móng, tường, hay bất cứ cái gì khác... Kích thước và hình thù có quan trọng lắm không?

- Dạ có! Peter và Bob đồng thanh trả lời.

Ông Ortega gãi đầu.

- Này! Những lần bán hàng của chúng tôi đều mang số thứ tự. Dường như đá của đơn đặt hàng này được khai thác từ mỏ cũ của chúng tôi, đằng kia, phía sau đồi. Bây giờ mỏ không còn dùng nữa. Chúng tôi chỉ giữ một người tại chỗ. Chắc chắn chi tiết đơn đặt hàng có ghi trên phiếu lưu trong văn phòng tại chỗ. Các cậu có thể đến đó kiểm tra.

- Ô! Bob vui mừng kêu. Chú cho phép à?

- Tất nhiên! Này, để tôi chỉ vị trí chính xác của mỏ cho.

- May quá! Peter thốt lên. Cách Hồ Con Ma có ba cây. Bọn mình sẽ ghé qua xem Hannibal và Harvey về chưa.

Đúng lúc đó, Hannibal và Harvey đang nhìn khuôn mặt rìa của Stebbin. Người đàn ông trẻ vẫn nhìn chăm chăm hai cậu.

- Chúng tôi không hề muốn nói chuyện với ông! Harvey đột ngột la lên. Chúng tôi quá rõ ông là loại người như thế nào.

Nét lo lắng thoáng qua mắt Stebbin.

- Chính xác là cậu biết gì? ông hỏi.

- Chúng tôi biết, Hannibal nói thẳng thừng, rằng ông là tên trộm. Giáo sư Shay đã buộc phải cho ông vào tù. Sau đó, ông được tạm tha, nhưng ông lại phạm tội đột nhập vào nhà tôi và âm mưu ăn cắp kho báu của Angus Slunn.

- Công an đã biết hết! Harvey nói thêm.

Stebbin ngẩng đầu lên nhìn xung quanh trên boong tàu, rồi cúi xuống hai cậu:

- Hóa ra giáo sư Shay nói thế! ông nói. Vậy thì tại sao các cậu lại làm việc chung với ông ta?

Hannibal chỉnh:

- Ông ấy làm việc với chúng tôi. Chính chúng tôi tìm được quyển nhật ký thứ nhì của ông Angus... quyển mà ông đã chụp lại!...
 - Các cậu tìm được... Stebbin có vẻ phân vân. Thế các cậu đã học được gì trong cửa hàng các cậu vừa mới rời khỏi?
 - Bộ ông tưởng chúng tôi sẽ nói à! Harvey kêu.
 - Sao ông không đi hỏi Java Jim, tên đồng lõa của ông? Hannibal nói thêm.
 - Java Jim? Các cậu biết gì về tên này?
 - Chúng tôi biết rằng hai người đều chạy theo kho báu! Harvey la lên. Nhưng các ông sẽ không tìm ra! Chúng tôi sẽ tìm trước!
 - Vậy là các cậu chưa biết kho báu ở đâu, Stebbin nói. Và có lẽ giáo sư Shay cũng không biết gì hơn! Nhưng các cậu nghĩ Java Jim có biết chỗ giấu không?
 - Có thể Java Jim không chịu nói hết cho ông nghe những gì hắn biết, Hannibal mỉm cười nói liêu. Ông Stebbin à, nghe nói kẻ trộm thường hay ăn cắp của nhau lắm.
 - Kẻ trộm à? Stebbin lập lại. Hay để tôi giải thích...
- Ông lại ngừng nói và lắc đầu:
- Không, các cậu không...
- Ông lại ngừng nói nữa và đứng một hồi, dăm chiêu nhìn hai tù nhân. Đột nhiên mắt ông sáng lên nữa:
- Thường các cậu có bốn đứa mà! Hai cậu kia đâu?
 - Ông muốn biết lắm phải không! Harvey đáp.
- Hannibal cười.
- Đã nói là chúng tôi sẽ tìm ra kho báu trước ông mà!
- Đến lượt Stebbin mỉm cười, một cách hết sức bất ngờ.
- Nếu tôi đoán đúng, các cậu sắp thành công rồi, phải không? Lúc này chắc hai bạn kia đang ở Hãg Ortega. Cảm ơn nhiều nhé!
- Hannibal rên lên một tiếng. Hannibal đã vụng về để cho Stebbin đoán được Bob và Peter đang ở đâu. Người đàn ông trẻ lại mỉm cười, rồi biến mất. Hai cậu nghe ông bước qua trên boong tàu phía trên, nhảy ra khỏi tàu rồi bỏ đi nhanh.
- Ở lại một mình, Hannibal và Harvey nhận thấy thủy triều bắt đầu lên. Không có cách nào để thoát được. Hai bạn xúm nhau hét thật lớn...
- Sắp hết buổi chiều khi Bob và Peter, từ Rocky về, dừng lại ở Hồ Con Ma. Bà Slunn bước ra thềm cửa đón hai cậu.
- Không, bà nói, Hannibal và Harvey vẫn chưa về.
- Hai thám tử thông báo những gì đã đọc được ở Hãg Ortega.
- Một tấn đá được đặt làm đặc biệt à? Bà Slunn dăm chiêu lặp lại. Nhưng ông ấy định làm gì với đồng đá ấy? Hay để làm móng cho nhà này?
 - Không đâu cô, Peter nói. Lúc đó nhà này xây xong rồi.
 - Theo cô, Bob hỏi, ông Angus có thể xây cái gì khác... tất nhiên là bằng đá?
- Bà Slunn suy nghĩ một hồi, rồi tuyệt vọng lắc đầu.
- Tôi không biết, các cậu ơi.
 - Chắc chắn là phải có cái gì đó chứ, Peter nói thêm. Chắc là ông Angus...

Tiếng xe chạy nhanh đến ngắt lời Peter. Có thể là xe tải nhẹ chở Hans, Hannibal và Harvey về?... Không phải, đó là chiếc xe Ford của bà Slunn. Xe dừng lại trước nhà. Rory nhảy xuống xe. Rory mang máy phát điện nhỏ, trước kia đặt trong nhà xe và bị lửa làm hư. Rory buộc phải mang đi sửa.

- Người xứ này chậm chạp quá! Rory cầu nhàu. Không có chỗ nào làm nhanh và tốt! Tôi phải chờ cả buổi chiều mới lấy lại được máy phát điện sửa xong.

Bà Slunn chấm dứt lời phàn nàn của anh bằng cách hỏi:

- Anh Rory ơi! Anh có để ý thấy có cái gì ở đây xây bằng đá không? Một cái gì đó cần dùng đến một tấn vật liệu... không nói đến nhà và nhà xe?

- Bằng đá hả? Rory nhú mày hỏi lại. Một tấn đá hả?

Bob và Peter kể lại chi tiết tất cả những gì Emiliano Ortega đã nói.

- Không biết, cuối cùng Rory trả lời. Tôi không thấy có cái gì tương ứng với khối lượng đá ấy! Các cậu nghĩ sổ sách ở mỏ đá sẽ cho biết chính xác hơn về hình thù và kích cỡ đá à?

- Dạ phải, nếu tin lời ông Ortega, Bob thở dài. Nhưng ngày hôm nay thì trễ quá rồi. Tụi cháu sẽ không thể nào đến kịp đó trước tối.

- Tôi sẽ lấy xe chở các cậu đi, Rory quyết định. Tôi có công chuyện phải đi ở vùng đó. Tôi sẽ ghé đó cho các cậu xuống. Nhưng các cậu phải về bằng xe đạp!

Hai thám tử nhận lời. Bob cho xe đạp vào cốp xe rộng lớn của xe Ford. Peter nhét xe mình lên trên yên sau. Rồi cả hai leo lên ngồi cạnh Rory.

Trời vẫn còn sáng khi xe dừng lại trước cổng vào mỏ đá cũ. Rory cho hai hành khách trẻ xuống xe, rồi chạy đi nhanh.

Mỏ đá cũ tạo thành một lỗ hổng sâu, rộng ít nhất hai trăm mét. Dưới đáy thấy nước lấp lánh. Đá nhô đây đó và ánh lên nhẹ dưới những tia nắng mặt trời đang lặn. Sườn núi bị đào thành một loạt bậc thềm, trông giống cầu thang khổng lồ.

Phía đối diện chỗ hai thám tử đang đứng, mỏ đá gồm ít mặt bằng hơn. Gần hơn, có một nhà chòi trên mặt bằng đá. Bên trong có ánh sáng. Xe tải nhỏ đậu phía trước.

- Bảo vệ vẫn còn đó! Peter vui mừng nhận xét.

Hai thám tử đi dọc theo mặt bằng chạy nhanh về hướng nhà chòi. Hai cậu đang đi được nửa đường thì đèn tắt đột ngột. Một người đàn ông bước ra, leo lên xe tải nhỏ.

Bob và Peter đồng thanh kêu:

- Chú ơi! Chú ơi! Chú!...

Người đàn ông đã đi quá xa, không còn nghe được nữa. Hai thám tử bắt đầu chạy, nhưng xe lại nổ máy, chạy xóc trên đường bùn, rồi khỏi mỏ đá và rẽ vào con đường, biến mất.

Khi đến nhà chòi, hai thám tử thấy nhà tối thui và khóa.

- Trễ quá! Peter thở dài.

Bob đi vòng qua ngôi nhà nhỏ. Bốn cửa sổ đều có cửa bảo vệ, cố định bằng những thanh gỗ to từ phía bên ngoài.

- Nếu chui vào phía trong này được, Bob nói, bọn mình sẽ tự xem sổ sách lấy. Dù gì ông Ortega cũng đã cho phép rồi mà.

Peter tháo một thanh gỗ ra khỏi cửa sổ.

- May quá! Peter kêu. Cửa không khóa từ bên trong, còn cửa sổ thì vẫn mở.

- May thật! Bob nói. Vào đi!

Cả hai nhảy vào bên trong nhà chòi. Nhà được bố trí thành văn phòng. Toàn bộ một bên được dùng để chất những hồ sơ kiểu xưa bằng gỗ. Peter tìm thấy một hồ sơ đề: “1870 - 1900”. Một xấp hồ sơ có ghi “1872”. Peter mở ra, đặt trên bàn, Bob nhìn qua vai bạn...

Đúng lúc đó, có tiếng chân bước nhẹ bên ngoài.

- Cái gì vậy? Bob thì thầm, rồi quay đầu ra cửa sổ.

Có kẻ đập mạnh cửa và cửa sổ. Hai thám tử nghe tiếng thanh gỗ do một bàn tay lạ cài lại chỗ cũ. Chân bước đi xa dần.

Bob và Peter bị nhốt!

17. Tiếng Động Trong Đêm Khuya

Mặt trời lặn chiếu những tia nắng cuối cùng vào lỗ hổng trên boong tàu, ngay trên đầu Harvey và Hannibal. Hai cậu khàn cổ do la hét. Bây giờ, ngồi tựa lưng vào hông tàu, xa tối đa chỗ nước, hai cậu nhìn nước đang dâng lên từ từ trong khoang tàu.

- Anh Hannibal ơi, bọn mình còn bao nhiêu thời gian nữa mới bị chết đuối? Harvey lạnh lùng hỏi thám tử trưởng.

- Có lẽ còn hai tiếng nữa. Nhưng chắc chắn ta sẽ được giải thoát trước.

- Đâu có ai nghe bọn mình kêu, Harvey nhận xét.

- Chờ một chút, chắc là anh Hans đang tìm ta.

- Nhưng anh Hans đâu có biết bọn ta đang ở dưới đáy một chiếc thuyền mục nát. Anh ấy sẽ không bao giờ nghĩ đến việc ra chỗ này.

- Một lát nữa, ta sẽ tiếp tục kêu. Thế nào cũng có người nghe.

- Hy vọng, Harvey nói khê nhưng không tin tưởng lắm.

Nhưng vài phút sau, thay vì tiếp tục kêu la, Hannibal có vẻ quan tâm đến một cái gì mà cậu ta đang nhìn chăm chăm.

- Harvey ơi, cuối cùng thám tử trưởng nói, em có thấy cái thùng kia không? Nó bị gắn vào thành nhưng ta có thể bứt ra thử.

Harvey lắc đầu.

- Cả nếu như làm được, thùng này cũng không đủ cao để leo lên đến boong tàu.

- Không phải để leo lên, Hannibal giải thích. Nếu rút ra được khỏi thành, thì thùng sẽ nổi. Ta sẽ bám vào đó và dâng lên cùng thủy triều.

Harvey đứng phốc dậy. Cả hai lợi bì bõm trong nước đến cái thùng do Hannibal phát hiện. Đó là một loại thùng ván đóng thưa bằng đinh. Hai cậu nhìn xung quanh tìm một khúc gỗ có thể dùng làm đòn bẩy.

Đột nhiên, có tiếng chân bước nặng nề vang lên phía trên. Tiếng chân bước chậm chạp và thận trọng... giống như của một người bước dè dặt để không bị phát hiện.

- Anh Hannibal! Harvey thốt lên. Có ai trên đó.

- Suyt! Hannibal kêu. Không biết đó là bạn hay thù, Harvey à. Lâu lắm rồi ta không có kêu. Nên chắc chắn người ta đến đây không phải do tiếng la của ta.

Harvey im lặng gật đầu. Hai bạn nín thở lắng tai nghe. Tiếng bước chân nặng nề vẫn di chuyển một cách thận trọng về chỗ boong tàu. Rồi kẻ lạ đứng lại. Im lặng.

- Hannibal ơi! Giọng nói khỏe mạnh kêu. Harvey!

Đó là giọng của Hans.

- Anh Hans! Hannibal mừng rỡ gọi. Đây! Bọn em đang dưới... hầm tàu!

Cùng với Harvey, Hannibal chạy ra đứng dưới hố.

- Anh kéo bọn em ra với, Harvey van xin.

- Tất nhiên! Chờ một phút nhé!

Hai tù nhân nghe tiếng Hans băng qua boong tàu, rồi tiếng sắt cạ vào gỗ. Một hồi sau cái thang bên mạn tàu bên ngoài được thả xuống hầm tàu. Hannibal và Harvey vội vã leo trở lên boong tàu.

- Trời ơi! Harvey thốt lên. Được gặp lại anh em mừng quá, anh Hans ơi!

- Khi thấy hai em không còn trong cửa hàng nữa, Hans nghiêm trang giải thích, anh thấy rất lạ. Bởi đáng lẽ các em phải chờ anh mà. Nên anh đi tìm thử.

- Nhưng làm sao anh tìm được bọn em? Hannibal hỏi.

- Anh tìm khắp nơi: ngoài đường, những góc có xe bán kem, tiệm bánh ngọt. Cuối cùng anh quay trở lại cửa hàng. Anh gặp một cậu bé nói là có thấy hai em trên chiếc tàu cũ này. Thế là anh ra chỗ này.

- Một cậu bé nhìn thấy bọn em à? Hannibal nhú mày hỏi lại.

- Sao chính cậu bé ấy không đến cứu bọn em? Harvey thắc mắc. Nếu nhìn thấy bọn em trên boong tàu, thì chắc chắn cậu ấy cũng thấy bọn em té xuống. Tất cả diễn ra có vài giây thôi.

- Phải, Hannibal nói thêm. Anh Hans ơi, cậu bé đó còn ở trong cửa hàng Right nữa không?

- Không. Nó ra cùng lúc với anh, nó đi cùng anh đến góc đường để chỉ tàu, rồi đi về... À quên mất, ông Right có nhắn lại với bọn em. Ông ấy đi hỏi ý kiến cụ thân sinh, là một người rất lớn tuổi. Tất nhiên cụ không biết được ông Angus Slunn đã mua cái gì vào năm 1872. Nhưng có thể biết được bằng cách trở về nhà gia đình Slunn.

- Cách nào? Hannibal sững sờ hỏi.

- Cụ nói rằng thời đó, tất cả những mặt hàng ra khỏi cửa hàng đều có tấm bảng nhỏ bằng đồng với dòng chữ "Right". Vậy phải trở về nhà bà Slunn và tìm một vật mang dòng chữ ấy.

- Nhanh lên, anh Hannibal! Harvey kêu. Quay về nhà tìm thử!

- Về cấp tốc nữa kìa! Hannibal nói thêm. Ồ! Mình cũng quên một điều nữa. Stebbin biết Bob và Peter đi đâu. Cả hai đều đang bị nguy hiểm.

Khi Hans dừng xe tải nhẹ trước cửa nhà Slunn, đèn màu trang trí cây thông Noel đã bật sáng và làm cho màn đêm vui vẻ hơn.

Harvey và Hannibal lao ra khỏi xe trước khi xe kịp dừng lại hẳn. Hans thông thả bước theo và đi thẳng đến máy điện thoại để báo cho chú Titus. Bà Slunn chỉ có một mình trong phòng khách rộng lớn, ngồi cạnh lò sưởi.

- Mẹ ơi! Harvey la lên ngay, không kịp đứng lại thở. Nhà mình có món đồ nào mang một tấm bảng đồng nhỏ đề chữ "Right" không mẹ?

Bà Slunn yêu cầu được giải thích, và Harvey trình bày ngay vài lời ngắn gọn.

- Vậy là con không tìm ra được ông Angus đã mua cái gì hả? bà nói khẽ. Xem nào! Một tấm bảng nhỏ bằng đồng à. Thật ra, rất nhiều đồ đạc của ông Angus có dán nhãn. Một thời đó mà. Nhưng mẹ không nhớ có cái gì đề "Right" cả.

- Mẹ suy nghĩ kỹ đi mẹ! Harvey hối thúc.

Nhưng Hannibal đang lo:

- Thưa cô, Bob và Peter chưa về ạ?

- Về rồi lại đi! Hai cậu đi từ Rocky về đây báo cho tôi biết rằng ông Angus đã mua một tấn đá granit ở Hãng Ortega. Nhưng không biết hình thù và kích thước đá. Nên hai cậu đi đến mỏ đá cũ của Hãng Ortega để hỏi. Do có công chuyện đi hướng đó, anh Rory đã chở hai cậu đến mỏ đá và đi tiếp.

- Giờ này vẫn chưa về, Hannibal nói vừa liếc nhìn đồng hồ tường chỉ bảy giờ.

- Chưa. Anh Rory cũng chưa về, bà Slunn giải thích. Nhưng...

Tiếng ồn đột ngột vang lên giữa buổi tối im lặng. Giống như tiếng búa đập mạnh vào đá.

Hans bước ra cửa sổ để lắng nghe.

- Nghe không? bà Slunn nói khẽ. Tôi định nói với mọi người, thì bị tiếng ồn ngắt lời. Mấy tiếng này vang lên trong tối từ một tiếng đến giờ. Tôi thấy dễ sợ quá. Không biết đó là gì?

- Tôi nghĩ có ai đang đập phá bức tường, Hans gợi ý. Giống như thế.

- Bức tường à! Nhưng gần đây không có hàng xóm! Đâu có cái gì xây gần đây, trừ...

Bà Slunn dừng lại một hồi.

- Trừ cái gì hả mẹ? Harvey hỏi. Con không biết cái mẹ đang nói!

- Có lẽ con chưa bao giờ nhìn thấy. Đó là xương hun khói thịt, cũ lắm. Lâu rồi không có ai dùng nữa... từ lúc ba con còn nhỏ. Mẹ quên mất.

- Xương hun khói thịt, Hannibal lặp lại. Xương hun khói thịt... bằng đá phải không ạ?

- Thì cũng có thể! Lần đầu tiên mẹ thấy, nó nằm dưới mớ dây cỏ leo. Mẹ chưa bao giờ nhìn thấy kỹ.

- Nhanh lên! Hannibal kêu. Trong xe tải có đèn pin!

Mọi người lao ra ngoài... Rồi bà Slunn dẫn nhóm đi theo con đường mòn nhỏ hẹp xung quanh có cỏ dại và bụi cây mọc đầy. Đêm tháng mười hai rất lạnh đối với miền Nam Californie. Con đường mòn đi ngoằn ngoèo khoảng sáu trăm mét, rồi dẫn đến một nhà chòi cũ bằng gỗ.

- Đây là nhà công nhân, từ hồi ông nội Slunn, mẹ của Harvey giải thích. Công nhân làm cho xương hun khói thịt... cách đây hai bước!

- Thưa cô, vậy là không phải ông Angus xây dựng xương hun khói này à? Hannibal hỏi.

- Tôi cũng không biết chắc. Dường như ông nội Slunn... tức con trai của ông Angus.

Mắt bà Slunn cố nhìn vào bóng tối:

- Chắc là đâu đây phía bên phải...

Tiếng búa đã dứt được một hồi rồi. Nhóm nhỏ tiếp tục bước theo con đường. Bụi cây cho thấy là có ai đi qua: cành cây bị gãy, cỏ bị dẫm nát. Cuối cùng cũng đến được xương hun khói thịt... và chỉ thấy một đồng đá!

- Có kẻ đã đập phá nó! Bà Slunn thốt lên.

- Và kẻ đó tìm kho báu, Harvey khẳng định.

- Chỉ có thể là Stebbin mà thôi, Hannibal tuyên bố. Hoặc Java Jim. Cả hai đã có thể về từ Santa Barbara được mấy tiếng rồi. Nhưng không hiểu làm sao họ biết được về xương hun khói này!

Hans lượm dưới đất một búa thợ rèn nặng nề.

- Kẻ dùng búa này vẫn chưa đi xa lắm... Hans nói khẽ.

Mọi người lắng tai nghe, nhưng màn đêm vẫn im lặng. Dưới ánh đèn pin. Hannibal cẩn thận xem xét xương hun khói đổ nát.

- Tường xây bằng đá chắc, thám tử trưởng nhận xét lớn tiếng. Và xét tình trạng gạch bên trong, chắc là không có gì giấu trong lò. Ở đây toàn là màn nhện.

Thám tử trưởng nhìn xung quanh:

- Và không có gì cho thấy là người ta đã đào được một cái gì đó lên.

Harvey lục lạo trong đồng đá rải rác.

- Nhìn đây! Harvey đột ngột la lên. Đá này có ghi cái gì này!

Hans dùng đèn pin chiếu vào. Hannibal cạo đất phủ trên đá, rồi đọc: “H. Slunn, 1883”.

- Đó là ông nội Slunn! mẹ của Harvey nói. Ông cũng tên là Harvey.

Hannibal mỉm cười.

- Điều này xác nhận những gì cô vừa mới nói. Không phải ông Angus xây xưởng hun khói. Không có kho báu giấu ở đây đâu. Ở lại thêm vô ích thôi..

Khi về đến nhà, mọi người nhìn thấy xe hòm của giáo sư Shay đậu cạnh xe tải nhẹ. Còn chính giáo sư đứng trước cửa chờ, mặt tái xanh vì lạnh và run rẩy trong bộ vét quá mỏng.

- Thời tiết Californie như vậy là không bình thường, giáo sư cầu nhàu rồi mỉm cười nói tiếp. Tôi đến hỏi thăm xem cuộc điều tra có tiến triển không. Nào, kể cho tôi nghe các cậu tìm thấy được gì...

Tất cả bước nhanh vào phòng khách ấm cúng, có cây thông Noel sáng đèn màu. Hannibal nhanh chóng thông báo cho giáo sư những gì đã học được ở Santa Barbara.

- Tầm bắng bằng đồng à? Cả Java Jim và Stebbin đều có mặt ở đó à?... Hừm... Các cậu có tìm thấy vật gì mang nhãn hiệu Right chưa?

- Dạ chưa, thưa bác, Harvey trả lời. Tụi cháu chưa bắt đầu tìm.

- Tụi cháu đang chờ Bob và Peter, Hannibal giải thích.

Hannibal kể lại chuyện thám tử phó và “Lưu trữ Nghiên cứu” đến Hăng Ortega, nói về mỏ đá cũ, nơi hai cậu nhất định đi ngay. Cuối cùng thám tử trưởng lo lắng nhìn đồng hồ tường.

- Chú Rory chở hai bạn đến đó, nhưng mà... Ồ! Nghe không? Chắc là mọi người về đó...

Thật vậy, đúng lúc đó, xe Ford dừng lại trước nhà. Rory xuất hiện, xoa hai bàn tay lạnh ngắt vào nhau. Rory chỉ có một mình.

Bà Slunn chạy ra đón Rory.

- Anh Rory! Bob và Peter đâu?

- Chắc là ở nơi tôi bỏ lại! Ở mỏ đá ấy! Anh chàng Tô Cách Lan nói năng hơi cục cằn.

Rồi quay sang Harvey, Rory hỏi:

- Còn cậu, cậu tìm thấy gì ở Santa Barbara? Chắc là không được gì đúng không?

Harvey kể lại cuộc phiêu lưu và nói thêm:

- Tụi cháu chưa bắt đầu tìm vật mang nhãn hiệu Right, bởi vì tụi cháu vẫn còn đang chờ Bob và Peter về... Mà có muốn tìm, cũng không có thời gian mà tìm... Có kẻ dùng búa đập phá xưởng hun khói!

Thám tử trưởng xấu hổ giải thích mình đã vụng về tiết lộ thông tin cho Stebbin như thế nào.

Giáo sư Shay giật nảy mình lên.

- Cái gì! Ông thốt lên. Nếu vậy, hai bạn kia đang gặp nguy hiểm thật sự rồi. Ta hãy đi nhanh đến đó! Đi cứu Bob và Peter!

Ba người đàn ông và hai cậu bé lao ra ngoài. Bà Slunn nghe tiếng xe nổ máy...

18. Chỉ Dẫn Cuối Cùng

Dưới ánh sáng màu bạc lạnh lùng của các vì sao, mỏ đá lấp lánh nhẹ. Tuốt dưới đáy chỉ là cái lỗ tối tăm. Xe đạp ngay chỗ Rory đã cho Bob và Peter xuống xe. Xung quanh không có dấu hiệu gì của sự sống.

- Thử tìm dấu vết! Hannibal ra lệnh.

Năm người tản ra. Rory nhanh chóng tìm thấy xe đạp của Bob và Peter.

- Xe đạp ở ngay chỗ tôi cho hai cậu ấy xuống xe, Rory nói với Hannibal và Harvey. Chắc hai cậu phải xuống mỏ đá, nên mới bỏ xe đạp lại ở đó!

Mọi người cẩn thận đi xuống mỏ đá. Ánh đèn pin khiến các mặt bằng đá trông giống như bậc ghế ngồi của một rạp hát cổ xưa. Tuốt dưới đáy, nước đọng lại phản ánh lại đèn. Giáo sư Shay cúi xuống nhìn.

- Biết đâu, ông rừng mình nói. Lỡ hai cậu té xuống đó...

- Nghĩ đến thôi, cũng ớn lạnh, Harvey thú nhận.

Hannibal không nghĩ như giáo sư. Thám tử trưởng đang dò xét mặt đá để tìm dấu chấm hỏi vẽ bằng phấn, nhưng không thấy gì.

- Nếu có bị ai rình theo, thì Bob và Peter không hề hay biết, cuối cùng Hannibal nói. Bởi vì, nếu hay biết, hai cậu đã để lại dấu chấm hỏi để cho biết đường đi. Ba Thám Tử Trẻ luôn luôn có phấn màu theo mình.

- Không thấy mấy dấu hiệu này là không tốt rồi! Giáo sư cau mày. Có thể hai bạn bị tấn công bất ngờ...

Cả nhóm im lặng tiếp tục thám hiểm mỏ đá cũ. Nhóm đã đi được nửa đường xuống dưới đáy. Đèn pin lần lượt chiếu trên, chiếu dưới. Nhưng chỉ thấy các bậc thềm đá, những cây con cần cỗi có rễ đâm vào giữa hai tảng đá và nhiều đồng đá nhỏ.

Những con thú nhỏ chạy trốn trong bóng tối và hai lần, rần bò nhanh trước mặt Hannibal và Harvey để trốn vào khe đá. Xa xa nghe tiếng chó sói đồng cỏ sủa. Một lúc, có một con chim to tướng cất cánh ngay bên chân Hans để bay nặng nề sang bên kia mỏ đá, đậu vào cây. Có lẽ một con chim mồi đang sẵn!

Nhưng vẫn chưa có dấu hiệu gì cho thấy Bob và Peter từng qua chỗ này... đột nhiên, có tiếng động dậm thùng màn đêm im lặng.

- Nghe! Hans đứng lại kêu.

Lại nghe tiếng lách cách kim loại.

- Bác có thấy gì không? Harvey hỏi.

- Không thấy gì hết, giáo sư lầm bầm.

- Đằng kia, Hannibal chỉ. Nhà chòi!

Hannibal phát âm từ cuối cùng hơi lớn tiếng. Lại nghe tiếng lách cách phía bên nhà chòi, rồi tiếng chạy. Rory hươ đèn pin lên. Khi đó, trong chùm sáng đèn pin, mọi người nhìn thấy một bóng người nhỏ chạy nhanh về hướng một chiếc xe đang đậu gần đó.

- Stebbin! Giáo sư Shay thốt lên. Lần này không được để hắn thoát!

- Bob ơi! Peter ơi! Hannibal gọi.

- Chạy theo tên vô lại ấy! Rory tức giận la lên.

- Stebbin, đầu hàng đi! Giáo sư ra lệnh, hơi ngáy thơ.

Người đàn ông trẻ đã đến được chiếc xe Volkswagen xanh lá cây, nhảy vào xe và nổ máy trước khi nhóm rượt theo kịp đi đến nhà chòi.

- Thằng khốn! giáo sư Shay chửi. Một lần nữa lại thoát khỏi tay ta!

Nhưng Hannibal không quan tâm đến Stebbin. Thám tử trưởng đang lo lắng đến số phận của Bob và Peter.

- Bob và Peter đâu rồi? Hẳn có làm gì hại hai cậu không? Hannibal nói khẽ.

Harvey chỉ nuốt nước miếng, thay vì trả lời. Ba người đàn ông cũng không nói gì. Hannibal lại nhìn xung quanh.

- Bob! Peter ơi! Hannibal gọi thêm một lần nữa.

Tiếng nói của Hannibal vang dội từ bậc thềm đá này sang bậc thềm đá khác. Tiếng dội lại trả lời cho Hannibal xuyên qua đêm tối... một tiếng dội lại đột ngột chuyển biến thành một tiếng kêu khác:

- Cứu với, Hannibal ơi! Bọn mình đây!

Tất cả lắng tai nghe.

- Babal ơi! Đây!

- Đúng hai anh rồi! Harvey vui mừng reo lên. Ta phải...

- Nhìn kìa! Giáo sư Shay ngắt lời. Trong nhà chòi có đèn sáng!

Đúng vậy, có những lần sáng ở cửa và cửa sổ nhà chòi. Hannibal lao đến, cùng cả nhóm. Đến cửa, thám tử trưởng nhìn ổ khóa và lay thử. Từ bên trong Peter la lên:

- Cửa sổ bên trái, Babal ơi! Kéo thanh gỗ ra!

Rory phóng ra cửa sổ mà Peter nói, kéo thanh cài cửa sổ, mở ra. Bob và Peter mỉm cười:

- Ôi! Peter thở dài, tưởng sẽ qua đêm ở đây rồi chứ... thậm chí có khi tệ hơn nữa!

- Trong khi bọn mình ở trong đây, có kẻ định lên vào, Bob giải thích. Khi đó bọn mình tắt đèn pin và đóng cửa sổ từ phía bên trong. Bọn mình vừa mới mở ra lại, khi nghe mọi người đến. Trước đó có kẻ đã nhốt bọn mình lại. Khổ thật!

- Kẻ định lên vào chính là Stebbin - giáo sư Shay khẳng định. Tất cả chúng ta đã thấy hắn bỏ chạy.

- Và có lẽ cũng chính hắn đã nhốt các cậu trước đó, Rory nói. Có trời mới biết tại sao hắn quay lại!

- Thôi! Bước ra khỏi đây đi! Hans ra lệnh.

Nhưng Bob lắc đầu:

- Không! Mời tất cả vào đây! Cuối cùng cũng tìm thấy cái đang tìm. Vào đây xem!

Không ai chờ mời lần hai. Năm vị cứu tinh lần lượt leo qua cửa sổ. Khi tất cả đã tập trung trong nhà chòi, Bob và Peter chỉ một hồ sơ để mở trên bàn, Hannibal đọc:

- Đơn đặt hàng đặc biệt số 143, của Angus Slunn, giao đến công trường: mười tám đan đẹo thành hình vuông. Tổng trọng lượng: một tấn.

Hannibal ngược mắt lên:

- Mười tấn đá! Hannibal lặp lại.

- Trọng lượng tổng cộng là một tấn, Peter nói thêm, tức một tám đan nặng một trăm ký! Không hiểu ông Angus muốn xây cái gì với mười tấn đá nặng thế này? Hay là một tượng đài?

Hannibal hoàn toàn sững sốt.

- Ở Hồ Con Ma không có tượng đài nào! Rory tin tưởng nói.

- Hay là ở nơi khác? Giáo sư Shay gợi ý.

- Một tượng đài xây cho bà Laura, đến lượt Harvey giả thiết, có thể là ở thành phố...

- Không, Hannibal nói, mình tin chắc rằng món quà dành cho bà Laura nằm đúng ở Hồ Con Ma. Chỉ còn phải tìm địa điểm chính xác. Quyển nhật ký của ông Angus nói về điểm này rõ lắm. Nhật ký nói rằng ông Angus luôn luôn quay về nhà để chuẩn bị món quà bất ngờ ấy.

- Nếu vậy, giáo sư Shay nhận xét, ông Angus giấu kết quả lao động ấy... Phải, có lẽ là vậy... Ông ấy giấu khéo đến nỗi không ai thấy hết...

- Trừ phi, vật ấy quá đồ sộ đến nỗi không thấy! Bob chỉnh. Có thể nó chình ình trước mắt ta, đến nỗi ta không hề để ý đến nó. Hãy nhớ đến Bức thư lấy cắp, truyện của Edgar Poe. Không ai thấy nó, bởi vì nó nằm trước mặt mọi người.

- Điều duy nhất mà mình nhìn thấy, là trẻ lắm rồi và mình rất đói bụng! Peter nói thẳng thừng. Về nhà và ăn! Không còn gì hay hơn mà làm đâu!

Mọi người cười.

- Mời tất cả về nhà ăn tối! Harvey nói. Các anh chỉ cần gọi điện thoại về nhà báo thôi. Mẹ sẽ đãi mọi người một bữa ăn ngon và ta sẽ có thời gian suy nghĩ về chuyện hôm nay.

- Đề nghị này hay đấy, giáo sư Shay mỉm cười tán thành. Trừ phi bà Slunn cho rằng đám săn lùng kho báu này quá đông!

- Không có đâu. Mẹ sẽ rất vui! Harvey khẳng định.

Cả nhóm nhanh chóng rời khỏi mỏ đá cũ. Bob và Peter cho xe đạp lên xe tải nhẹ, rồi bốn cậu cùng leo lên đó. Trong khi Hans nổ máy, Peter quay sang nói:

- Này Hannibal! Mình nhớ hôm bữa cậu có nói thế này... Cậu nói vụ bí ẩn giống như một trò chơi ghép hình và ta chỉ tái tạo lại bức hình được nếu có trong tay mọi mảnh của nó...

Peter nở một nụ cười thật rộng:

- Mình nghĩ là bây giờ đã có đủ mọi mảnh hình rồi! Chỉ còn mỗi việc ghép lại là xong!

19. Hannibal Tái Tạo Trò Chơi Ghép Hình

Chỉ sau khi xong bữa ăn ngon dọn trên bàn, bà Slunn mới cho phép khách sang phòng khách nói chuyện. Giáo sư Shay bước dọc bước ngang.

- Nhất định phải tìm ra lời giải! Ông tuyên bố. Nếu không, Stebbin và Java Jim sẽ ăn cắp kho báu mất. Nay ta đã biết rõ hai tên làm việc chung với nhau.

- Ta chưa có bằng chứng. - Hannibal nhận xét - Nhưng cháu đồng ý với bác là phải nhanh chóng giải vụ này. Ta đã có trong tay tất cả những gì có thể giúp ích cho ta: quyển nhật ký và bức thư. Mà cháu nghĩ ông Angus không dám đưa ra một bài toán khó quá cho bà Laura đâu: phải làm thế nào bà có thể giải ra chứ.

- Đúng, Rory nói. Tôi cũng đồng ý. Nhưng trò ghép hình này đã được nghĩ ra cho một người nhất định... và cách đây hơn một trăm năm! Ta đã cố làm hết sức, nhưng, như tôi đã nói, bây giờ đã quá trễ để hy vọng tìm ra câu giải đáp. Bao nhiêu thời gian đã trôi qua rồi!

- Trời ơi! Chú Rory, chú nói như thể chú không muốn tìm ra kho báu vậy! Harvey phản đối quyết liệt.

- Nếu giỏi, thì tìm ra đi! Rory càu nhàu.

Hannibal đang mang quyển nhật ký của ông Angus dưới áo sơ mi, đặt áp sát ngực, cậu rút nhật ký ra khỏi chỗ giấu độc đáo ấy và mở ra. Bob và Peter xúm lại quanh thám tử trưởng.

- Có bốn giai đoạn chính trong cuộc đời ông Angus, Hannibal tóm tắt lại, tương ứng với “ngày tháng” mà ông bỏ ra để xây dựng món quà bất ngờ dành cho bà Laura. Bây giờ ta phải cố gắng xem những giai đoạn này qui tụ về cái gì và liên quan thế nào đến bí mật Hồ Con Ma, tức là đến chính con ma. Cuối cùng, ta phải tìm xem cái gương có liên quan gì đến bí mật ấy.

Rory, đang ngồi cạnh cửa sổ phá lên cười thật to.

- Cứ trộn chung tất cả với nhau! Anh chàng Tô Cách Lan chế giễu. Rồi hãy lao theo một con ma đang ở nước khác. Khi bắt được nó rồi, bảo nó soi gương!

Bob định cãi. Nhưng bà Slunn nghiêm khắc trừng mắt nhìn Rory, rồi quay sang Hannibal:

- Trong khi mọi người đến mở đá, bà nói, tôi đã tìm kiếm khắp nơi. Rất tiếc! Tôi không thấy món đồ nào mang nhãn hiệu Right trong nhà này hết!

Hannibal gật đầu.

- Dù có vật gì đi nữa, Hannibal thở dài, nó cần thiết để cho món quà bất ngờ dành cho bà Laura được hoàn hảo. Theo bức thư, ta còn phải nghĩ đến những gì ông Angus yêu thích ở nhà, bên Tô Cách Lan.

- Món quà bất ngờ này phải là một cái gì đó to lớn, Harvey nói.

- Không hiểu ông Angus có thể xây cái gì bằng đồng gỗ mỏ và đám công nhân đồng đảo kia? Giáo sư Shay thở dài. Gỗ đó đâu mất hết rồi?

- Và không hiểu ông Angus bố trí một tấn tấm đan to ở đâu, Bob nói thêm. Không thể nào nói rằng mười khối đá kích thước như thế là dễ giấu kín!

- Này! Peter la lên. Công việc thường nhật của thợ mỏ là gì? Babal ơi! Cậu thường nói rằng luôn luôn phải nghĩ đến cách giải thích đơn giản nhất. Vậy thì bình thường, các thợ mỏ hay đào đất! Thợ mỏ đào những lỗ thật to và dùng gỗ mỏ, có khi cả đá to để chống đỡ các công trình của mình... Ta đã kết luận rằng ở đây không có mỏ... Nhưng rất có thể có một phòng ngầm dưới đất!

Giáo sư Shay đột ngột ngừng bước tới bước lui.

- Lỗ? Ông lặp lại. Dưới đất à?

- Tại sao lại không? Peter nói nữa. Đó là một cách giấu kho báu rất hay. Và có thể ông Angus mua một cái tay cầm bằng đồng hay một cái đèn ở cửa hàng Right để trang trí cho phòng mật!

- Nhưng ông ấy đã đi lấy cái gì trên đảo Cabrillo? Hannibal hỏi. Mà mình nghĩ một phòng mật không phải là món quà hay cho bà Laura đâu. Hãy nhớ rằng ông Angus định làm món quà bất ngờ cho bà vợ trước. Sau đó, ông mới cho kho báu thêm vào món quà.

Từ khi Peter nói đến cái lỗ to dưới đất, giáo sư Shay đứng yên, chìm đắm trong suy nghĩ. Ông đột ngột hoàn hồn, bước đến gần Rory, cạnh cửa sổ.

- Anh McNab này, giáo sư hỏi anh chàng Tô Cách Lan, anh có nghĩ là có thể có phòng mật không?

- Không! Rory sáng giọng đáp.

Qua cửa sổ, giáo sư liếc nhìn hồ nhỏ xiu có cây tối tăm. Đột nhiên, ông quay lại, mắt sáng rỡ.

- Hình như Peter nói đúng! Giáo sư kêu. Vùng đất cao ở Tô Cách Lan thường có nhiều hang động giấu kín. Chị Slunn à, trong thư yêu cầu phải nghĩ đến cái mà ông Angus yêu thích ở Tô Cách Lan, nhưng chị không biết đó là gì. Chính là...

- Hang động ngầm dưới đất nơi bà Laura và ông Angus hay hẹn hò gặp nhau lúc còn trẻ, Hannibal kết thúc câu. Đó là điều duy nhất mà vợ ông biết!

- Phải, một hang động mà ông Angus đã tái tạo lại ở đây, giáo sư Shay nói tiếp. Và cái mà ông mang về từ đảo Cabrillo, có thể là bộ đồ kiểu Tây Ban Nha và thậm chí cho hang động dưới đất.

- Một chiếc gương nữa! Bob kêu.

- Đúng, đúng! (giáo sư nhỏ bé gật đầu lia lịa). Chắc chắn là vậy! Các bạn ơi, dường như ta đoán đúng rồi! Hang động ngầm chắc là giấu kín lắm, và với thời gian, có lẽ cửa vào đã trở nên rất khó tìm. Nhưng ta sẽ tìm ra. Đầu giờ sáng mai, ta sẽ rà soát thật kỹ vùng xung quanh.

- Sao không đi ngay tối nay? Peter kêu. Ta sẽ mang đèn theo.

Giáo sư Shay lắc đầu.

- Tôi nghĩ ta sẽ không tìm thấy gì lúc trời tối đen như thế này. Ngoài ra, mọi người đã mệt mỏi rồi. Sau một đêm nghỉ ngơi, ta sẽ lại sức và hăng hái hơn.

- Kho báu cũng không bay mất đâu! Bà Slunn cương quyết kết luận. Harvey phải lên phòng ngủ ngay.
 - Nhưng chắc chắn Stebbin và Java Jim đang lảng vảng rình rập quanh đây! Harvey phản đối.
 - Đối với bọn chúng, cũng như đối với ta, đêm tối cũng đen như nhau, giáo sư nhận xét, mà có những lúc phải chịu rủi ro chứ. Đối với ta, đây là một rủi ro rất mỏng manh!
- Bốn cậu thở dài đành nhượng bộ. Trong thâm tâm, bốn bạn đều hiểu rằng giáo sư nói đúng, nhưng dù sao, bốn bạn vẫn sẽ cảm thấy đêm quá dài. Peter nói lên suy nghĩ chung:
- Từ đây đến ngày mai, bọn mình sẽ không ngủ được bao nhiêu!
 - Vậy hãy tưởng tượng thử chỗ ông Angus xây hang động bí mật! Sáng mai ta sẽ gặp nhau ở đây để bắt đầu tìm kiếm.
 - Đừng chờ tôi nhé! Rory đột ngột nói. Tôi không muốn biến thành trò hề đâu.

Giáo sư Shay lái xe hòm ra về. Hannibal, Peter và Bob giúp Hans chất lên xe những món đồ cũ mà bà Slunn đã soạn ra cho chú Titus, rồi lên ngồi phía sau. Hans lái xe dọc theo con đường ngoằn ngoèo qua rừng, ra đến con đường lớn, quẹo trái, rồi chạy thật nhanh về Rocky. Suốt một hồi, Ba Thám Tử Trẻ im lặng. Rồi Hannibal hỏi:

- Theo các cậu, làm thế nào mà ông Angus đánh dấu được vị trí hang động bí mật?
- Có thể bằng cách chôn những cục đá to ở cửa vào, Peter trả lời, vừa chôn một cách tự nhiên vừa chỉ dẫn cho bà Laura?
- Hay bằng cách trồng một cây? Bob nói tiếp. Một trong những loại cây mọc gần nhà ông, bên Tô Cách Lan.
- Cây! Hê hê! Có thể lắm đấy!
- Hay gương! Peter la lên. Dưới đất, hay trên cây... mà bà Laura có thể nhìn thấy từ một nơi nhất định.
- ... Từ một cửa sổ bà thường ưa ngồi, Hannibal tiếp, hay từ trên tháp canh gác!
- Trời! Bob reo lên. Mình dám cuộc có một giả thiết đúng. Đúng đấy, Hannibal à, mình tin chắc như thế.

Hannibal gật đầu tán thành, rồi lại lo ngấm nhìn những ngôi nhà đầu tiên của Rocky.

- Chỉ có một điều làm mình thắc mắc, sau một hồi Hannibal nói. Hãy nhớ lại bức thư của ông Angus. Thư nói đến “bí mật Hồ Con Ma”... con ma canh gác xem có kẻ thù đến từ biển cả hay không. Hang động giấu kín không phải là nơi lý tưởng để canh chừng hồ!
- Khi tìm ra hang động bí mật, ta sẽ hiểu ra, Peter lặc quan nói.
- Phải, có thể cậu nói đúng! Hannibal đồng tình.

Hans đưa Peter và Bob về nhà, rồi nhanh chóng về Thiên Đường Đồ Cổ.

Hannibal thao thức rất lâu, mở mắt nhìn, nhưng không thấy ánh đèn Noel ở Rocky. Cuối cùng, mắt Hannibal nhắm lại, nhưng cậu lại mơ đến phòng mật, những tấm đan to, gỗ mỗ, hòn đảo Cabrillo và ông Angus...

Rồi đột ngột, Hannibal vụt ngồi dậy trên giường. Cậu nửa tỉnh nửa ngủ. Mí mắt chớp chớp. Bên ngoài trời vẫn tối, nhưng mặt đồng hồ dạ quang chỉ gần tám giờ... Mưa to gõ lách tách trên mái nhà, phía trên đầu.

Nhưng Hannibal không hề quan tâm đến trời mưa. Ánh nhìn chăm chăm, bất động trên giường, Hannibal nghĩ đến vụ bí ẩn Hồ Con Ma: giải đáp vừa mới phát hiện lên đột ngột!

20. Chìa Khóa Vụ Bí Ẩn

Hannibal rửa mặt đánh răng trong nháy mắt, rồi điện thoại hẹn Peter và Bob có mặt ở kho bãi Thiên Đường Đồ Cổ mười lăm phút nữa.

- Vụ bí ẩn đã giải xong rồi, thám tử trưởng thông báo. Đáng lẽ mình phải hiểu ra sớm hơn. Mình thật là mù quáng! Tối nhanh nhé!

Rồi Hannibal gọi Harvey.

- Anh biết kho báu nằm ở đâu rồi, Harvey à, thám tử trưởng tuyên bố. Em hãy chuẩn bị cuộc, xăng, lấy áo mưa và chờ bọn anh. Hans sẽ chở ta đi!

Trong khi Hannibal nuốt nhanh bữa ăn sáng, chuông điện thoại reng. Giáo sư Shay gọi:

- Suốt đêm, tôi cứ nghĩ đến cái hang mật ấy, Hannibal à, và tôi nghĩ tôi đã đoán ra được cách ông Angus đánh dấu vị trí hang! Con ma...

- Thưa bác, không có hang động mật nào hết ạ - Thám Tử Trưởng đáp. Cháu tin chắc mình đã tìm ra được chìa khóa của vụ bí ẩn.

- Cái gì! Giáo sư thốt lên. Cậu nói là không có hang mật à? Vậy thì sao?... Nói nhanh đi Hannibal!

- Cháu sẽ kể chi tiết cho bác sau. Hẹn gặp bác ở Hồ Con Ma!

- Tôi đến ngay.

Mười phút sau, Ba Thám Tử Trẻ gặp nhau ngoài sân kho bãi, dưới trời mưa tầm tã. Hans đến nhanh cùng chiếc xe tải nhẹ. Ba cậu vội vàng lên xe. Bob và Peter hết sức nóng ruột hồi dồn dập sắp:

- Babal, nói nhanh cho bọn mình nghe đi!

- Thế này, Hannibal giải thích. Đêm nay, khi xoay vòng trong đầu các dữ liệu đề bài toán một lần nữa, mình nhớ lại một điều mà Bob đã nói hôm qua. Khi đó, sự thật hiện ra trong đầu mình!

Peter rên rỉ.

- Làm ơn đừng để bọn mình chờ nữa! Bob nói gì?

- Bob gợi ý rằng ông Angus có thể trồng một cây để làm dấu. Mà ông đã làm đúng như vậy.

- Cây à! Peter thốt lên.

- Không phải là cây giống như bên Tô Cách Lan, như Bob nghĩ, mà là một cây có vẻ bề ngoài làm cho bà Laura nhớ đến ngôi nhà quê hương. Thế là ông ra đảo Cabrillo để mua một cây bách cong queo giống con ma. Ông Angus đã trồng một con ma bên Hồ Con Ma, các cậu à!

- Trời đất! Bob kêu. Vậy, nếu mình hiểu đúng, thì chỉ còn việc tìm cây bách già cổ ấy.

- Không dễ đâu, Peter nhận xét. Xung quanh nhà gia đình Slunn toàn là cây cối, khắp mọi phía. Làm sao tìm ra được đúng cây đó?

- Cậu thử suy nghĩ một chút, Hannibal nói. Cậu hãy nhớ đến công nhân và gỗ mủ mà ông Angus đi tìm ở Powder Gulch. Bao nhiêu vật liệu và nhân công là không cần thiết để chỉ xây dựng một hang động đơn giản. Vậy nếu gỗ và những thứ còn lại đã không được dùng để đào mủ, mà cũng không phải để xây hang động ngầm, thì để làm cái gì? Suy nghĩ riết, mình kết luận rằng mục đích mấy tấm ván không phải là để chống đỡ đất mà... để chứa nước.

- Cậu nói sao? Bob la lên.

- Đơn giản thế này thôi: đúng là thợ mủ mà ông Angus thuê đã đào một cái lỗ, nhưng trong khi họ đào, phải ngăn không cho nước tràn vào cái lỗ ấy. Gỗ mủ và cột chống đỡ đã được dùng để làm việc đó. Cái mà ông Angus quan tâm, là phần đất mà người ta lấy ra từ cái lỗ. Khi xong việc, ông Angus mua mười tấm đan lớn để làm thành một con đường... một lối đi... lối đi của con ma! Ông ra đảo Cabrillo mua một cây bách. Và vật mà ông mua ở cửa hàng Right là một cái đèn thuyền!

Cuối cùng, Bob và Peter cũng hiểu ra cái mà thám tử trưởng để cho hai bạn thử đoán:

- Đảo! Bob và Peter đồng thanh kêu. Hòn đảo ngay giữa hồ nhỏ!

- Đúng! Hannibal rạng rỡ tuyên bố. Ông Angus đã xây hòn đảo nhỏ này, ở Hồ Con Ma. Đó chính là món quà bất ngờ dành cho bà Laura. Mọi người cứ nghĩ rằng ông Angus tìm thấy hồ và đảo có sẵn, và nhớ đến quê hương. Nhưng không phải vậy! Ông đã xây hòn đảo! Lúc đầu, có lẽ có mũi đất nhỏ nhô ra hồ. Có lẽ ông Angus dùng đất để làm đảo. Ván gỗ và cột chống đỡ giữ nước hai bên. Xây xong đảo, chỉ cần tháo ván gỗ để nước tràn vào choán chỗ mũi đất đã biến mất. Rồi đặt mấy tấm đan. Khi đó, ông Angus trồng cây ma để nhớ đến truyền thuyết Tô Cách Lan. Cái đèn, treo ở đầu cây sào, bổ sung cho phong cảnh. Nói cách khác, ông Angus đã tái tạo lại cái mà ông “yêu thích ở nhà”... cảnh nhìn hồ! Ông nghĩ bà Laura sẽ thích phong cảnh gợi nhớ ấy. Chỉ khi ông biết thuyền trưởng Argyll Queen đang lòng ông, ông mới nghĩ đến việc dùng hòn đảo làm chỗ giấu. Ông để lại bức thư và quyển nhật ký thứ nhì để chỉ chỗ giấu!

Bob và Peter há miệng khâm phục sự thông minh của sếp! Cuối cùng Bob nói khẽ:

- Không ai biết hết, ngoại trừ Angus và đám thợ mỏ. Nhưng thời ấy, thợ mỏ đi lại nhiều, làm việc nay đây mai đó! Việc xây đảo không có gì bí mật cả. Khi cuộc săn lùng kho báu bắt đầu, người ta đã quên mất nguồn gốc hòn đảo. Sau này, gia đình ông Angus cũng nghĩ hòn đảo là kết quả của tạo hóa y như cái hồ! Do quyển nhật ký thứ nhì bị thất lạc, con cháu ông Angus không hề biết ông đã thuê thợ mỏ.

- Thật may là bọn mình đã tìm ra quyển nhật ký ấy! Peter thốt lên. Chỉ còn tìm ra kho báu là xong!

- Coi như xong, Hannibal tin tưởng khẳng định.

- Mình còn thắc mắc một chi tiết nữa, Bob nói khẽ. Ý ông Angus muốn nói gì khi viết: “nhìn bí mật trong gương”?

- Hồ giống như gương, Peter gợi ý.

- Mình nghĩ mình sẽ trả lời được câu hỏi của cậu, Bob à, Hannibal nói. Nhưng mình muốn đến nơi đã.

Xe tải nhẹ sắp đến nơi, thì Hans thắng đột ngột, khiến ba hành khách trẻ bị ngã vào nhau. Cả ba nhảy xuống đất, chạy ra phía trước.

Cách đó vài mét, xe hòm của giáo sư Shay đang dừng cạnh một bụi thông, cửa trước rộng mở. Giáo sư đang ngồi sau tay lái, Harvey cúi xuống ông.

- Có chuyện gì vậy bác? Hans lo lắng hỏi. Bác không khỏe à?

- Một chút nữa... sẽ đỡ hơn, giáo sư vừa nói vừa xoa cằm.

Khi thấy Ba Thám Tử Trẻ, ông ngồi thẳng dậy.

- Java Jim, ông giải thích. Tôi vừa mới đến được vài phút. Đột nhiên tôi nhìn thấy hắc trên đường. Tôi dừng xe ngang tầm với hắc để tóm hắc, nhưng hắc nhanh hơn. Chính hắc tấn công tôi. Tôi thấy hắc chạy trốn vào đám cây.

- Java Jim! Hannibal thốt lên. Nếu vậy, không được để mất giây phút nào. Harvey! Dụng cụ đâu! Nhanh lên!

21. Bí Mật Của Con Ma

Chẳng bao lâu, bà Slunn nhìn theo nhóm gồm bốn cậu và thêm Hans, giáo sư Shay, lên đường ra hồ, dưới trời mưa tầm tã. “Lối đi của con ma” dẫn cả bọn đi hàng một ra đến hòn đảo nhỏ xíu rải đầy lá kim thông.

- Truyền thuyết kể rằng con ma canh chừng kẻ thù đến, Hannibal nhắc lại. Vậy ta phải tìm “con ma”, tức cây bách cong queo, trên điểm cao nhất của hòn đảo!

Trên đỉnh cao nhất, có cây sào với cái đèn. Peter tháo đèn ra để xem xét.

- Hannibal, cậu nói đúng! Peter kêu. Vật này có miếng đồng khắc chữ Right.

- Nhanh lên! Tìm cây bách đi, Hannibal ra lệnh.

Cả nhóm không phải đi xa.

- Nó đây rồi! Giáo sư đắc thắng thông báo.

Đó là một cây bách dị dạng, giống y như những cây trên đảo Cabrillo. Dưới mưa, trông nó rất giống một con ma hình người, với cái đầu bù xù và tay cong queo dang ra về hướng hồ.

- Nhìn kìa, Bob vừa nói vừa chỉ ngôi nhà gia đình Slunn. Từ nhà, hầu như không thể thấy cây nổi, nó bị những cây to hơn che khuất. Hèn gì ta không để ý đến nó!

- Có thể, vào thời ông Angus, thì nhìn thấy cây rất rõ, Hannibal đánh giá. Nhưng mấy cây bách dị hình này mọc chậm lắm. Trong một thế kỷ, có lẽ cây này không lớn được bao nhiêu so với mấy cây xung quanh.

- Thôi, bàn về cây cối như vậy là đủ rồi, Peter nóng lòng lắm lắm. Đào đi! Đường như chúng ta đến trước. Java Jim chưa qua đây. Không có dấu vết đào bới nào.

- Bắt đầu đi, anh Peter! Harvey vừa kêu vừa chụp lấy một cây cuốc. Ta hãy đào quanh cây bách.

- Không, Hannibal bình tĩnh nói. Không phải ở đó!

Mọi người ngạc nhiên nhìn thám tử trưởng.

- Nhưng bức thư nói đến con ma, giáo sư Shay nhắc nhở. Chắc là kho báu ở đây thôi!

- Bức thư còn khuyên nhìn bí mật trong gương! Do ở đây không có gương, ta phải hiểu “giống như trong gương”. Một tấm gương phản chiếu các đồ vật đảo ngược lại. Vậy ta phải hiểu ngược lại cách con ma chỉ để tìm kho báu.

Hannibal chỉ vào cánh tay gầy còi dài của “con ma” hướng về hồ.

- Thay vì nhìn về hướng nó chỉ, ta hãy xem hướng đối ngược. Ta thấy gì nào?

Hannibal vừa nói vừa ra đứng trước cây bách nhìn. Mọi người xúm sau lưng Hannibal.

- Trời mưa lớn quá, không thấy gì hết, Bob nói. Trời tối quá.

- Harvey ơi, đưa đèn pin đây.

Hannibal đặt đèn pin song song với cành cây, rồi bật sáng lên. Chùm sáng đâm thủng màn mưa giống như đèn pha vào một khoảng đất bằng phẳng, phủ đầy bụi cây.

- Đi, các bạn ơi! Thám tử trưởng kêu.

Tất cả chạy theo Hannibal. Và đột nhiên, mọi người thất vọng đứng lại. Nếu địa điểm đã được chọn rất hay để cất giữ kho báu, thì kho báu đã bay mất. Thật vậy, một cái lỗ to tướng nằm dưới chân nhóm người tìm kho báu.

- Người ta đã lấy cắp kho báu! Harvey tức giận nói.

- Có ai đã đến trước bọn mình, Peter cầu nhàu.

Giáo sư Shay cúi xuống lượm một cái gì đó.

- Nút áo bằng đồng. Java Jim! Chính hắn đã chiếm mất kho báu. Khi gặp tôi, có lẽ hắn đã ra tay xong rồi.

- Ta hãy đi báo cảnh sát, Hans khuyên.

Thế là nhóm người quay về nhà gia đình Slunn, gọi điện thoại cho cảnh sát trưởng Reynolds, giải thích rằng Ba Thám Tử Trẻ cần trợ giúp để bắt Java Jim. Sau đó, Hannibal lôi kéo mọi người ra chỗ giáo sư Shay bị tên vô lại tấn công. Khu xung quanh xe hòm không tiết lộ được điều gì, nhưng đột nhiên, giáo sư chỉ một khoảng bùn, cách xe ông không xa. Dấu ủng in rõ, đi theo hướng về con đường lớn.

- Tên cướp! Giáo sư la lên. Chắc là hắn có xe chờ gần đây. Giờ hắn đã đi xa rồi!

Hannibal cúi xuống nhìn dấu chân còn mới.

- Java Jim không mang nặng khi qua đây! Thám tử trưởng tuyên bố. Khi bác gặp, hắn đi tay không à?

- Đúng, giáo sư nói. Có lẽ hắn đã mang kho báu ra xe rồi. Hắn quay lại vì một lý do nào đó. E rằng ta sẽ không bao giờ tóm lại được hắn.
 - Có thể, Hannibal nói khẽ. À, Harvey ơi, chú Rory đâu rồi?
 - Sáng nay, em không gặp chú. Hình như chú ra ngoài.
 - Em bảo chú Rory chỉ ở nhà em mới được một năm thôi à? Tự chú đến ở à?
 - Thì... chú có thư của một người mà nhà em quen bên Tô Cách Lan. Chú biết hết về gia đình mẹ con em và về ngôi nhà cũ.
 - Bất cứ ai cũng có thể hỏi và nắm thông tin! Peter ngắt lời. Hannibal ơi, cậu nghĩ Rory đồng lõa với Java Jim hả... hay thậm chí chính là Java Jim?
 - Vóc dáng bằng nhau, Hannibal thừa nhận. Và ngay từ đầu chú Rory cố ngăn cản không cho ta tìm kho báu. Chú Rory vắng mặt ở Hồ Con Ma hai lần mà Java Jim toan lấy cắp quyền nhật ký!
 - Và chú ấy biết bọn mình ra mỏ đá, Bob nhắc lại. Chú là người đầu tiên được bọn mình thông báo về tấn đá granit đặt mua ở hãng Ortega. Rất có thể chú ấy đã nhốt bọn mình trong nhà chòi, rồi quay lại đây đập phá xưởng hun khói thịt. Lúc ấy chú không biết rằng đá granit là những tấm đan.
 - Nhưng ta đã thấy Stebbin ở nhà chòi, giáo sư Shay bắt bẻ.
 - Phải, nhưng lúc đó Stebbin đang thử mở khóa. Nếu trước đó đã nhốt Bob và Peter thì Stebbin đã không làm thế. Stebbin đã biết rằng cửa bị khóa. Ngoài ra... ngay sau khi nhà xe bị cháy... có ai thấy kẻ mà ta đuổi theo đâu?... Không ai thấy! Ta chỉ chạy do Rory nói là có người. Hay chú ấy nói láo?
 - Cậu nghĩ chính chú Rory định lấy cắp quyền nhật ký trong nhà xe à? Bob hỏi. Và chú ấy nói là đã nhìn thấy Java Jim, trong khi chú ấy chính là Java Jim?
 - Các anh quên rằng bác Shay đã thấy một người! Harvey bắt bẻ. Bác nghĩ là Stebbin.
 - Bởi vì tôi đang nghĩ đến Stebbin, giáo sư thú nhận. Thật ra, rất có thể tôi chỉ tưởng tượng thôi. Rory cứ nói là có thấy người... và tôi cứ nghĩ là Stebbin, thế thôi!
 - Chính chú Rory là kẻ trộm! Peter la lên. Chú ấy đã lấy...
 - Tôi lấy cái gì...? Một giọng nói vang như sấm gầm lên.
- Anh chàng Tô Cách Lan đang đứng đó trừng mắt nhìn cả nhóm... Hannibal xúc động tựa capô xe hòm của giáo sư Shay, thả rơi đèn pin. Hannibal cúi xuống lượm lên lại.
- Hans! Giáo sư la lên. Tóm lấy Rory!
- Hans đứng dậy. Nét mặt thám tử trưởng rất lạ. Hannibal lại chạm vào xe giáo sư một lần nữa, nét mặt khó hiểu. Rồi Hannibal quay sang Hans.
- Không phải đâu, anh Hans! Thám tử trưởng nói với một giọng cương quyết. Anh cứ để chú Rory yên. Không phải chú ấy là thủ phạm. Em lầm!

22. Kho Báu Hải Tặc

Hans do dự, hết nhìn Hannibal, đến nhìn giáo sư Shay. Giáo sư lại ra lệnh:

- Bắt lấy McNab, Hans ơi!... Hannibal! Thức tỉnh đi chứ! Cậu thừa biết Rory là thủ phạm mà.
 - Chú ấy nhốt bọn mình ở mỏ đá, Bob nhắc lại.
 - Và toan lấy cắp quyền nhật ký trong nhà xe, Peter nói thêm.
- Rory tái mặt. Hans đặt bàn tay to tướng của mình lên vai Rory.
- Đúng yên nhé!

Nhưng Hannibal lắc đầu.

- Đúng là chú Rory toan lấy cấp quyền nhật ký và nhốt Bob và Peter trong nhà chòi. Cũng chính chú ấy đập phá xưởng hun khói. Nhưng chú không phải là Java Jim, và chú không lấy cấp kho báu.

- Vậy cậu nghĩ là Java Jim và Stebbin!

- Stebbin không chạy theo kho báu. Thậm chí, theo một kiểu, hình như Stebbin muốn giúp ta nữa kìa. Khi lên vào bộ tham mưu, Stebbin không lấy cấp quyền nhật ký của ông Angus mà chỉ chụp lại, để không cản trở chúng ta. Điều khác nữa: ta chỉ thấy Stebbin khi có Java Jim đâu đó. Stebbin đi theo Java Jim, cũng giống như đi theo ta. Ở Santa Barbara, Stebbin định nói chuyện với ta, nhưng ta đã làm Stebbin hoảng sợ. Minh chắc chắn là chính Stebbin đã nhờ một thằng bé báo tin cho anh Hans về chỗ ta bị té. Và Stebbin cũng định thả tự do cho Bob và Peter khi bị ta nhìn thấy ở mỏ đá.

- Cậu cho rằng Java Jim hoạt động một mình à? Bob hỏi.

- Có và không. Java Jim là một nhân vật rất lạ lùng, Hannibal giải thích. Mặc dù trông như người ở vùng khác, nhưng lại rất rành vùng này. Hắn đến kho bãi Thiên Đường Đồ Cổ ngay sau khi Bob ghé qua Hội Sử Học. Hắn đột nhập vào trụ sở Hội Sử Học, ngày mà ta ra đảo Cabrillo. Nhưng để làm gì? Ngược lại, hắn không cần qua ông Pigeon để biết rằng báo lưu cũ nằm ở Santa Barbara: hắn đi thẳng đến ông Widmer. Làm sao hắn biết được rằng bác Widmer đang giữ báo lưu.

- Ủi chà! Cậu nói đúng. Làm thế nào hắn biết được?

- Peter à, hắn biết được, bởi vì hắn biết rõ lịch sử vùng này. Hắn là chuyên gia! Chú Rory không phải là người duy nhất xuất hiện ở Powder Gulch sau khi ta bị rắc rối với Java Jim. Giáo sư Shay cũng có mặt ở đó. Mà giáo sư Shay lại là chuyên gia về sử học. Java Jim và giáo sư là cùng một người duy nhất. Chính giáo sư đã lấy cấp kho báu!

Giáo sư Shay đứng cười dưới mưa:

- Buồn cười quá, cậu ơi! Tôi sẽ không thêm bào chữa nữa. Cậu lầm to từ A đến Z. Mà tôi nhỏ gầy hơn tên vô lại kia nhiều!

- Không hơn bao nhiêu. Áo vét thủy thủ dày làm cho bác mập ra.

Hans, Rory và ba cậu chứng hứng nhìn Hannibal. Thám tử trưởng vẫn bình tĩnh nói tiếp với giáo sư:

- Tối hôm qua, khi Peter nói đến cái lỗ dưới đất, bác đã đoán ra sự thật trước tội cháu. Ban đêm, bác đã mò ra đảo và khi trời bắt đầu sáng, bác đã đào kho báu lên. Khi đi ngang qua nhà gia đình Slunn, bác đã nghe chuông điện thoại reng. Để kiểm tra xem cú điện thoại có nguy hiểm đối với bác hay không, bác đã kê tai vào cửa nghe lén. Theo những câu trả lời của Harvey, bác đã hiểu rằng tội cháu nắm được lời giải của vụ bí ẩn. Nếu ôm kho báu trốn đi lúc đó, bác sẽ bị lộ. Khi phát hiện lỗ hổng trống không, sau này tội cháu có thể nghi bác. Nên bác lên vào nhà xe để dùng máy điện thoại trong đó và bác đã gọi cháu như thể bác đang ở nhà. Sau đó, bác chỉ việc bình thản ngồi trong xe chờ tội cháu để kể câu chuyện bịa đặt: Java Jim đã tấn công bác và lấy kho báu đi! Bị hướng nhầm, cảnh sát chỉ nghĩ đến việc truy lùng một tên râu hoang tưởng!

Có tiếng còi xe cảnh sát hú lên. Bây giờ, mọi người đều nhìn giáo sư Shay.

- Hannibal, cậu có khả năng chứng minh những gì cậu vừa mới nói không? Giáo sư hỏi với một nụ cười khinh bỉ.

- Tất nhiên. Bác đã lầm to khi nói là bác đang gọi điện thoại cho cháu từ nhà bác, lúc tám giờ sáng và thông báo rằng bác sẽ lên đường đi gặp tội cháu. Bởi vì trước tám giờ, trời đã mưa xối xả.

- Mưa?... Có liên quan gì?...

- Nền đất dưới xe bác hoàn toàn khô ráo, Hannibal nói. Và máy xe của bác đã nguội lạnh. Vậy là bác có mặt ở đây từ lâu lắm rồi.

Thấy mình bị lộ, giáo sư Shay tức giận kêu lên một tiếng, rồi đột ngột bỏ chạy về hướng con đường lớn. Khi ông sắp đến những cây đầu tiên của phần rừng thưa, hai chuyện xảy ra cùng một lúc. Một bóng người bắn ra từ sau cây, tóm lấy giáo sư, và xe cảnh sát đến hiện trường, với tiếng thắng kêu rít.

Shay và người kia lẫn lộn vào nhau. Hai cảnh sát chạy đến để cản hai người. Cảnh sát trưởng Reynolds, Ba Thám Tử Trẻ và các bạn cùng đi theo. Mọi người nhận ra rằng đối thủ của giáo sư Shay chẳng ai khác là Stebbin!

- Chuyện gì vậy? Cảnh sát trưởng hỏi. Chàng trai trẻ đang vật lộn với giáo sư Shay có phải là tên trộm không? Ủa... đó là Stebbin mà!

- Tôi đúng là Stebbin, nhưng tên trộm là Shay!

- Chú ấy nói đúng! Hannibal la lên và nhanh chóng tóm tắt lại toàn bộ câu chuyện. Dường như, - Hannibal kết thúc - chú Stebbin chưa hề lấy cắp cái gì. Có lẽ chú ấy đã phát hiện rằng giáo sư đang săn lùng kho báu và bị giáo sư tống khứ đi chỗ khác bằng lời tố giác giả mạo.

- Đúng! Stebbin cương quyết khẳng định. Khi được tạm tha nhờ hạnh kiểm tốt, tôi đã bám theo Shay với hy vọng chứng tỏ mình vô tội.

Bị cảnh sát tra hỏi nghiêm khắc, rốt cuộc giáo sư Shay chịu thú nhận rằng ông đang giữ kho báu.

- Tôi để dưới yên sau xe, ông giải thích. Trong đó có bố trí chỗ giấu kín đáo.

Trong đó, cảnh sát tìm thấy bộ y phục Java Jim: áo khoác, mũ kết thủy thủ, mặt nạ cao su có râu đen và vết sẹo. Nhưng cái mà mọi người quan tâm là cái rương rỉ sét giấu dưới đồng quần áo. Khi mở ra, trong rương có hàng tá nhẫn, vòng đeo tay, vòng đeo cổ, dao găm cần đá quý, hàng trăm đồng tiền vàng. Đó chính là kho báu mà hải tặc đã cướp được của những chiếc thuyền bị tấn công!

- Ủi chà! Peter sững sốt kêu. Cũng phải mấy triệu đôla!

- Không dám tin mắt mình nữa, Rory nói thật.

Trong khi mọi người ngắm kho báu, giáo sư Shay đột ngột nổi giận:

- Tôi không phải là tên trộm! Kho báu này là của tôi. Angus Slunn đã lấy cắp của tổ tiên tôi. Tôi chính là cháu của thuyền trưởng Argyll Queen!

- Công lý sẽ phán xét, cảnh sát trưởng Reynolds nói. Nhưng tôi không nghĩ rằng sau một thế kỷ, ông lại có thể có được cơ sở để khiếu nại đâu. Mà chính thuyền trưởng cũng cướp kho báu này của hải tặc... hải tặc thì lấy của những người khác nữa! Tôi nghĩ, kho báu thật sự là của bà Slunn. Nếu ông không bị xét xử về tội ăn cắp, thì ông cũng bị xét xử về tội gây thương tích cho người khác và bịa chuyện để làm cho Stebbin bị ngồi tù!

Xe cảnh sát ra đi cùng giáo sư Shay, đến lượt giáo sư sẽ ném mùi tù. Cảnh sát trưởng Reynolds mang theo kho báu, để tạm cất giữ, trong khi chờ xét xử. Nhưng đó chỉ là thủ tục.

Trong khi tù nhân bị dẫn đi, ba thám tử trẻ, Harvey, Hans và Rory nhanh chóng trở về kể cho bà Slunn về sự việc. Bà hết sức sững sốt.

- Vậy, đúng là có kho báu thật và các cậu đã tìm ra! Cuối cùng bà nói.

- Cửa mình đây, mẹ ơi! Harvey hăng hái reo lên. Nhà mình giàu rồi.

Hannibal, Bob và Peter cũng vui mừng mỉm cười.

- Hannibal à! Peter đột nhiên nói. Có điều mình chưa hiểu. Giáo sư giả làm Java Jim chạy theo kho báu. Nhưng cậu nói rằng chú Rory đã toan lấy cắp quyển nhật ký, chính chú ấy đã nhốt Bob và mình trong nhà chòi ở mỏ đá và cố cản đường đi đến kho báu của bọn mình. Tại sao chú Rory lại làm thế?

Hannibal mỉm cười với Rory. Anh chàng Tô Cách Lan đột nhiên có vẻ như muốn dọn thổ.

- Peter ơi, tuy không chắc, nhưng mình nghĩ chú Rory đang dự định hỏi cưới bà Slunn. Chú ấy ngại rằng, nếu giàu có, cô sẽ không thêm lấy chú nữa!

Bà Slunn ngạc nhiên nhìn Rory. Anh chàng Tô Cách Lan đỏ mặt như màu cà chua.

- Anh Rory ơi! Bà mỉm cười nói tử tế. Tôi không ngờ là có chuyện này!

Mọi người đồng cảm quay sang nhìn Rory. Dưới bao nhiêu ánh nhìn chĩa vào mình, anh chàng tội nghiệp chuyển từ màu cà chua sang màu cà tím. Anh chưa bao giờ bị bối rối như thế trong đời mình!

23. Vài Điểm Cuối Cùng Để Làm Rõ

Alfred Hitchcock nhìn Ba Thám Tử Trẻ đang ngồi đối mặt ông, trong phòng làm việc.

- Thế là các cậu vừa mới tìm ra một kho báu cổ xưa hơn một thế kỷ, bắt chấp muôn vàn khó khăn trở ngại? Nhà đạo diễn lừng danh mở đầu câu chuyện. Xin có lời khen các cậu!

- Bà Slunn đã thưởng cho tụi cháu bằng cách tặng tụi cháu vài đồng tiền vàng cổ, Hannibal nói. Cô còn cho phép tụi cháu giữ lại chiếc nhẫn tìm thấy trong rương. Đó là viên hồng ngọc thật. Rất có giá trị!

- Câu chuyện kho báu hải tặc này hấp dẫn thật, ông Hitchcock nói tiếp. Có thể mượn chủ đề làm bộ phim. Đây! Giáo sư Shay có đúng con cháu thuyền trưởng tàu Argyll Queen không?

- Dạ đúng, thưa bác. Về điểm này, ông ấy không nói láo. Ông cũng là chuyên gia về sử học. Ngoài ra, thời thanh niên, ông đã từng là thủy thủ. Chính niềm say mê những cuộc phiêu lưu hàng hải đã thôi thúc ông nghiên cứu lịch sử của chính gia đình mình và làm ông phát hiện kho báu. Ông xoay sở để được đề bạt vào Hội Sử Học và để có điều kiện ra tay. Nhưng Stebbin đã phát hiện hành động của ông. Nên để loại bỏ kỳ đà cản mũi này, ông đã bịa ra lời tố cáo giả và cho nhốt Stebbin vào tù. Khi bà Slunn tặng quyền nhật ký của ông Angus cho Hội, giáo sư đã nhận thấy ngay là thiếu hai tháng giữa kết thúc nhật ký và ngày Angus bị ám sát. Ông nghi là còn một phần thứ hai đâu đó. Ông kiên quyết tìm ra phần thiếu sót và không ngần ngại lên vào nhà gia đình Slunn nhiều lần để lục lạo trong đồng đồ của Angus. Ông còn lần theo dấu vết những món đồ mà bà Slunn đã bán đi. Ông bị lỡ mất cái rương ở San Francisco và cố lấy kịp ở viện bảo tàng, nơi ta gặp ông lần đầu dưới lớp hóa trang Java Jim. Thật vậy, vì ông Acres, chủ viện bảo tàng, biết mặt giáo sư Shay, mà giáo sư thì lại không muốn để ông Acres đoán mình đang tìm kho báu, nên phải tìm cách khác. Nhân vật Java Jim, hoàn toàn bịa đặt ra, rất thích hợp cho việc này. Hơn nữa, đó lại là cái “bình phong” lý tưởng cho Shay!... Khi nhập bọn với tụi cháu để tìm kho báu, giáo sư cố gắng hết sức để chứng tỏ rằng Java Jim là người có thật. Chính vì vậy mà giáo sư đã bịa ra câu chuyện Java Jim đột nhập vào Hội Sử Học. Đó là một sai lầm to, bởi vì cháu thấy nghi ngờ câu chuyện ấy, do Java Jim không có lý do gì để vào trụ sở Hội Sử Học. Nên chuyện nói láo này là khả nghi.

- A! Điều này là chuyện thường, Alfred Hitchcock nhấn mạnh. Cứ muốn tỏ tài khôn, là bọn bắt lương lại phạm sai lầm.

- Thưa bác, giáo sư Shay không là tội phạm dày dạn kinh nghiệm, Bob nhận xét. Giáo sư bị kho báu làm mê hoặc! Ông đã nhận lỗi và xin được tha thứ. Bà Slunn rộng lượng quyết định rằng ông có quyền nhận một phần ba số của cải tìm thấy. Ông Shay sẽ dùng một phần để thanh toán phí luật sư và đền bù thỏa đáng cho Stebbin. Ngoài ra, ông sẽ tặng viện bảo tàng Hội Sử Học vài món đồ đẹp.

- Bà Slunn rộng lượng đến nỗi bà sẽ không kiện ông Shay. Thật ra cũng không có chứng cứ là ông ấy đã bỏ khóa đột nhập vào nhà bà. Do chính tụi cháu cũng không kiện ông, nên ông chỉ còn mang tội tạo chứng cứ giả chống lại Stebbin, làm Stebbin bị tù.

- Còn về Stebbin, ông Hitchcock hỏi, cậu ấy chỉ rình theo giáo sư với hy vọng chứng minh mình vô tội mà thôi hay còn nguyên nhân nào khác?

- Dạ, chỉ có vậy thôi. Chú ấy muốn bắt quả tang giáo sư. Chú ấy có thấy giáo sư trốn ra khỏi kho bãi nhà cháu, cầm theo một cái gì đó đen đen, sau đó lại tức giận vứt đi ngay. Stebbin lờm lên thử: đó chỉ là bìa tập, trống không. Stebbin hiểu ra rằng Shay-Java đang tìm một quyền nhật ký thứ nhì. Chú ấy không biết rằng tụi cháu đang giữ quyền nhật ký ấy. Chú ấy đến nhà gia đình Slunn để tìm thử, nhưng bị Rory phát hiện và đuổi theo.

- Sau đó, ông Hitchcock nói tiếp, chắc là Stebbin nhìn thấy quyển nhật ký trong tay cậu và chụp lại để biết. Stebbin thật lòng muốn giúp mọi người, nhưng sợ không ai nghe mình sau khi bị giáo sư Shay tố cáo.

- Dạ phải, thưa bác, Bob nói. Chú ấy nghĩ tội cháu tin hoàn toàn lời giáo sư Shay. Nên chú ấy chỉ đi theo tội cháu, mong có cơ hội vạch mặt kẻ thù và cũng muốn bảo vệ tội cháu khi có khó khăn.

- Người ta hoàn toàn thừa nhận sự vô tội của chú ấy, Hannibal thông báo. Chú ấy đã nhận lại công tác ở Hội Sử Học. Cháu vẫn hy vọng giáo sư Shay sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc vì tai hại đã gây ra! Bởi vì dù hối hận cũng không xóa được tội lỗi.

- Hãy cho tôi biết về anh chàng Rory lãng mạn! Ông Hitchcock yêu cầu. Anh chàng ra sao rồi?

- Cuối cùng chú ấy cũng hỏi cưới bà Slunn, Hannibal mỉm cười đáp. Chú Rory muốn ngăn không cho tội cháu tìm kho báu, vì sợ rằng, một khi đã giàu có, cô không chịu lấy một người không có tiền. Bà Slunn đã mắng chú ấy vì suy nghĩ không hay này... và đã nhận lời trở thành vợ chú!

- Vậy thì mọi việc kết thúc tốt đẹp! Một lần nữa, xin chúc mừng Ba Thám Tử Trẻ! Nhưng... tôi còn có một suy nghĩ... về khoảng đất khô ráo dưới xe giáo sư Shay. Cũng có thể giáo sư cho xe đến đậu ngay chỗ trước đó chỉ vài giây có xe của Java Jim, nếu tên này có thật! Máy xe cũng ngội nhanh khi trời mưa!

- Có thể, Hannibal thừa nhận. Nhưng khi nghi ngờ Shay chính là Java Jim, cháu có nhớ lại một sai lầm khác của ông...

- Sai lầm nào?

- Khi nói là có thấy ai đó chạy ra khỏi nhà xe bị cháy, thì chú Rory khẳng định đó chính là Java Jim! Còn giáo sư thì lại nói đó là Stebbin. Tất nhiên là ông ấy không nhìn thấy ai cả, nhưng lại cãi cợ quyết liệt với chú Rory. Tại sao ông lại cứng đầu cãi với chú ấy như thế? Bởi vì ông ấy biết rõ là Rory nói láo. Rory không thể nào thấy Java Jim được, vì Java Jim chính là Shay!

- Trời ơi!

Sau khi Ba Thám Tử Trẻ ra về, ông Hitchcock thở dài khẽ. Ông cảm thấy gần như tội nghiệp cho tên tội phạm sắp phải đối mặt với Hannibal Jones và hai bạn! HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-quyen-nhat-ky-mat-trang>